

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

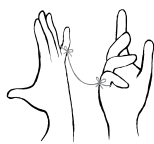
攻玉

รัตติกาล
แห่งนางอัน

2

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แฉ่่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

กลับมาพบกันอีกครั้งสำหรับผลงานของ 'หนึ่งหล่ง' และ 'เงินจุใจไหนฉา' ใน 'หยกรัตนทิศาแห่งฉางอัน' เล่มที่สองค่ะ ซึ่งปิดท้ายเหตุการณ์จากเล่มแรกไปด้วยความระทึกใจ จนเราเชื่อว่าผู้อ่านจะต้องมือไม้สั่นแน่นอน

'เถิงอวี่อี่' จำเป็นต้องเดินทางไปยังหอไฉ่เฟิงเพื่อพบกับ 'ลื่นเจิงโย่ว' นักพรตที่มีเบื้องหลังสูงศักดิ์เป็นบุตรชายท่านอ่อง ซึ่งเล่นเล่ห์กับกระเป๋ายกมรดกที่มีที่มานั้นเป็นปริศนาของนางจนเสื่อมฤทธิ์ไป และนางจะปล่อยให้เป็นเช่นนั้นไม่ได้ เพราะเมื่อขาดพลานุภาพของมัน นางจำต้องพบเจอเรื่องราวๆ อยู่ทุกคำคืน แต่ใครเลยจะรู้ว่าเมื่อมาถึงนางจะเจอกับสถานการณ์เสี่ยงตายและอุบัติเหตุอีกครึ่งหนึ่ง จวบจนรอดมาได้แต่ยังต้องอยู่ช่วยพวกลื่นเจิงโย่วแก้ปริศนาปราบปีศาจอีกดวงชะตาหลังจากย้อนกลับมาของนางเหมือนเติมไปด้วยเมฆหมอกแห่งความยุ่งเหยิง ปัญหาการแต่งงาน ลางร้ายให้ข้องเกี่ยวกับอาคมเต๋า และสิ่งชั่วร้ายเหนือธรรมชาติเหล่านี้เรื่อยๆ

เถิงอวี่อี่จะต้องพบเจอกับอะไรต่อไป นางจะยังต้องเจอกับปริศนาและเข้าไปข้องเกี่ยวกับภูตผีปีศาจตนใดต่อไปอีกหรือไม่ ลื่นเจิงโย่วจะต้องการสิ่งใดจากนางอีก ทุกคนจะได้พบกับคำตอบนั้นแน่ๆ ค่ะ เพียงแค่ร่วมเดินทางกับเราไปในนิยายเรื่อง 'หยกรัตนทิศาแห่งฉางอัน' เล่มที่สองร่วมลุ้นและเอาใจช่วยนางเอกของเราด้วยนะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

ลื่นเชิงไยวหยิบของขึ้นหนึ่งจากข้างเอดส่งให้นาง "ผูกสิ่งนี้เอาไว้ที่ข้อมือ หากเกิดความผิดปกติดะไรมันจะส่งสัญญาณเตือนทันที"

เถิงอวี่อรับของขึ้นนั้นมาพิจารณาดู นี่เป็นกระดิ่งสีทองขนาดเล็กกระจิดเส้นหนึ่ง กระดิ่งแต่ละใบใหญ่เท่าเล็บมือเท่านั้น และมีรูปร่างกลมดิกคล้ายผลผูกเถา

นางสะบัดข้อมือไปมา ปรากฏว่ากระดิ่งเจี๊ยบสนิทไร้เสียง ครั้นจะลองสะบัดดูอีกครั้งลื่นเชิงไยวก็เอ่ยปากห้ามไว้ "พอเถอะ ต่อให้สะบัดจนข้อมือหักมันก็ไม่ดังขึ้นมารอก"

เถิงอวี่อใช้สายตาถามด้วยความสงสัยประมาณว่า 'แล้วท่านจะเอาของสิ่งนี้ให้ข้าด้วยเหตุใดเล่า กระดิ่งไร้เสียงเส้นหนึ่งจะส่งสัญญาณเตือนเช่นไร'

"เมื่อกระดิ่งส่งเสียง ของวิเศษในอกเสื้อข้าก็จะสั่นขานรับ หากเจ้าสั่นกระดิ่งเล่นพร้าเพื่อก็ดังแล้ว ข้าจะได้หลับใต้อนหรือ จะต้องสัมผัสได้ถึงปรานพิฆาตของปีศาจก่อนหน้านี้มันถึงจะส่งสัญญาณเตือนปกติเช่นอย่างไรก็ไม่มีเสียง เข้าใจแล้วไซ้หรือไม่ จำไว้ว่าอย่าปล่อยให้หางตัวข้าจะอยู่นอกจวน มารผีดิบบุกเข้าเรือนในเมื่อได้ข้าก็จะรับรู้ได้ทันที"

•

แนะนำตัวละคร

* เถิงอวี้อี้

บุตรสาวแม่ทัพสกุลเถิงแห่งหยางโจว ชาญฉลาด
มีไหวพริบ รักครอบครัวโดยเฉพาะญาติผู้พี่ของนาง

* ลินเจิงโย่ว

เจิงอ๋องชื่อจื่อ รูปงาม ฉลาดเฉลียว เจ้าเล่ห์
มีความสามารถด้านวิชาอาคมต่ำในการปราบปีศาจ
ที่ร้ายกาจ เอาแต่ใจตนเองเป็นอย่างมาก

* หลูจ้าวอัน

บัณฑิตจีนชื่อที่ผู้คนทั่วหล้ายกย่อง ทรงเสน่ห์
รูปงาม กล่าววาทะได้ลื่นน่าฟัง แต่แท้จริงมีจิตใจ
โหดเหี้ยม เจ้าเล่ห์ลึกลับ เป็นคนรักเก่าของตุ้ตงหลัน

* เถิงเซ้า

บิดาของเถิงอวี้อี้ หล่อเหลาองอาจ บุคลิก
น่าเกรงขามประสาแม่ทัพปกป้องชายแดน
เจ้าเมืองหยางโจว ไม่ค่อยลงรอยกับบุตรสาว
เนื่องจากเหตุการณ์ในอดีต

* ซี้จื่อ / เจวี่เซิ่ง

ศิษย์น้องของลินเจิงโย่ว เป็นเด็กน้อยจ๋าม่า
อายุราว 9 ขวบ เป็นนักพรตอารามชิงอวีน
ตั้งแต่ยังเด็ก เนื่องจากมีร่างปราณที่ทรงพลัง
เป็นอันตรายต่อพวกปีศาจ

* นักพรตชิงชวี่จื่อ

เจ้าอารามชิงอวีน อาจารย์ปู่ของลินเจิงโย่ว
ทำทางใจดีทว่าเข้มงวดเหลือแสน เป็นคนปากหนัก
มีตบะแก่กล้าเป็นที่สุด

19

ลีนเจียงโยวมองหน้าถึงอวี่อู่ที่อยู่ในอ้อมแขนพลาญเอ่ยยิ้มๆ ว่า "ที่แท้คุณหนูถึงจำเข้าได้แต่แรกแล้ว เจ้าช่วยชีวิตชีจื้อครั้งหนึ่ง ข้าก็ช่วยชีวิตเจ้าครั้งหนึ่ง ทั้งสองฝ่ายนับว่าเสมอกัน แล้วจะเรียกว่าชดเชยกันได้อย่างไร"

เขากล่าวพร้อมโยนถึงอวี่อู่ไปหาร่างอ้วนกลมของชีจื้อ ส่วนชีจื้อไม่ทันระวังตัวชั่วขณะจึงโดนทับจนล้มลงไปกองกับพื้นอีกครั้ง "โอ๊ย!"

ถึงอวี่อู่ทั้งตกใจทั้งโมโห หันขวับกลับไปมอง "ลีนเจียงโยว!"

แต่ตรงหน้านางยังมีใครอยู่ที่ใดกัน เพียงอดีตใจเดียวลีนเจียงโยวก็หายลับไปบนระเบียงทางเดิน

คนทั้งสองรีบร้อนลุกขึ้นมา ทว่าในชั่วพริบตานั้นระเบียงทางเดินก็กลับมาเสียงดังครืนเครงอีกครั้ง เหล่าแขกที่เมาสุราในห้องรับรองเดินโงนเงนมาเปิดประตูห้อง เหล่าหญิงงามถือถาดอาหารสุราเลิศรสเดินเรียงเป็นแถวออกมา พอมองเห็นถึงอวี่อู่และชีจื้ออย่างไม่ว่าคิด

พวกนางจึงตกใจไปตามๆ กัน

ชีจื่อรีบอธิบายให้ถึงอวี่อั้ง "ไม่ต้องแปลกใจไป ความจริงพวกเรา
ยังอยู่ที่เดิม แต่ศิษย์ที่ทำลายค่ายกลลวงวิญญาณของปีศาจตนนั้นได้แล้ว"

ถึงอวี่อั้งเหลียวมองไปโดยรอบ ทุกอย่างยังเป็นปกติเช่นเดิมจริงดังคาด
พอนางขยับแขนเล็กน้อย ก็พบว่าพู่กันขนโกร่นดำนั้นยังอยู่ในมือตนเอง
นางบิดฝุ่นผงบนเสื้อคลุมแล้วคว้าแขนเสื้อชีจื่อไว้มัน "ตามข้าลงไปด้านล่าง
ข้าจะพาท่านนั่งรถม้ากลับอารามชิงอวี่วันประเดี๋ยวนี้ ในเมื่อเป็นอาคมจาก
อารามชิงอวี่วัน ให้ท่านเรียนรู้อ่อนนี้ก็คงทัน จะได้ถอนห่วงรั้ววิญญาณให้ข้า
เสียที แล้วนับจากนี้ข้ากับอารามชิงอวี่วันของพวกท่านไม่มีสิ่งใดเกี่ยวข้องกัน
อีก"

ชีจื่ออ้าปากค้างพูดอะไรไม่ออก คุณหนูถึงมักมีรอยยิ้มประดับใบหน้า
แต่ความจริงนางเก็บซ่อนอารมณ์ความรู้สึกไว้ภายใน และยามนี้ขนาดชนคิ้ว
ยังตั้งชันขึ้นมา เห็นได้ชัดว่านางมีโทสะแล้วจริงๆ

"คุณชายหวัง ท่านอย่าเพิ่งโกรธเลย เจื่อนไขด้านวรยุทธ์สำหรับ
วิชาอาคมนี้สูงมากเป็นพิเศษ ข้ากับเจวี่เซ่งยังไม่มีคุณสมบัติฝึกฝนชั่วคราว
โอ๊ย! โอ๊ย..." ชีจื่อโดนลากโซ่ขัดโซ่เซลงบันไดไป ไม่คาดคิดว่าคุณหนูถึง
มองดูแล้วบอบบางอ่อนแอ แต่เรียวแรงกลับไม่น้อยเลยทีเดียว "ศิษย์พี่
ต้องการให้ข้าหาประสบการณ์ ตอนแรกถึงได้ไม่ปรากฏตัว ตกลงเกิดเรื่อง
อันใดขึ้นกันแน่ ข้าว่าเขาเองก็ไม่วัรรายละเอียด รอข้าเล่าต้นสายปลายเหตุ
ให้เขาฟังแล้ว เขาจะต้องช่วยคุณหนูถึงถอนคำสาปเป็นแน่"

"ไม่กล้ารบกวนศิษย์พี่ของท่านหรอก" ถึงอวี่อั้งยิ้มอย่างจู้จี้
"ยังเห็นว่าเสียงอันตรายนั่นไม่พอหรือไร ศิษย์พี่ของพวกท่านคงไม่ใช่
ดาวพิฆาตของข้ากระมัง เมื่อครู่ข้าเกือบจะเอาชีวิตมาทิ้งไว้ที่นี่แล้ว!"

ซึ่งจื่อกล่าวขอภัยด้วยใบหน้าแดงก่ำ "คุณหนูเถิง ท่านปล่อยมือก่อนเถาะ ท่านช่วยชีวิตซึ่งจื่อไว้ครั้งหนึ่ง ชาตินี้ซึ่งจื่อไม่มีวันลืมแน่ ค็นนี้ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ก็ต้องช่วยท่านถอนห่วงรัตวิญญูณให้ได้ ต่อให้ข้าโดนศิษย์พี่กักบริเวณสามเดือนก็ยอมแล้ว"

กักบริเวณสามเดือน? สองอย่างนี้เกี่ยวข้องกันด้วยหรือ

"ข้าฟังคำพูดเช่นนี้มามากพอแล้ว คุยโวจนคนฟังเคลิ้มตามแล้ว มีความหมายอันใด จนถึงตอนนี้กระบี่หยกมรกตของข้ายังใช้งานไม่ได้ ศิษย์พี่ของท่านน่ารังเกียจที่สุด"

ซึ่งจื่อเกาศีระชะแกรกๆ ครานี้จะทำเช่นไรดีเล่า ดูท่าคุณหนูเถิงจะเกลียดชังศิษย์พี่มากที่สุด ศิษย์พี่ก็ไม่เคยกลัวว่าผู้อื่นจะเกลียดตนเอง แต่หากเป็นเช่นนี้ข้ายังช่วยไกล่เกลี่ยได้ยากกว่าเดิมนะสิ

จากนั้นพวกเขาก็เห็นอ้อจี้กับเป่าจูเดินสวนมา พวกนางสองคนกำลังเหลียวมองไปรอบๆ เพื่อตามหาใครบางคนอยู่

เป่าจูเงยหน้าขึ้นมาโดยบังเอิญ นางมีสีหน้าตกใจระคนยินดี "ต้าเหนียง ดูนั่นสิเจ้าคะ คุณชายหวัง!"

อ้อจี้รีบสาวเท้าเดินปรี๊ดเข้ามาหา "คุณชายหวัง เหตุใดพวกท่านสองคนอยู่ที่นี่ ถึงได้หายวับไปกับตาเช่นนั้นได้เล่าเจ้าคะ ท่านพาเจี๋ยนเอ๋อร์หลีไปไว้ที่ใดกัน พวกเราสองคนตามหาจนทั่วแล้ว ยังนึกว่าพวกท่านกระโดดหน้าต่างออกไปเสียอีก"

นางกล่าวพลางกวาดสายตามองไปด้านหลังถึงอวี้วี้ กลับเห็นเพียงคุณชายน้อยอายุประมาณเก้าขวบ มีเงาร่างเจี๋ยนเอ๋อร์หลีที่ใดกัน

อ้อจี้กับเป่าจูตกตะลึงอ้าปากค้าง "เจี๋ยนเอ๋อร์หลีเล่า"

ถึงอวี้วี้ที่นั่งอิงไป นางนึกถึงสิ่งที่เห็นในค่ายกลดวงวิญญูณขึ้นมาได้

อย่างกะทันหัน ปีศาจตนนั้นหยิบผ้าคลุมไหล่สตรีผืนหนึ่งออกมาขึ้นชม ผ้าผืนนั้นเป็นของเจวียนเอ๋อร์หลี่ เดิมทีนี้กว่าปีศาจใช้อุบายลวงให้สับสน เช่นนั้นหมายความว่าเกิดเรื่องกับเจวียนเอ๋อร์หลี่จริงๆ นางสีหน้าเคร่งขรึมลง เล็กน้อย "เจวียนเอ๋อร์หลี่หายไปเมื่อไร"

ใบหน้าเอ๋อจีพลันขาวซีด "คุณชายอย่าพูดล้อเล่นสิเจ้าคะ เจวียนเอ๋อร์หลี่ อยู่ข้างกายท่านตลอดไม่ใช่หรือ"

ที่จู้รู้สึกถึงความผิดปกติจึงรีบเอ่ยถาม "เมื่อครู่แม่นางที่ชื่อ เจวียนเอ๋อร์หลี่ก็อยู่บนชั้นสองด้วยหรือ"

"ใช่ละสิ" เอ๋อจีเริ่มแตกตื่นลนลาน "ก็อยู่นอกห้องรับรอง แต่พริบตาเดียว ก็หายไปเลย คุณชายหวัง ท่านอย่ามาล้อเล่นกับข้าน้อยนะเจ้าคะ ท่านเอา เจวียนเอ๋อร์หลี่ไปซ่อนไว้ใช่หรือไม่"

ทันใดนั้นเองชั้นล่างก็มีเสียงคนเอ็ดตะโรไว้วาย กลุ่มคนที่ไม่ทราบฐานะ บุกเข้ามาด้านใน บ่าวรับใช้ในหอกลับขัดขวางพวกเขาไว้ไม่ได้ คนกลุ่มนี้ เคลื่อนไหวรวดเร็วฉับไวปานสายฟ้าแลบ เร่งฝีเท้าเดินเข้ามาถึงห้องโถงใหญ่ ตรงขึ้นชั้นบนโดยไม่พูดพรั่นท่าเพลง พอเห็นถึงอวี้อี้แล้วถึงหยุดฝีเท้า อย่างตกตะลึง

ถึงอวี้อี้เดินลงไปหาพวกเขา "ฮั่วชิว"

ฮั่วชิวประสานมือคารวะ "จู่ๆ ท่านหายตัวไป ข้าน้อยเป็นห่วงว่าจะเกิดเรื่อง จึงไประดมกำลังองครักษ์ที่อยู่โดยรอบมาที่นี้อย่างเร่งด่วนขอรับ"

เอ๋อจีเห็นสถานการณ์เป็นเช่นนี้จึงรู้สึกตกใจและหวาดกลัวอย่าง ห้ามไม่อยู่ คุณชายหวังกับบ่าวไพร่ดูไม่เหมือนกำลังล้อเล่น หรือว่าก่อนหน้านี้ คุณชายหวังหายตัวไปจริงๆ

ตอนนี้เองถึงอวี้อี้กล่าวกับเอ๋อจีว่า "ขอบอกตามตรง พวกเราก็เพิ่งเจอ

เรื่องแปลกๆ มาพอสมควร แต่ตอนนั้นเจ็ยน์เออร์ลีไม่ได้อยู่กับพวกเรา
ข้ายังไม่รู้ด้วยซ้ำว่านางหายตัวไป ข้ากลัวว่าตอนนี้นางอาจจะหิร่าย
มากกว่าเคราะห์ดี อยากช่วยชีวิตนางต้องเร่งหาวิธีโดยเร็วที่สุด บริเวณนี้
มีคนมากเกินไป พวกเราออกไปหาหรือกันข้างนอกก่อนดีกว่า"

เป้าจู้รีบพยักหน้ารับ เติมนางกับเจ็ยน์เออร์ลีรักใคร่สนิทสนมกัน
ดุจพี่น้องอยู่แล้ว ส่วนเอ้อจี้ยังคาดหวังว่าเจ็ยน์เออร์ลีจะกอบโกยเงินทอง
ก้อนใหญ่มาให้ นางจึงกระสับกระส่ายร้อนรนไปด้วย

ไม่นานทุกคนก็ออกมาจากหอไข่เฟิง

หน้าประตูยังมีผู้คนกลุ่มนั้นมารุมล้อม แต่ละคนชะโงกหน้าแย่งทำ
สอดส่อง "ท่านเซียนเข้าไปในหอนานป่านนี้แล้ว เหตุไฉนยังไม่ออกมาอีกเล่า"

ฮั่วชิวคอยนำทางอยู่ด้านหน้า ตอนเดินผ่านศาลาริมทางหลังหนึ่ง
เจ็ยเซียงกลับวิ่งออกมาจากด้านในอย่างกะทันหัน มาหยุดอยู่ตรงหน้า
พร้อมถามด้วยน้ำเสียงร้อนรนว่า "ซีจ้อ เจ้าไม่เป็นอันใดนะ!?"

ซีจ้อเอ่ยถามอย่างประหลาดใจ "เจ็ยเซียง เจ้ามาอยู่ในศาลาริมทาง
ได้อย่างไร"

แม่เล่าสวมเสื้อผ้าสีสันดูคาดผู้ที่นั่งอยู่ในศาลาริมทาง นางเห็น
เจ็ยเซียงวิ่งออกไป ก็มองตามแผ่นหลังของเขาด้วยสายตาอยากรู้อยากเห็น

ถึงฮั่วจ้อสั่งกำชับฮั่วชิว "บรรทมมาให้คนนั่งกันเยอะเช่นนี้ไม่ได้ เจ้าไป
เปิดศาลาริมทางอีกหลังแล้วกัน ข้ามีเรื่องต้องถามเอ้อจี้"

ฮั่วชิวตอบรับอย่างรวดเร็วแล้วนำพวกเขาไปนั่งในศาลาริมทาง

ทันทีที่เดินเข้ามาเจ็ยเซียงก็ดึงซีจ้อหลบออกไปด้านข้าง "ข้าได้ยินเจ้า
ปล่อยธนูสัญญาณก็จะบุกเข้าไปในหอ ปรากฏว่าโดนนักพรตเฒ่าผู้หนึ่ง
ขวางทางไว้ เจ้าลองเดาดูสิว่าเขาเป็นใคร ไม่ดี เจ้าคงรู้มานานแล้วว่าเขาเป็นผู้ใด

ไซหรือไม่"

"รู้แล้ว คุณหนูถึงก็รู้เช่นกัน" ซีจื่อเล่าเหตุการณ์ก่อนหน้านี้ออกมาจนหมด "เหตุใดศิษย์พี่ถึงให้เจ้ามารออยู่ในศาลาริมทาง สตรีนางนั้นเป็นผู้ใดกัน"

"นางก็เป็นแม่เล่าในหอไฉเฟิงนี่ละ ศิษย์พี่คิดเหมือนกับคุณหนูถึง บอกว่าถ้าอยากรู้ความจริงก็ต้องลงมือสอบถามกับคนในหอไฉเฟิง จึงปลอมตัวเป็นนักพรตพเนจรมาที่นี่แล้วค่อยๆ เกลี้ยกล่อมให้นางพูดออกมา เมื่อครูแม่เล่าผู้นั้นโดนศิษย์พี่หลอกล่อจนหัวหมุน หลุดปากเล่าเรื่องแปลกๆ ในหอแห่งนี้ออกมารวดเดียวไม่น้อย น่าเสียดายยังเล่าไม่ทันจบศิษย์พี่ก็เห็นธนูสัญญาณของเจ้า เขาให้ข้าอยู่เกลี้ยกล่อมสตรีนางนั้นต่อ ส่วนตนเองเข้าไปด้านในเพื่อช่วยเจ้า แล้วตอนนี้ศิษย์พี่อยู่ที่ใด"

"ศิษย์พี่บุกทะลวงเข้าไปในชายาคคมของปีศาจ ไม่รู้ว่าจะออกมาได้เมื่อไร ในหอคณิกายังมีหญิงคณิกายาหยตัวไปผู้หนึ่ง เกรงว่าคงโดนปีศาจตนนั้นจับไป ข้าเฟิงประมือกับมันมาด้วย พลังปีศาจสูงส่งไม่ธรรมดาเลย"

ถึงอวี้อี้ได้ยินแล้วขมวดคิ้วมุ่น ดูท่าลั่นเชิงโยวอาจจะออกมาไม่ได้ในช่วงครึ่งชั่วยาม หากตอนนี้นางจากไปอย่างโกรธเคือง นอนหลับไปก็ต้องเผชิญกับฝันร้ายอันยาวนานนั่นอีก ไม่กี่วันจากนี้จะต้องป่วยหนักแน่เพียงเท่านี้ก็แล้วไปเถิด เจวี่ยนเอ๋อร์หลีกพัลลวยตกอยู่ในเงื้อมมือปีศาจตนนั้นด้วย นางมิใช่คนมีน้ำใจพริ้งเพริ้ว แต่นางเฟิงออกปากรับรองกับเจวี่ยนเอ๋อร์หลีกว่าครึ่งปีนับจากนี้จะได้อยู่อย่างสงบสุข ผลจากกันประเดี๋ยวเดียวก็เกิดเรื่องแล้ว ตอนนี้จะปล่อยไปโดยไม่สนใจเสียดีกว่าเหมือนจะไม่ค่อยเหมาะเท่าไร

ระหว่างนางกำลังคิดไตร่ตรอง เจวียเซ็งก็เปิดเผยฐานะนักพรตของตนเองกับเอ้อจี้อย่างเป็นทางการ จากนั้นกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งขรึมว่า "ถ้าเจ้าอยากช่วยเจวียนเอ้อร์หลี ก็ต้องเล่าออกมาให้หมดว่าในหอเคยเกิดเรื่องแปลกๆ อะไรบ้าง"

เอ้อจี้แววตาเป็นประกายวูบไหว นางยกมือขึ้นชี้ไปทางแม่เล่าในศาลาริมทางฝั่งตรงข้าม ถ้ามเจวียเซ็งเสียงแผ่วเบาว่า "ท่านนักพรต วอจี้บอกอันใดกับท่านบ้างหรือเจ้าคะ"

เจวียเซ็งตอบด้วยเสียงเข้มงวดว่า "เจ้าเล่าส่วนของเจ้า นางเล่าส่วนของนาง จนปานนี้แล้วอย่านึกว่าไม่พูดเรื่องพวกนี้ ก็จะไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเจ้า"

เถิงอวี่อู้จี้เอ่ยขึ้นว่า "ดูจากสถานการณ์ตรงหน้า เรื่องในคืนนี้คงเป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น วันหน้าไม่ว่ายังมีคนอีกมากต้องเคราะห์ร้าย เจ้าอย่าลืมนสิ ช่วงก่อนมีเกอจินโดนวิญญาณอาฆาตทำลายรูปโฉม ถัดมาเจวียนเอ้อร์หลีหายตัวไปอย่างไม่รู้สาเหตุ トラบใดที่เจ้ายังอยู่ในหอไฉ่เฟิงวันหนึ่งอาจถึงคราวเคราะห์ของเจ้าได้ทุกเมื่อ"

ตอนแรกเอ้อจี้ยังสงบสติอารมณ์ได้ พอฟังคำพูดของเถิงอวี่อู้ในที่ที่สุดก็เริ่มร้อนรนนั่งไม่ติด นางบิดตัวไปมาพร้อมส่งยิ้มผินๆ "เถ้าแก่ของพวกเราเป็นคนขี้กังวลและขี้ระแวง หากให้เขารู้ว่าข้าน้อยปากพล่อย ข้าน้อยคงทำมาหากินในผิงคังฟางต่อไปไม่ได้ คุณชายกับท่านนักพรตทั้งสองโปรดเมตตา อย่าได้บอกว่าข้าน้อยเป็นคนเล้าเด็ดขาดนะเจ้าคะ"

นางกระแอมกระไอให้คอโล่ง "ความจริงนับตั้งแต่หอไฉ่เฟิงเปิดกิจการมาเถ้าแก่ของพวกเราก็เชิญผู้วิชาอาคมมาตรวจดูแล้ว ผู้วิชาผู้นั้นมาจากลัวหยาง ว่ากันว่าวิชาอาคมสูงส่ง จำได้ว่าตอนนั้นหลังเขามาตรวจดู ก็สั่งคนให้

ชุดโพรงใต้ดินตรงมุมตะวันตกเฉียงเหนือของเรือนหลัง ทั้งยังบอกให้บุชารูปปั้นเทพเด็กยืนบนดอกบัวเพื่อสะกดสิ่งชั่วร้าย ผู้รู้วิชาอาคมอธิบายไว้ละเอียดมาก แม้แต่โพรงใต้ดินต้องขุดลึกลงไปก็ฉีกก็บอกรั่วหมด ถ้าทำตามครบทุกอย่าง ทว่าต่อมา..."

เงิอวี่อี้อูบหนวดครุ่นคิด คำบอกเล่าของนางไม่สอดคล้องกับเป้าจูและเจวียนเออร์หลี หญิงคนิกาททั้งสองคนรู้เพียงว่ามีผู้สูงส่งมาช่วยขจัดปัดเป่าสิ่งชั่วร้าย ไม่รู้แน่ชัดว่ามีรายละเอียดปลีกย่อยเหล่านี้ด้วย

เอ้อจี้เล่าต่ออย่างหวาดวิตก "พวกช่างฝีมือก่อสร้างตามแบบที่ร่างไว้แล้วตอนแรกตรงตามแบบไม่มีผิดพลาด แต่ผลสุดท้ายมีครึ่งหนึ่งนายช่างใหญ่สองคนในกลุ่มช่างฝีมือตมสุรามากไป วันรุ่งขึ้นตอนมาทำงานมีหิวตาลายไม่ทันระวังพลาดทบก้อนหินใต้ดินไปก้อนหนึ่ง หินก้อนนั้นฝังลงไปลึกเกินกว่าที่ผู้รู้วิชากำหนดไว้อย่างเห็นได้ชัด"

เจวียนเซ่งกับซี้จื้อสบตากันครุ่นหนึ่ง รีบเอ่ยถามว่า "ช่างฝีมือบอกเรื่องนี้ให้เจ้าแก่ของพวกเจ้ารู้หรือไม่"

เอ้อจี้ส่ายหน้า "ข้อแรกพวกช่างฝีมือคิดวาก็แค่ทบจนเกิดรอยร้าวจางๆ นิดเดียว ไม่ได้สั่นคลอนถึงฐานราก คิดว่าคงไม่มีผลกระทบอะไร ข้อสองกลัวว่าจะทำให้เจ้าแก่โมโห หากเจ้าแก่ไม่ยอมมาให้ค่าแรง ไม่เท่ากับว่าพวกเขาทำงานเสียเปล่าหรือ ดังนั้นก็เลยเก็บเอาไว้ไม่ได้บอกออกไปเจ้าคะ"

เงิอวี่อี้อูบเห็นเสียงขึ้นจุมูกคำหนึ่ง "ยังไม่ต้องพูดถึงว่าตกลงมีผลกระทบจริงหรือไม่ ว่าแต่เจ้ารู้เรื่องนี้มาได้ยังไงกัน"

เอ้อจี้ใช้พัดกลมบดบังริมฝีปากไว้ ส่งสายตาหวานหยาดเยิ้มพลางว่า "ช่างฝีมือที่เป็นหัวหน้าคือคนรักของข้าน้อยเอง ค็นั่นนั้ขามหาที่ห้องนอนระหว่างที่รักใคร่กันอย่างลึกซึ้ง ก็หลุดปากบอกข้าน้อยมาหลายคำ"

เจวียเซ่งกับซี้จื้อตัวสั้นสะท้านขึ้นมา เถิงอวี่อัคระแอมกระไลขัดจังหวะ
"ในเมื่อเจ้ารู้เรื่องแล้ว ได้บอกให้เจ้าแก่ของพวกเจ้ารู้บ้างหรือไม่"

"ไม่เลยเจ้าคะ" เอ้อจี้ตอบเสียงแผ่วเบา "ไม่ใช่ไม่ยากพูด แต่หาก
พูดออกไปแล้วเจ้าแก่จะต้องไปหาเรื่องชายคนรักของข้าน้อยเป็นแน่ พอ
เขารู้ว่าข้าน้อยปากพล่อยก็จะพาลโกรธกัน ถึงตอนนั้นไม่เท่ากับว่าไปล่วงเกิน
ทั้งสองฝ่ายหรอกหรือ แต่ข้าน้อยเคยเตือนเจ้าแก่แล้ว บอกว่าในหอเริ่มมี
วิญญาณร้ายหลอกหลอนขึ้นมาอีก ไปเชิญผู้สูงส่งจากลัทธิหยางท่านนั้น
มาช่วยตรวจดูจะดีกว่า เพราะสุดท้ายที่ใดที่มีปัญหา ผู้สูงส่งปรายตามองก็รู้
แล้ว ภายหลังเจ้าแก่ก็ไปหาเขาที่ลัทธิหยางหลายครั้ง นำเสียตายไม่เคยได้พบ
ผู้รู้วิชาอาคมท่านนั้นอีกเลย เจ้าแก่สงสัยว่าผู้รู้วิชานั้นจะเป็นพวกต้มตุ๋น
กำลังวางแผนว่าจะไปแจ้งความฟ้องร้องด้วยเจ้าคะ"

เจวียเซ่งกับซี้จื้อเผยสีหน้าไม่พอใจ เถิงอวี่อ้อมองหน้าพวกเขา
"ท่านนักพรตทั้งสองมีความเห็นเช่นไร"

"ฟังแค่เอ็ดคำเหินยงเล่ามาเช่นนี้พวกเราก็ไม่อาจหาข้อสรุปได้ แต่
ในเมื่อผู้รู้วิชาอาคมท่านนั้นกำหนดไว้ว่าให้ชุดได้แค่นี้ก็ต้องมีเหตุผล
ของเขา สุดท้ายเกิดเรื่องอันใดขึ้นกันแน่ ต้องไปดูด้วยตาตนเองแล้ว"

ซี้จื้อจึงหันไปถามเอ้อจี้ "โพรงใต้ดินนั้นอยู่ตรงส่วนใดของเรือนหลังหรือ"

เอ้อจี้ตอบว่า "มุมตะวันตกเฉียงเหนือเจ้าคะ ตรงข้ามกับห้องพักของ
พวกหญิงคนิกา ประตูทางเข้าออกเรือนหลังมีบ่าวรับใช้คอยเฝ้าไว้ ใ้ว่า
จะเข้าไปได้ง่ายๆ ข้าน้อยพาพวกท่านเข้าไปดูได้อยู่หรอก เพียงแต่ทางที่ดี
พวกท่านต้องเอาอย่างคุณชายหวัง ปลอมตัวเป็นแขกท่องเที่ยวตรี... แล้วก็
จ่ายเงินค่าสุราสักเล็กน้อย"

เจวียเซ่งกับซี้จื้อลอบเหยียดหยามอยู่ในใจ สตรีนางนี้สงบเสถียร

แค่พักหนึ่ง พริบตาเดียววินสัยเก่ากลับกำเริบขึ้นมา ทำเช่นนี้เพียงเพื่อชู้กรรโชกเงินค่าสุราจากพวกเขา แต่หากไม่ทำตามที่นางว่า ก็จะไม่ยอมพาพวกเขาเข้าไปจริงๆ เป็นแน่

ชู้จ้อแอบมองถึงอวิ้อ เขาเชื่อว่าคุณหนูเงิงจะต้องมีวิธีแน่ แต่นางเพิ่งจะตกใจเสียขวัญกับเหตุการณ์ในหอมา เขารู้สึกลำบากใจจนไม่กล้ารบกวนนางแล้วจริงๆ

ใครจะรู้ว่าเงิงอวิ้อกลับเอื่อยยิ้มๆ "เรื่องนี้จะมีสิ่งใดยากเย็นกัน คินนี้เงิงต้องซื้อจ้อก็มาด้วย การกำจัดวิญญาณร้ายเป็นเจตนารมณ์ของเขาอยู่แล้ว นักพรตน้อยสองท่านนี้ก็คือศิษย์น้องของเขา ในเมื่อต้องปลอมตัวเป็นแขกห้องราตรีเข้าไป เจ้าแค่จดบัญชีค่าสุราของนักพรตน้อยไว้ในชื่อของเงิงต้องซื้อจ้อก็พอแล้ว"

เจวียเซียงกับชู้จ้อนั่งอิงอย่างคาดไม่ถึง

"ไปเตรียมมาประเดี๋ยวนี้เลยแล้วกัน ยกสุราอาหารขึ้นเลิศในหอโถ่งเฟิงของพวกเจ้ามา สุราราคาแพงที่สุดในหอแห่งนี้คือชนิดใด"

เอ้อจี้ยิ้มแย้มหน้าบาน "ราคาแพงที่สุดก็ต้องเป็นสุราหลงเกาแล้ว ปกติแขกที่มาเยือนหอโถ่งเฟิงของพวกเรามากมายเช่นนั้น จะมีแต่ผู้สูงศักดิ์ ตัวจริงเสียงจริงถึงสั่งสุราชนิดนี้ ส่วนราคานะหรือ หนึ่งร้อยพวงเงินหนึ่งจอกเล็กเจ้าคะ"

เงิงอวิ้อเอ่ยปากสั่งโดยไม่กะพริบตา "เอามาหนึ่งกาใหญ่ก่อนนะ ยุ่งวุ่นวายนานนัก พรตน้อยทั้งสองคงจะหิวแย่แล้ว"

เจวียเซียงกับชู้จ้อลังเลอยู่บ้าง พอลองคิดทบทวนดูพวกเขาไม่มีเงินศิษย์พี่มีเงินตั้งมากมาย ค่าสุรามื้อเดียวคงมิใช่เรื่องใหญ่โตอะไรสำหรับอีกฝ่าย เอ้อจี้ผู้นี้คิดคำนวณแผนการไว้หมดแล้ว หากไม่ยอมให้ผลประโยชน์

กับนางลักหน้อยอาจจะเข้าไปตรวจสอบที่เรือนหลังไม่ทันจริง ๆ

"ถ้า...ถ้าอย่างนั้นก็ทำตามที่คุณชายหวังว่ามาเถอะ"

เอ๋อจีย่อมทำตามคำสั่งด้วยความเต็มใจ "ทราบแล้วเจ้าคะ เดี่ยวสุราอาหารก็มา โชคดีที่เค้าแก้มืออยู่ เรือนหลังจึงเข้าออกง่ายกว่าเดิม คุณชายกับท่านนักพรตทั้งสองรอสักครู่ ช้าน้อยจะไปเตรียมการข้างในให้พร้อม"

ผ่านไปไม่นานนักเหล่าหญิงงามแต่งกายงามพลีเสื้อสะกดสายตาก็ถือจานอาหารเข้ามา เพียงชั่วพริบตาก็มีอาหารอันโอชะส่งกลิ่นหอมกรุ่นวางเรียงเต็มโต๊ะ

เจวียแข็งกับชีจื้อยังคงตะลึงงันอยู่ แต่อดเอ่ยปากไม่ได้ว่า "เอ๋อคือ... คุณชายหวัง เมื่อครู่ท่านเพิ่งเจอเรื่องน่าตกใจมา กินสุราอาหารเลิศรสพวกนี้ให้รู้สึกดีขึ้นเถอะ ไม่...ไม่ต้องเกรงใจพวกเรา"

เถิงอวี่แสดงท่าที่อ่อนน้อมถ่อมตน "นี่เป็นอาหารที่ศิษย์พี่ของพวกท่านเลี้ยงเลยนะ ข้าผู้แซ่หวังไม่กล้าเสียมารยาท เพียงนั่งร่วมโต๊ะเป็นเพื่อนเท่านั้น"

"หากว่าท่านไม่ยอมกิน พวกเราก็ไม่กินเช่นกัน" เจวียแข็งกล่าวพลางลุกขึ้นหยิบชามกับตะเกียบยัดเยียดใส่มือเถิงอวี่

เถิงอวี่ผินใจรับชามกับตะเกียบมา "ก็ได้ ความจริงข้าก็ไม่ได้หิวมากนักหรอก"

นางเปิดกาสุราก็ได้กลิ่นหอมประหลาดโชยมาปะทะจมูก จึงไม่รอช้ายกสุราหลงเกาจิบบ้างหนึ่ง พบว่าสุรากลิ่นหอมหวานและเข้มข้นร้อนแรงดังคาด ลอบคิดในใจว่าสุราชนิดนี้ราคาแพงก็มีเหตุผลอยู่ นางดื่มรวดเดียวเกือบครึ่งกาถึงรู้สึกสาแก่ใจ

เอ๋อจี้เห็นเถิงอวี่ขึ้นชอบ ก็ฉวยโอกาสไปยกมาให้อีกหนึ่งกา การกระทำเช่นนี้ตรงกับความต้องการของเถิงอวี่พอดี นางดื่มสุรา

อย่างสำราญใจไปสามกาจึงหยุดลง

หลังกินดื่มอิ่มเอมเปรมปรีดี เอ้อจี้ก็เอ่ยว่า "ข้า่นอยเตรียมพร้อมแล้ว พวกเราจะเข้าไปทางประตูหลัง เช่นนี้ถึงจะไม่สะดุดตา ท่านนักพรตทั้งสอง เปลี่ยนมาสวมเสื้อผ้าชุดนี้แล้วรีบตามข้า่นอยไปเถอะ"

เพราะเพิ่งผ่านเหตุการณ์น่าตกใจมา เถิงอวี้อี้ไม่อยากตามไป ประสมโรงด้วยอีก จึงบอกกับเจวียเซ่งและชีจื่อว่า "เรื่องเจวียนเอ๋อร์หลี่ ต้องมอบให้พวกท่านแล้ว อาศัยความสามารถของศิษย์พี่พวกท่าน การช่วยคนคงไม่เหลือปากว่าแรง ข้าไม่รู้เรื่องการไ้คาถาอาคม คงไม่ตามเข้าไปด้วยแล้ว"

นางกล่าวจบก็ตั้งท่าจะจากไป กลับโดนชีจื่อคว้าแขนเสื้อไว้ เถิงอวี้อี้ถามอย่างสงสัย "นี่ท่านทำอะไร"

ชีจื่อกระซิบบอกว่า "คุณชายหวังช่วยชีวิตข้าไว้ครั้งหนึ่ง ข้าเคยรับปากว่าจะช่วยท่านถอนห่วงรัตวิญญาน ท่านจากไปเสียตอนนี้อยู่ ข้าก็คงคิดวิธีอื่นไม่ออกแล้ว ท่านเชื่อใจข้าเถอะ ข้าจะต้องทำได้ตามที่พูดไว้แน่นอน"

เถิงอวี้อี้นึกถึงก่อนหน้านี้ พวกเขาเกือบจะลงไปอยู่ในท้องปีศาจแล้ว ก็ดึงแขนเสื้อไปข้างหลัง "ให้ข้าเชื่อท่าน? คิดว่าข้ายังอยากโดนปีศาจไล่ตามอีกรอบหรือไม่เล่า"

ชีจื่อมีสีหน้าละอายใจเต็มเปี่ยม ทว่าเป็นตายอย่างไรก็ไม่ยอมปล่อยมือพยายามหว่านล้อมทุกวิถีทาง และลากตัวเถิงอวี้อี้เข้าไปด้านในจนได้

พอมาถึงเรือนหลังของหอไฉเฟิง เอ้อจี้กล่าวทักทายนุชรวงศ์สูงกำยำ ที่คอยเฝ้าประตูหลายคน จากนั้นนำพวกเถิงอวี้อี้เข้าไป

"สถานที่นั้นอยู่แถวหลังของห้องนอนทั้งหมด ตั้งแต่พวกข้า่นอยรู้ว่"

ที่นั่นมีการเช่าไหบูชา ก็แทบไม่เคยผ่านไปทางนั้นเลยเจ้าค่ะ"

ถึงอวี่ไฉ่เดินไปพลางกวาดสายตามองไปพลาง มีน้ำเล้าห่อไข่เพิ่งถึงมีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วภายในระยะเวลาอันสั้น หอด้านหน้าจะใหญ่โตโอ้อ่า ก็แล้วไปเกิด แต่กระทั่งเรือนหลังยังประดิ้งดงามไม่แพ้กัน เมื่อสายลมยามราตรีพัดโชยผ่านใบหน้า กระพุ่มดอกเส้าเย้าหน้าชั้นบันไดเสียงดังสวบสวบ ยิ่งเดินลึกเข้าไปมากเท่าไร สายลมก็ยิ่งให้ความรู้สึกเย็นเยือกมากเท่านั้น

เอ้อจี้ลู่บแขนสองข้างด้วยความหวาดกลัวจนตัวสั่น "คุณชายท่านนักพรต พวกท่านไม่รู้สึกรู้ว่าสถานที่นี้ น่าสะพรึงกลัวบ้างหรือ"

เจวี่ยเซ็งสอต่อสองไปทั่วบริเวณอย่างเคร่งเครียด จู่ๆ ก็มองเห็นเงาร่างสายหนึ่งกระโดดพรุดมาอยู่ตรงหน้า เอ้อจี้ก็เห็นเช่นกัน นางกำลังจะกรีดร้องด้วยความตกใจ แต่โชคดีที่ชีจ้อเอามือปิดปากนางไว้แล้วกระซิบบอกว่า "ดูเหมือนจะเป็นนักพรตผู้หนึ่งนะ"

เจวี่ยเซ็งสายตาเฉียบคมกว่าคนทั่วไป เร่งฝีเท้าวิ่งไปสองสามก้าวแล้วเอ่ยเรียกเบาๆ ว่า "ท่านนักพรตเฒ่า เป็นท่านเองรี"

คนผู้นั้นเหาะเหินแจลปผ่านยอดไม้ จากนั้นพลิกร่างกระโดดลงมากลือแล้ขนจามรีด้ามหนึ่งไว้ในมือ เป็นลันเจิงโยวที่ปลอมเป็นนักพรตเฒ่านั่นเอง ชีจ้อกับเจวี่ยเซ็งถอนหายใจโล่งอก ต่างวิ่งกรูเข้าไปหา "ท่านนักพรตเฒ่า" ลันเจิงโยวสะบัดแล้ขนจามรี "เด็กดี ปีศาจตนนี้ร้ายกาจเหลือเกิน นักพรตเฒ่าผู้นี้เกือบหนีไม่รอดแล้ว"

เอ้อจี้มองสำรวจนักพรตเฒ่าตรงหน้าอย่างประหลาดใจ บอกว่า เจิงอ่องชื่อจ้อมาด้วยไม่ใช่หรือ เหตุใดตรงหน้ากลับเป็นนักพรตตกอับทำทางไม่จริงจังผู้หนึ่งได้

ลินเจิงโยวถามที่จื๊อกับเจี๋ยเซิ่ง "พวกเจ้ามาได้อย่างไร"

ที่จื๊อกับเจี๋ยเซิ่งหันหลังแล้วขึ้นไปทางเดียวกัน "คุณหนูถึงเรียกแม่เล่า ที่ชื่อเอ้อจี้ผู้นี้ออกไปข้างนอก ทั้งงูทั้งปลอบ เสียเวลาไปตั้งมาก จนเอ้อจี้ยอมเปิดเผยความจริงบางส่วน พวกเราก็เลยตามมาที่นี่ ศิษย์พี่ แล้วท่านมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร"

ลินเจิงโยวมองไปทางเถิงอวี้ฮั้ว ส่วนเถิงอวี้ฮั้วก็จ้องมองเขาอย่างเฉยชา

ลินเจิงโยวลอบสังเกตเถิงอวี้ฮั้วอย่างเงิบๆ แม่ลงคันทะเยอห่อใหญ่นั้น กินพื้นที่ไม่น้อย หากซ่อนไว้บนร่างอย่างไรก็ต้องมองเห็นร่องรอย แต่นางสวมเสื้อผ้าอย่างบุรุษชาวหู ในแขนเสื้อก็บรองเท้าหุ้มข้อดูไม่เหมือนซ่อนอะไรไว้ได้ ส่วนองครักษ์ข้างกายผู้นั้นนอกจากสวมชุดเข้ารูปคล่องตัวแล้ว ยังไม่ถือห่อผ้าอะไรไว้ในมือเลยด้วยซ้ำ เห็นได้ชัดว่าคีนี่ถึงแม้นางจะมาหาเขาเพื่อถอนคำสาป กลับไม่พกแม่ลงคันทะเยอติดตัวมา หลอกเอาเขาของจากอารามชิงอวีนไปแล้วไม่ยอมคืน ทำเช่นนั้นยังหวังว่าเขาจะถอนห่วงรั้ววิญญาณให้อีกหรือไร

เดิมทีเขาตั้งใจจะถอนคำสาปให้นาง แต่ก็เปลี่ยนความคิดในช่วงพริบตาอธิบายด้วยสีหน้ายิ้มแย้มว่า "ที่นี่เป็นรังซ่อนตัวของเจ้าสิ่งนั้น ข้าลองตามหาทั่วลานกว้างแล้วรอบหนึ่งพบว่าที่แห่งนี้ดูเหมือนจะมีคนวางค่ายกลใหญ่เอาไว้เมื่อหลายปีมาแล้ว ไม่รู้ว่าค่ายกลเกิดช่องโหว่ได้อย่างไร ระยะนี้ถึงได้สะกดเจ้าสิ่งที่อยู่ข้างใต้ไม่อยู่ แต่ว่าข้าตามหาอยู่นานก็ยังไม่เจอตาข่ายกล"

เจี๋ยเซิ่งกับที่จื๊อเล่าเรื่องเมื่อครู่ด้วยน้ำเสียงร่าเริง

ลินเจิงโยวกระดกลิ้นอย่างหงุดหงิด "เมื่อไรพวกเจ้าถึงจะรู้จักพูดเข้าเรื่องเสียทีนะ เรื่องสำคัญเช่นนี้เหตุใดถึงไม่พูดออกมาแต่แรก"

ที่จื๊อยังเล่าเรื่องเจี๋ยนเอ๋อร์หนีหายตัวไป "ศิษย์พี่ ตอนท่านอยู่ใน

ชายอาคมเห็นเด็กสาวที่มีใบหน้าคล้ายชาวฮ้างหรือไม่ว่า

"ไม่เห็น" ลินเจียงโยกหัวไปกวักมือเรียกเอ๋อจี "ก่อนหน้าที่โดนทุบจนร้าวนั้นอยู่ที่ใดกัน รีบนำทางให้พวกเราเร็วเข้า"

เอ๋อจีเข้าไปเพ่งมองนักพรตเฒ่าใกล้ๆ ถึงพบว่าบนร่างเขามีกลิ่นหอมเบาบาง มือทั้งสองยังมีนิ้วเรียวยาวสะอาดสะอ้าน ยามพูดจาเห็นรอยยิ้มระบายนัยใบหน้า ดูคล้ายคนสกปรกมอมแมมที่ใดกัน

นางเกิดมาเป็นคนสายตาเฉียบคมและช่างสังเกต คาดเดาได้อย่างเลือนรางว่าเขาก็คือเจิงอ๋องชื่อผู้นั้น สองขาพลันอ่อนแรงขึ้นมาอย่างไม่ทราบสาเหตุ ไม่กล้าสอดส่องมองอะไรสิ่งใดอีก นางก้มศีรษะนำพวกเขาเดินไปข้างหน้า เอ๋อจีด้วยเสียงนุ่มนวลว่า "เชิญตามข้าหน่อยมาเจ้าคะ"

ชื่อจื่ออ๋องไล่ตามไป "ศิษย์พี่ กระป๋องของคุณชายหวัง..."

ลินเจียงโยกกล่าวตัดบทเขา "ตอนนี้ช่วยชีวิตคนสำคัญกว่า เรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องไว้คุยกันทีหลัง"

เอ๋อจีพยักหน้าอย่างเป็นกังวลและสับสน "เจ๋ียนเอ๋อร์หลี่เกรงว่าคงเคราะห์ร้ายมากกว่าเคราะห์ดี ท่านนักพรตโปรดช่วยตามหาคนโดยเร็วด้วยเถิดเจ้าคะ"

ชื่อจื่ออ๋องเฝ้าปากแน่นพลางมองไปทางเถิงอวี่อ้อย่างจนปัญญา

เถิงอวี่อ้อช้าเลื่องมองแผ่นหลังลินเจียงโยกครู่หนึ่ง รู้อยู่แล้วว่าเขาต้องจงใจกลั่นแกล้งนาง อยู่ที่นี่ต่อไปมีแต่จะเสี่ยงอันตรายมากกว่า ในเมื่อยังหาโอกาสไม่ได้ชั่วคราว ไม่รู้จะออกจากหอโถ่พึ่งไปก่อนค่อยว่ากัน

นางหันหน้าจากไปอย่างสง่าผ่าเผย เอ๋อจีปากบอกฮู้หัวว่า "หมดเรื่องของพวกเราแล้ว ไปเถอะ"

ไม่คาดคิดว่าเดินไปไม่กี่ก้าวที่จ๊อก็วิ่งเข้ามาวิ่งตัวนางไว้อีก "คุณชายหวัง ท่านจะไปไม่ได้นะ"

ครั้งนี้ถึงจ๊อวิ๊ยังไม่ทันดำคน ลิ่นเจิงโยกก็หยุดฝีเท้าแล้วมองที่จ๊ออย่างประหลาดใจ "เจ้าจะทำอะไร"

ที่จ๊อตัดสินใจแน่วแน่ว่าจะไม่ปล่อยถึงจ๊อวิ๊ไป "ถ้าอยากช่วยชีวิต เจวี่ยนเอ๋อร์หลี จะขาดคุณชายหวังไปไม่ได้เด็ดขาด"

ถึงจ๊อวิ๊ออกแรงดึงแขนเสื้อไปด้านหลัง "ข้าไม่รู้วิชาเต๋าสักหน่อย ท่านมาดิงตัวข้าไว้ด้วยเหตุใด คินนี้ข้าเจอมามากเกินพอแล้ว หากท่านยังไม่ปล่อย ข้าจะไม่เกรงใจแล้วนะ!"

ตอนแรกฮั่วชิวเข้าใจว่าถึงจ๊อวิ๊ล้อเล่น ดังนั้นจึงยังไม่เคลื่อนไหว ครั้งนี้พอเห็นคุณหนูมีโทสะขึ้นมาจริงๆ ก็ไม่รอช้าเตรียมเงื้อมมือฟาดที่จ๊อ

ที่จ๊อแม้แต่ยุ่งกับการยื้อยุดถึงจ๊อวิ๊ ไม่มีเวลามาสงเกต้านหลัง เจวี่ยนเซ่งที่อยู่ไกลสุดซึ้งขณะนั้นพุ่งเข้ามาไม่ทัน ฝ่ามือของฮั่วชิวเกือบจะขาดโดนที่จ๊อแล้ว กลับมีแขนข้างหนึ่งยื่นเข้ามาจากด้านข้าง คว่ำหมับเข้าที่ข้อมือฮั่วชิว

ฮั่วชิวรู้สึกลับปวดแปลบที่ข้อมือ ตระหนักได้ว่าคนผู้นี้วรยุทธ์ไม่ธรรมดา ตั้งใจจะชักมือกลับ เมื่อเงยหน้าขึ้นมาถึงเห็นว่าเป็นลิ่นเจิงโยว "ชื่อจ๊อ..."

ในดวงตาลิ่นเจิงโยวปราศจากรอยยิ้ม "เขาเป็นคนของอารามชิงอว้น ทำความผิดย่อมมีข้าคอยสั่งสอน เจ้านับเป็นตัวละครใด กล้าทำตัวไร้มารยาทต่อหน้าข้ารี"

ฮั่วชิวถอนตัวกลับไปอย่างลนลาน ลิ่นเจิงโยวมีสีหน้านิ่งข่ม คว้าโอกาสจู่โจมเข้ากลางอกเขา กระบวนท่านี้พละกำลังมากล้น

ฮั่วชิวกระโดดหลบไปด้านหลังได้อย่างหวุดหวิด โชคดีกำลังภายใน

ไม่อ่อนด้อยจึงหลบเลี่ยงการโจมตีครั้งนี้ไปได้

คนทั้งสองปะทะแค่กระบวนท่านี้ก็ผละออกจากกัน เถิงอวี่อึ้งมอแล้ว
อกสันขวัญแวน กลัวอยู่อย่างเดียวว่าฮั่วซิวจะเสียเปรียบ นางวัดสายตามอง
ลื่นเจิงโย่วแล้วเอ่ยว่า "ฮั่วซิว ไม่ต้องไปยุ่งกับเขา พวกเราไปเถอะ"

ใครจะรู้ว่าชีจื้อยังไม่ยอมปล่อยมือ เขามองหน้าเถิงอวี่อึ้งทั้งน้ำตา
เอ๋อคลอ "คุณชายหวัง ขอร้องท่านเชื้อข้าสักครั้ง ขอร้องท่านอย่าไปเลย
ท่านอยู่ต่ออีกสักนิด ข้าจะต้องหาวิธีได้แน่"

ลื่นเจิงโย่วกล่าวด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก "ปล่อยคุณชายหวังแล้ว
เดี๋ยวนี้"

ชีจื้อยังคงดื้อดึงไม่ยอมปล่อยมือ

ทันใดนั้นเองก็มีเสียงพิตปติดังลอยมาจากด้านหน้า ลื่นเจิงโย่ว
หมดความอดทนแล้ว เขาหันหลังกลับเดินจ้ำไปต่อ เสียงเข้มวดุดัน
เอ่ยขึ้นว่า "ถ้ายังแยกแยะถูกผิดไม่ได้อีก กลับไปกักรับโทษกักบริเวณครึ่งปี
แล้วกัน!"

เจวียเซ็งกระหึบเท้าอย่างร้อนใจ "ชีจื้อ ท่านนักพรตเฒ่าโกรธแล้วนะ
รีบปล่อยคุณชายหวังไปเถอะ คุณชายหวังไม่เต็มใจอยู่ต่อ เหตุใดเจ้าต้องไป
บีบบังคับเขาด้วย"

เถิงอวี่อึ้งพยายามแกะนิ้วมือชีจื้อออก ชีจื้อส่ายหน้าทั้งน้ำตา ส่วนอ้อจี้
ก็ตัวสั่นงันงกขณะเดินนำลื่นเจิงโย่วไปข้างหน้า ชีจื้อเฝยหน้ามองครู่หนึ่ง
ก็ดกกำลังภายในทั้งหมดที่มีลากเถิงอวี่อึ้งให้เดินไปด้วยกัน

เถิงอวี่อึ้งกลางแคลงใจไม่หาย โดนชีจื้อลากไปได้สองก้าวก็โบกมือให้
ฮั่วซิวที่อยู่ด้านหลังว่าไม่เป็นอะไร หลังพบปะพูดคุยกันมาหลายครั้งนางรู้ว่า
นักพรตน้อยทั้งสองคนจิตใจอ่อนโยนมีเมตตา เมื่อเปรียบเทียบกันแล้วชีจื้อ

เป็นคนนิสัยสุขุมหนักแน่นกว่า แต่เสียกิริยาขึ้นมาจะทันทันเช่นนี้จะต้องมีเหตุผลของเขาแน่

นางจึงเปลี่ยนท่าทีจากถูกคุกคามเป็นเกลี้ยกล่อม "ท่านจะทำอะไรกันแน่ หืม? ไม่สะดวกจะพูดเสียงดังๆ กระซิบบอกข้าแทนก็ได้"

ซีจื่อเอาแต่ส่ายหน้าปฏิเสธ ลากเงี้ยวอี้อี้เร่งเดินตามพวกลิงเงี้ยวไป

เอ๋อจื๋นนำทางพวกเขามาถึงส่วนลึกของเขตเรือนหลังแล้วหยุดฝีเท้า เดินต่อไปข้างหน้าอีกนิดก็เป็นที่ตั้งของห้องพระที่เงียบสงบ ซีจื่อคิดว่าเงี้ยวอี้อี้คงไม่หนีไปที่ใดชั่วคราวในที่สุดก็ยอมปล่อยมือ ส่วนตนเองกลับหลบไปอยู่ในมุมมืดไม่รู้จะทำสิ่งใด

เงี้ยวอี้อี้ยังรู้สึกถึงความผิดปกติจึงเอ่ยเรียกด้วยเสียงสูงขึ้น "นักพรตซีจื่อ?"

ซีจื่อที่อยู่อีกทางนั้นส่งเสียงอุ้้อตอบกลับมามาว่า "ข้าไม่เป็นไร คุณชายหวัง ท่านรออีกสักหน่อยนะ"

เอ๋อจื๋นลักประตูห้องพระที่ปูซารูปปั้นเทพเด็ก กล่าวกับลิงเงี้ยวอย่างขลาดกลัว "ทางเข้าโพรงใต้ดินอยู่ในนั้น ด้านหลังโต๊ะบูชาตัวนั้นเจ้าคะ ครานั้นช่างฝีมือชุดโพรงไปจนเจอกับหินก้อนใหญ่"

ลิงเงี้ยวเหลียวมองไปโดยรอบแล้วก้าวขึ้นบันได ผูกเสื้อคลุมยาวไว้ที่เอวก่อนหันไปบอกเจี๋ยเซิงกับซีจื่อว่า "สถานที่นี้โอปิตาจปกครองดูแลมานานมาก พวกเจ้าตามข้าเข้าไป จัดวางคนตามปกติ คนหนึ่งเฝ้าตำแหน่งข่าน คนหนึ่งเฝ้าตำแหน่งชวิน รอจนได้ยินข้าออกคำสั่ง พวกเจ้าค่อยโยนตาข่ายทองคำมานหิ้วออกไป"

เจี๋ยเซิงขานรับทันที ส่วนซีจื่อกลับเอ่ยด้วยเสียงลั่นๆ "ข้าคงตามไปด้วยไม่ได้แล้ว นิ้วก็อัยข้ากระดูกหัก ร่ายคาถาไม่ได้ ถือกระบี่ก็ไม่ไหวด้วย ต้อง

หาคนมาแทนที่ข้าแล้ว"

ลื่นเชิงโยวกับเจี๋ยเซ่งต่างตกใจถ้วนหน้า เถิงอวี้ก็รู้สึกประหลาดใจพิกล เมื่อครู่ตอนที่จื๋อคว่าตัวนางไว้ นิ้วมือทั้งสิบยังอยู่ดี เหตุใดพอบอกว่าหักก็หักได้ง่ายๆ

ลื่นเชิงโยวไปลากตัวที่จื๋อออกมาจากมุมมืด ที่จื๋อประคองมือขวาไว้ อย่างระมัดระวัง เจ็บปวดจนใบหน้าบิดเบี้ยวเหเยเก

ลื่นเชิงโยวยกมือของเขาขึ้นมาดู ก็เห็นว่านิ้วก้อยมือขวาโค้งงอผิดรูป สีหน้าลื่นเชิงโยวเปลี่ยนไปเล็กน้อย รีบหยิบขวดยาจากในอกเสื้อมาให้ที่จื๋อกินอย่างรวดเร็ว อาศัยแสงสลัวตรวจดูบาดแผลคร่าวๆ "เหตุใดถึงไม่ระวังตัวเช่นนั้น นิ้วหักไปเมื่อใดกัน"

"ตอนข้าประลองอาคมกับปีศาจอยู่ในหอ ไม่ทันระวังนิ้วโดนหนีบจนหัก ท่านนักพรต ยามนี้ช่วยชีวิตคนสำคัญว่า ข้าเป็นเช่นนี้คงรักษาค่ายกลไม่ได้แล้ว คงต้องหาใครอีกคนที่ใช้ของวิเศษได้เข้ามาทำหน้าที่แทน"

ลื่นเชิงโยวเข้าใจกระจ่างโดยพลัน เขามองปราดไปทางเถิงอวี้ก็รู้หนึ่งจิงใจถามที่จื๋อว่า "เจ้าก็พูดง่ายนะสิ ยามคับขันเช่นนี้จะไปหาผู้ที่ใช้ของวิเศษได้จากที่ใดกัน"

ที่จื๋อหันกลับไปชี้เถิงอวี้ อ้อยด้วยน้ำเสียงร้อนรน "คุณชายหวังรู้วิธีใช้งานของวิเศษ อีกอย่างของที่อยู่ในมือนางขึ้นนั้นยังไม่ใช่ของวิเศษธรรมดาๆ ด้วย"

เถิงอวี้ก็พอฟังลู่ทางออกตั้งนานแล้ว แต่เพราะนางมัวตื่นตระหนกตกใจ จึงไม่กล้าเชื่อว่าเป็นความจริงไปในชั่วขณะเท่านั้น

ลื่นเชิงโยวแค้นเสียงหัวเราะ "ของของคุณชายหวังขึ้นนั้น? ก็แค่กระบี่หยกมรกตมิใช่หรือไร ยามนี้ยังโดนห้วงรัตติยญาณ ไม่ต่างอะไรกับ

ของไร้ค่าเลย"

ชีจื้อรีบเอ่ยขึ้นว่า "ท่านนักพรต...ศิษย์พี่ถอนห่วงรัตติญาณญาณให้นางก็ใช้ได้แล้ว ศิษย์พี่ท่านลืมไปแล้วหรือ ครั้งก่อนปีศาจต้นไม้ต้นนั้นใกล้จะกลายเป็นมาร คุณชายหวังยังใช้กระบี่หยกมรกตตัดกรงเล็บมันได้ข้างหนึ่ง เห็นชัดๆ เลยว่ากระบี่เล่มนี้มีฤทธิ์เดชมากเพียงใด ที่สำคัญมันยอมมอบเฉพาะเจ้านายของตนเอง มีแค่คุณชายหวังที่ใช้กระบี่เล่มนี้ได้!"

ลินเจิงโยกหัวรู้สึกสุดจะทนแล้ว เขาตวาดตัดบทเสียงดังลั่น "นางให้ผลประโยชน์อันใดกับเจ้านัก! เจ้าถึงขั้นยอมหักนิ้วตนเองแล้วปีบให้ข้าถอนห่วงรัตติญาณญาณให้นาง"

พอคำพูดประโยคนี้หลุดออกมาทุกคนต่างสะดุ้งตกใจ เจวียเจี๋ยมองมือที่บาดเจ็บของชีจื้ออย่างไม่อยากจะเชื่อ "ชีจื้อ? เจ้า...เจ้าจริงจังหักนิ้วตนเองเลยหรือ"

ชีจื้อโบหน้าซีดขาว เหลียวซ้ายแลขวาด้วยความร้อนใจแล้วเบี่ยงประเด็น "เรื่องนี้จะรอช้าไม่ได้ หากถ่วงเวลาไปมากกว่านี้เกรงว่าคงช่วยเจวียนเอ๋อร์หลี่ไม่ทันแล้ว"

ถึงอวี่อี้ก้าวเดินฉับๆ มาถึงข้างกายชีจื้อ มิน่าเล่าที่ชีจื้อบอกว่าคืบนี้จะต้องช่วยถอนห่วงรัตติญาณญาณให้นางได้แน่นอน นางคิดว่าเขาพูดจาล้อเล่น ใครจะรู้ว่าเขากลับทำเรื่องเช่นนี้ออกมาได้

นางจับแขนชีจื้อขึ้นมาเพ่งพินิจดูอย่างละเอียดแล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่ "ท่านเสียสติไปแล้ว?"

ชีจื้อกัดริมฝีปากแน่น "คุณชายหวัง ขอขอบคุณที่ท่านช่วยชีวิตข้าไว้ ศิษย์พี่ ตอนนี้คงต้องให้คุณชายหวังช่วยท่านรักษาค่ายกลแล้ว"

ลินเจิงโยกกล่าวด้วยสีหน้าบึ้งตึง "เจ้าปักใจเชื่อว่าข้าจะไม่มีทาง

ถอนห่วงรั้ววิญญาณให้นาง เจ้ารู้ตัวหรือไม่ว่าโงเงลาจนเกินเยียวยาแล้ว!"

ซึ่งข้อหลังเห็ญเญบ เห็นได้ชัดเจนว่ากำลังปวดแผลอย่างยิง
 ลินเจิงโย่วชมกลั่นโทสะมองหน้าเงอวี่วี่ เดิมทีคิดจะบีบให้นาง
 คืบแมลงร้ายเหล่านั้กลับมาก่อน ซึ่งข้อก่อนเรื่องยุ่งยากขึ้นมานั้น จำใจ
 ต้องถอนห่วงรั้ววิญญาณให้นางแล้ว "ช่างเถอะ เอาของออกมาสิ"

ซึ่งข้อเอย่ว่า "เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับคุณชายหวัง นี่เป็นวิธีที่ข้าคิดออกมาเอง"
 "เจ้าหุบปากซะ!"

เงอวี่วี่ถลึงตาใส่ลินเจิงโย่ว มาถึงวันนี้แล้วนางไม่ยอมยืมมือ
 ลินเจิงโย่วมาช่วยถอนคำสาปเลยจริงๆ แต่หากไม่ถอนคำสาปเท่ากับว่าซึ่งข้อ
 ต้องเสียแรงเปล่า ดังนั้นนางจึงหยิบกระบี่หยกมรกตออกมา "ท่านนักพรต
 กล่าวโทษศิษย์น้องได้อย่างไร ถ้าไม่ใช่เพราะท่านไร้น้ำใจ เขาคงไม่ต้อง
 ใช้วิธีโงเงลาเช่นนี้หรอก"

ลินเจิงโย่วจ้องหน้าเงอวี่วี่ ยื่นมือไปรับกระบี่ของนางมา ก่อน
 ชูสองนิ้วขึ้นลากผ่านส่วนคมของกระบี่ ประกายแสงริบหรี่ปรากฏวูบ
 ตัวกระบี่ที่เคยเป็นสีเทาขมุกขมัวกลับมาแวววาวสะดุดสายตาคีครั้ง

เงอวี่วี่รับกระบี่หยกมรกตคืนมา รู้สึกดีใจเป็นล้นพ้นเมื่อได้ของล้ำค่า
 กลับคืน ทำให้นางลืมนความหงุดหงิดที่มีต่อคนตรงหน้าไปชั่วคราว

ลินเจิงโย่วสังเกตเห็นสีหน้าของนาง "ความจริงตอนเจ้าช่วยชีวิตซึ่งข้อไว้
 ข้าก็ตั้งใจจะถอนห่วงรั้ววิญญาณให้ตั้งนานแล้ว แต่ข้อแรกเจ้าไม่ยอมคืบ
 แมลงคันคะเยอ ข้อสองช่วงเวลาหน้าลืวหน้าขวานเจ้าก็ยังไม่ลืม
 กระบี่หยกมรกต ข้าจึงรู้สึกอวยากรู้ยากเห็นขึ้นมาชั่วขณะ จงใจแหย่เจ้าเล่นๆ
 เท่านั้น"

เงอวี่วี่ใจเต็นโครมคราม หลังจากตื่นขึ้นมากลัวว่าคนจะมองเห็น

ความผิดปกตินางก็เลยไม่เอ่ยถึงที่มาของกระป๋องเล่มนี้กับผู้ใดเลย คำพูด
ลินเจียโย่วมีความนัยแอบแฝง หรือเขากำลังสงสัยอะไรเข้าแล้ว

นางจึงทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ "นี่เป็นของที่ท่านแม่ข้าทิ้งเอาไว้ให้ ข้าคิดถึง
ท่านแม่ ถึงได้ทะนุถนอมและให้ความสำคัญกับมันมาก ท่านนักพรตเคยชิน
กับการเรียกลมเรียกฝนได้ คงไม่รู้ว่า 'ของล้ำค่า' คืออะไร ข้าพูดเช่นนี้ให้
ท่านนักพรตฟัง ไม่แน่ว่าท่านนักพรตจะเข้าใจ"

ลินเจียโย่วยกมูมปากขึ้นเล็กน้อย "คุณชายหวังพูดจาจะฉาน
คล่องแคล่วอย่างที่ข้าคิดไว้จริงๆ ท่านหลอกเอาแมลงคันคะเยอของ
อารามชิงอวี่นไปมากถึงเพียงนั้นอย่างไม่มีเหตุผล ข้าแคลงโทษเพียงเล็กน้อย
เท่านั้น ท่านจะบอกว่าไม่ได้รับความเป็นธรรมหรือ"

เกิงอวี่อช่วยโอกาสค้อมกายคำนับพร้อมเอ่ยยิ้มๆ ว่า "เรื่องในวันนั้น
ต้องโทษข้าน้อยที่ไม่รู้ว่าสิ่งใดมาดลใจ ข้าน้อยปิดประตูสำนักตนอยู่ในจวน
รู้สึกเสียใจกับการกระทำของตนเองอย่างยิ่ง คืบนี้มาหาท่านนักพรตเพราะ
อยากมากกล่าวขออภัย แมลงคันคะเยอที่ได้ไปในวันนั้นข้าน้อยไม่ทันระวัง
ทำหายไปสองสามตัว ส่วนที่เหลือจะเป็นดังหยกคืบแคว้นจ้าว ครั่งนี้
โปรดให้อภัยข้าน้อยด้วยเถอะ"

ลินเจียโย่วแสสร้อยตามองมีอนาง "แมลงนั้นอยู่ที่ใด"

"วันนี้ข้าน้อยรีบร้อนออกจากบ้าน ลืมหยิบติดตัวมาด้วย แต่ข้าน้อย
กล้ารับรองเลยว่าพรุ่งนี้จะนำส่วนที่เหลือส่งคืนให้อารามของท่าน"

ลินเจียโย่วตอบอย่างประชดประชัน "แมลงคันคะเยอไม่กี่ตัวที่ 'ทำหาย'
ไปนั้นปานนี้เจ้าคงเอาไปใช้งานหมดแล้ว เจ้าเอาแมลงคันคะเยอไปเพราะ
คิดทำเรื่องชั่วช้าอันใด ข้าเองก็คร้านจะเข้าไปก้าวก่าย แต่ทางที่ดีเจ้าอย่าดึง
อารามชิงอวี่นเข้าไปพัวพัน ไม่อย่างนั้นข้าไม่มีทางปล่อยเจ้าไปแน่"

ถึงอวี่อ้วนแค้นเสียงฮึดฮัดอยู่ในใจ ทว่าสีหน้ากลับเคร่งขรึมจริงจัง
"ข้าน้อยไม่เคยทำเรื่องชั่วช้า"

ลั่นเจิงโย่วเหล่ตามองถึงอวี่อ้วนอย่างดูแคลน "เมื่อครูนี้นักบวชบอกว่า
จะมาขอภักย์ข้า แต่คำพูดลอยลมไม่กี่คำเช่นนี้ ก็นับว่าเป็นการกล่าวขอภักย์
แล้วว"

"จะใช้อย่างไร ข้าน้อยขอภักย์ต่ออารามของท่านจากใจจริง"

แม้นางจะกล่าววาจาเช่นนี้ แต่ร่างกายกลับไม่ขยับเขยื้อน

ลั่นเจิงโย่วเผยรอยยิ้มแฝงความหมายลึกซึ้ง "เจ้าคงไม่เห็นว่า
ข้าจะไม่ให้เจ้าชดใช้กระมัง"

ถึงอวี่อ้วนคิดคำนวณในใจ นางได้แมลงคันคะเยอมาเปล่าๆ ฝูงหนึ่ง
คืบนี้กระปี่หยกมรกตก็ถูกถอนคำสาปเรียบร้อยแล้ว พอคิดให้ละเอียดแล้ว
ไม่ได้ขาดทุนเลย

แต่ลั่นเจิงโย่วที่อยู่ดีๆ ก็โดนคนวางแผนหลอกเอาแมลงไปจะต้อง
รู้สึกขุ่นเคืองมากเป็นแน่ คนผู้นี้นิสัยเย่อหยิ่งจองหอง หากคืบนี้ไม่ทำให้เขา
พอใจ วันหน้าคงมาหาเรื่องนางอีก

ต่อไปนางยังต้องใช้ชีวิตอยู่ในเมืองฉางอัน การล่วงเกินลั่นเจิงโย่ว
ไม่เป็นผลดีกับนางเลย แต่การขอภักย์เองไม่ใช่หรือ ถือว่าขอภักย์ต่อ
ท่านนักพรตซึ่งขี้จ้อแล้วกัน เมื่อออกจากหอโถ่เฟิงไป นับจากนี้นางกับ
ลั่นเจิงโย่วจะไม่มีทางเข้ามาเกี่ยวข้องกับอีกเด็ดขาด

นางมองหน้าลั่นเจิงโย่วพร้อมยิ้มแยมั่นใจในใจว่า
ขอบคุณท่านนักพรตซึ่งขี้จ้อมากที่มอบแมลงคันคะเยอให้ จากนั้น
ค้อมกายขอภักย์เสมือนเขาเป็นชายชราผู้หนึ่ง

ทันใดนั้นก็เสียงกระแทกหนักๆ ดังมาจากใต้ตะปูขาในห้องพระ

ลื่นเชิงโยวหันหลังให้แล้วเดินจากไป "ตอนนี้ข้ากำลังยุ่งกับการจับปีศาจ
รอให้ข้ามีเวลาวางเจ้าค่อยมาทำความเคารพแล้วกัน ข้าจะรอ"

เขากล่าวจบก็เร่งเดินไปหน้าโตะบูชา เพียงค้อมกายลงก็หายตัวไป
เจวียเซ่งรีบเดินตามเข้าไป "คุณชายหวัง เร็วเข้า"

เถิงอวี่อี้ชักกระบี่ออกจากฝัก กลับได้ยिनลื่นเชิงโยวพุดตังมาจาก
ในห้อง "ไม่ต้อง คุณชายหวัง ข้าถอนหว่งรัตวิญญานให้เจ้าแล้ว ในเมื่อ
เจ้าบรรลุปาหมาย ก็กลับจวนไปได้"

"กลับจวน?" เถิงอวี่อี้เหลือบมองชีจื่อที่ยังยืนเหม่ออยู่ข้างๆ
"นักพรตน้อยชีจื่อได้รับบาดเจ็บ ไม่ต้องให้ข้าช่วยรักษาค่ายกลแล้วหรือ"

เสียงลื่นเชิงโยวลอยมาไกลๆ "ที่นั่นอันตรายมาก ใช้ของวิเศษเป็นเชื่อว่า
จะรักษาค่ายกลไว้ได้ อีกอย่างข้าไม่มีนิสัยชอบให้สตรีมาช่วยรักษาค่ายกล
เจ้าจะไปทำไมก็ได้ไป อย่าตามข้ามาก็พอแล้ว"

พริบตาเดียวลื่นเชิงโยวกับเจวียเซ่งก็หายไปทั้งคู่ ชีจื่อมองโตะบูชา
ในห้องอย่างวิตกกังวล

เถิงอวี่อี้ตรวจดูมือขวาของชีจื่ออีกครั้ง พบว่านิ้วก้อยที่หักของเขา
บวมซ้ำจนแทบดูไม่ได้

"ต้องรีบจัดการบาดแผลโดยเร็ว ไม่เช่นนั้นอาการจะเรื้อรังไม่หายขาด
เจ็บมากโชหรือไม ข้าจะพาท่านไปพบหมอก่อน"

ชีจื่อส่ายหน้าอย่างหนักใจ "คุณหนูเถิง ข้าไปไม่ได้ ค่ายกลนี้สามารถ
ตั้งมั่นอยู่ตราบนี้ได้เกือบร้อยปี ปีศาจที่สะกดไว้จะต้องร้ายกาจไม่ใช่เล่น ตอนนี้
ขาดคนรักษาค่ายกลไปคนหนึ่ง ข้าเป็นห่วงว่าพวกศิษย์พี่จะมีอันตราย
ส่วนตัวข้าท่านวางใจได้ ศิษย์พี่ให้ข้ากินยาไป ไม่เจ็บมากแล้ว" เขาใช้
มืออีกข้างหนึ่งขีดตรงหางตา บ่นพึมพำว่า "ศิษย์พี่จะต้องโกรธมากแน่"

ตอนเดินไปยังไม่หันกลับมามองซ้ำสักนิด"

ถึงอวี่ก็กระดกขึ้นแสดงความประหลาดใจ เด็กผู้นี้มันเสียตื้ออันดีแท้ ตอนแรกก็ยอมหักนิ้วตนเองเพื่อช่วยนางถอนห่วงรั้ววิญญาณ มาคราวนี้ยังรออยู่ที่นี้โดยไม่สนใจนิ้วที่บาดเจ็บของตน

"ศิษย์พี่ของท่านจะโกรธก็เป็นเรื่องของเขา ท่านไม่อาจร้ายคาถาและไม่อาจถือกระบี่ได้ อยู่ที่นี่ไปก็ไม่มีประโยชน์ เหตุใดไม่ใช้โอกาสนี้ไปทำแผลรักษาอาการบาดเจ็บ อย่างไรก็ตามก็มีโรงหมออยู่ เดินทางไปกลับเสียเวลาไม่มากหรอก"

ซึ่งข้อเสียหน้าอย่างดั่งต้น "ถึงข้าจะบาดเจ็บไปนิ้วหนึ่ง แคน้ำตาค่ายกลก็นับว่าเกินพอแล้ว"

ถึงอวี่ก็เหล่ตามองเขา "ท่านเคยคิดบ้างหรือไม่ เมื่อครูศิษย์พี่ของท่านจงใจไม่เรียกท่านเข้าไปด้วย บางทีคงอยากให้ท่านรีบใช้โอกาสนี้ออกไปจัดการบาดแผล"

ซึ่งข้อหน้าตาดูเปล่งประกายสดใส "ใช่แล้ว ดูเหมือนศิษย์พี่น่าจะทำเพราะเหตุนี้จริงๆ นั่นละ ศิษย์พี่ปากบอกไม่ยอมให้อภัย แต่ว่าดีกับข้าและเจวี่ยเชิงมาตลอดเลย"

ดี? ถึงอวี่ก็ส่งเสียงเย้ยหยันอยู่ในใจ นางแค่พูดจาไปเรื่อยเปื่อย ตั้งใจเกลี้ยกล่อมให้ซึ่งจ้อออกไปรักษาอาการบาดเจ็บ ผู้ใดจะรู้ว่าซึ่งจ้อกลับมาโอกาสขึ้นชมชื่นเชิงโย้วได้ หากคนผู้นี้นับเป็นคนดี บนโลกใบนี้คงไม่มีคำว่าคนชั่วแล้ว

พอซึ่งจ้อรู้สึกว่ารำเริงมีชีวิตชีวา คำพูดคำจาก็เพิ่มมากขึ้นไปด้วย "ศิษย์พี่ต้องคิดว่ามีแค่ตนเองก็พอรับมือกับปีศาจได้แล้วถึงพูดเช่นนั้น แต่ท่านอาจารย์ผู้เฒ่าเคยบอกไว้ว่านอกตาค่ายกลจะขาดคนเฝ้าไม่ได้เด็ดขาด

ดังนั้นข้าไม่มีทางไปจากที่นี่"

เอ๋อจี้กแซนกดดอกแน่นแล้วขยับเข้ามาใกล้พวกเขา "ปกติถึงจะรู้สึกว่่าที่นี่พล้งอินเข้มข้น แต่ก็ไม่เย็นยะเยือกเป็นถ้ำน้ำแข็งเท่านี้ คุณชายท่านนักพรต ข้าน้อยกัลลจะแยะอยู่แล้ว เมื่อใดจะกลับไปหอด้านหน้าหรือเจ้าคะ"

เสียงของนางยังไม่ทันเจียบหายไไป ผ้าคลุมเ้ตะบุชาก็สะบัดขึ้นมาโดยไรริมพัด แสงโคมไฟสลัวเลือนรางส่องสะท้อนใบหน้าของรูปปั้นเทพเด็กทองคำให้ดูมีตมนน่าพรันพริง

เงิงอวี่อ๊ับจ้องมองไปรอบตัว จู่ๆ ได้ยินเสียงฮั่ววืตะคอกดังลั่นหันหน้าไไปมองก็เห็นเอ๋อจี้พยายามเข้ามาประชิดแผ่นหลังนาง

เงิงอวี่อ๊ักถามอย่างประหลาดใจ "เอ๋อจี้ นี่เจ้าจะทำอันใด"

เอ๋อจี้ลั่นสะท้านไไปทั้งร่าง "ไม่รู้เป็นเพราะเหตุใดถึงรู้สึกหนาวไไปหมดเลยเจ้าคะ ทัวทั้งห้องมีเพียงข้างกายคุณชายหวังที่คอยอบอุ่นขึ้นมาสักหน่อย"

ชีจ้อตบหน้าผากนึกขึ้นได้ "คุณชายหวัง กระปี่เล่มนี้ช่วยขับไล่สิ่งชั่วร้ายได้ วิญญาณร้ายทัวไไปไม่กล้าเข้าใกล้ท่าน เอ๋อด้าเหนียงจะสัมผัสได้ว่าข้างกายท่านอบอุ่นก็มีแปลก แต่ถึงจะเป็นของวิเศษเช่นนี้ ก็ปกป้องได้แค่ท่านเพียงผู้เดียว เจ้าสิ่งที่อยู่ข้างไ้ด้นี้มีพลังชั่วร้ายมากอย่างไม่ต้องสงสัย ศิษย์ที่พุดถูกแล้ว ที่น้อนตรายมาก พวกท่านต้องไไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุด"

เงิงอวี่อ๊ักถามขึ้นว่่า "หากพวกเราไไปแล้ว ท่านผู้เดียวจะรับมืออไหว? ไม่กลัวบ้างหรือ"

ชีจ้อตบอกมันใจ "ไม่กลัว ข้าเป็นถึงนักพรตน้อยชานชิง ศิษย์ของท่านนักพรตชิงชีจ้อ ที่ผ่านมามีแต่พวกสิ่งชั่วร้ายหวาดกลัวข้า ไม่มีเหตุผลให้ข้าต้องหวาดกลัวพวกมัน"

ถึงอวิธื่อกกับอ้อจี้ว่า "เจ้าลองไปอยู่ข้างๆ ท่านนักพรตน้อย ดูซิว่าข้างกายเขาอบอุ่นหรือไม่"

อ้อจี้ลองทำตามทีนางบอก แล้วก็รีบวิ่งกลับมาทันที จึงไปตัวสั่นไป "หนาว หนาวมากเลยเจ้าคะ"

ถึงอวิธื่อกคิดว่ามุ่น พลังตะบะของชี้อ้อไม่พอจะรับมือกับสถานการณ์นี้อย่างเห็นได้ชัด

ชี้อ้อมองออกว่าถึงอวิธื่อกแลอยู่ จึงก้มหน้าหยิบแผ่นยันต์ออกจากอกเสื้อ สะบัดไหวตามแรงลมวูบเดียว เปลวไฟสีน้ำเงินก็ลุกฟุ้งตรงปลายนิ้ว "อ้อต้าเหียง เมื่อครู่ข้ายังไม่ได้ร้ายคาถา ท่านลองดูอีกที รอบตัวข้าอบอุ่นขึ้นแล้วใช่หรือไม่"

อ้อจี้แผ่นหนีออกมานอกห้องพระอยู่ก่อนแล้ว "ท่านนักพรต ท่านค่อยๆ เล่นสนุกไปเองเถอะ อ้อต้าเหียงต้องกลับไปหอด้านหน้าแล้วคุณชาย หากท่านยังไม่ไป ข้าน้อยขอตัวก่อนนะเจ้าคะ"

ถึงอวิธื่อกเินถาม "เจียนเออร์หลีเป็นตายไม่รู้ชะตากรรม เจ้าเป็นแม่เล้าดูแลนาง จะจากไปอย่างสบายใจเช่นนั้นหรือ!"

อ้อจี้ส่งเสียงตอบมาแต่ไกล "ข้าน้อยหนึ่งจับปีศาจไม่เป็น สองกำจัดวิญญาณร้ายไม่ได้ อยู่ที่นี่ตอนนอกจากช่วยอะไรไม่ได้แล้ว ไม่นานว่าต้องเอาชีวิตตนเองไปเสี่ยง ถึงอย่างไรก็มีนักพรตอารามชิงอีวันอยู่ที่นี้ ข้าน้อยมีอะไรต้องกังวลใจเล่า"

ถึงอวิธื่อกว่าด้วยความสามารถของลินเจิงโยว เขาจะต้องไม่ปล่อยให้ศิษย์น้องของตนเป็นอะไรไปแน่ นางมีโชคนในลัทธิเต๋า เข้ามาข้องเกี่ยวกับน้ำขุนบ่อนี้มากพอแล้ว ในเมื่อถอนห่วงวัตรวิญญาณเรียบร้อย ก็ไม่มีเหตุผลให้รั้งอยู่ที่ต่อไปอีก นางจึงกล่าวกับชี้อ้อว่า "ถ้าอย่างนั้นพวกเราขอตัวก่อน"

ท่านก็ระวังตัวด้วย"

ซึ่งจื่อพยักหน้ารับโดยพลัน

เถิงอวี่ไฉ่เดินตามฮั่วซิวออกจากประตูไป เอ้อจี้ยังเดินไปข้างหน้า ยิ่งหวาดกลัว พอได้ยินเสียงฝีเท้าด้านหลัง ก็หันกลับมาแล้ววิ่งไปหาเถิงอวี่ไฉ่

พวกเขาเดินไปได้ระยะหนึ่ง ก็ได้ยินเสียงหัวเราะคิกคักของสตรีจาก ในมุมมืด มีใครบางคนเร่งฝีเท้าวิ่งผ่านพุ่มดอกไม้ไป พอมองตามทิศทาง เสียงฝีเท้าที่หายไปพบว่าพุ่งตรงไปทางห้องพระที่ซึ่งจื่ออยู่ไม่มีผิด

เอ้อจี้ยกมือปิดปาก เอ่ยด้วยเสียงสั่นเครือ "คุณ...คุณชายหวัง ท่าน ได้ยินใช่หรือไม่ นั่นต้องไม่ใช่คนแน่ ผู้ใดจะวิ่งได้รวดเร็วปานนั้น"

เถิงอวี่ไฉ่ใจฟูตั้งใจฟังเจียบๆ มีเสียงร้องตะโกนของซึ่งจื่อดังมาจาก ห้องพระ เกิดความวุ่นวายชั่วคราว ก็เสียงสั่นลดลงตามเดิม นางรู้สึกหัวใจบีบรัด แน่น กุมกระบี่หยกมกรตไว้พลางเอ่ยว่า "ไปดูสักหน่อยเถอะ"

ฮั่วซิวล้งเลเล็กน้อย "คุณชาย?"

เถิงอวี่ไฉ่เป็นฝ่ายเดินย้อนกลับไปที่ก่อน นางมีใจคนใจอ่อนกับใครง่ายๆ แต่ซึ่งจื่อเป็นผู้ช่วยให้พลังวิญญาณของกระบี่หยกมกรตฟื้นคืนกลับมา แม้วิธีการค่อนข้างโง่เขลาอยู่บ้าง แต่จะว่าไปแล้วเขายังเป็นแค่เด็กคนหนึ่ง มีหน้าที่ตั้งแต่ตอนโดนบุรุษตัดดอกไม้จู้โจมกะทันหันบนชั้นสอง ไม่สามารถของซึ่งจื่อก็หักเป็นสองท่อนไปแล้ว ตอนนี้มีมือข้างหนึ่งก็ได้รับบาดเจ็บ หากข้างกายไม่มีคนคอยช่วยเหลืออาจจะเกิดความผิดพลาดขึ้นได้

เอ้อจี้ไม่คิดว่าเถิงอวี่ไฉ่จะย้อนกลับไป นางยืนอยู่ที่เดิมด้วยความหวาดผวา ได้ยินเสียงสายลมยามราตรีคร่ำครวญ สุดท้ายจำใจตามกลับไป "คุณชายหวัง รอข้าหน่อยด้วย"

เมื่อเถิงอวี่ไฉ่วิ่งกลับไปถึงห้องพระ พอเดินเข้าประตูไปก็เห็นซึ่งจื่อ

ใช้มือข้างหนึ่งบีบคอ ส่วนมืออีกข้างพยายามเอื้อมไปแตะยันต์ด้านหลัง
ทั้งที่ไม่มีใครอยู่ข้างหลังเขาแม้แต่ผู้เดียว อีกทั้งบนใบหน้ากลับปรากฏ
รอยฝ่ามือสีแดงเข้มชัดเจนหลายรอย

ใบหน้าเขาเขียวคล้ำ ริมฝีปากเริ่มเปลี่ยนเป็นสีดำ

ฮั่วชิวไม่เคยพบเห็นเหตุการณ์แปลกประหลาดเช่นนี้มาก่อน เขาตกใจ
จนผีไถ่ชวเนซ

ส่วนถึงอวี่อ้อชักกระบิดออกจากฝัก ก้าวผ่านเขาไปเตรียมจ้วงแทง
ด้านหลังซีจื่อ

นางยังไม่ทันโจมตี ซีจื่อก็แตะยันต์ตรงท้ายทอยได้สำเร็จ หัวอึดใจเดียว
กลิ่นเหม็นไหม้เบาบางลอยฟุ้งในอากาศ พลังประหลาดตรงลำคอสลายไปแล้ว

ซีจื่อหายใจเหนื่อยหอบ "คุณชายหวัง ข้า...ข้ารับมือได้ แต่น่าแปลก
ที่พวกมันโผล่มามากขึ้นในพริบตา ไม่อย่างนั้นข้าคงเก็บกวาดจนเกลี้ยงแล้ว"

ถึงอวี่อ้อนั่งขัดสมาธิข้างซีจื่อ "ไซ่ ท่านรับมือได้ แค่เปลืองแรงไปบ้าง
เท่านั้น ศิษย์พี่ของท่านพูดไว้ไม่ผิด พวกท่านต้องตั้งใจฝึกฝนหาประสบการณ์
ศิษย์พี่ของท่านใกล้จะออกมาแล้วไซ่หรือไม่ ที่นี้ข้างแปลกพิลึกพิลั่นจริงเชียว
ข้าจะอยู่ต่อคอยช่วยเหลือ ท่านจะได้ไม่ต้องจบชีวิตในเงื้อมมือปีศาจ"

ซีจื่อมองถึงอวี่อ้อด้วยความซาบซึ้งใจ เขาลุกขึ้นวาดเขตค่ายกล
รอบกายถึงอวี่อ้อ จากนั้นเดินไปวาดให้ฮั่วชิวและเอ้อจี้ด้วย

เอ้อจี้ก้มหน้าลงเหลียวมองไปรอบๆ "สิ่งนี้มีไว้เพื่ออะไรหรือ"

ซีจื่อเอ่ยว่า "พวกท่านยังไม่เบิกเนตรสวรรค์ ดังนั้นก็เลยมองไม่เห็น
ตอนนี้ในห้องยังมีพวกมันอยู่สองสามตน แต่ว่าพวกมันเกรงกลัวรัศมีกระบี่
ของคุณชายหวังจึงไม่กล้าเข้าใกล้ ข้ายังวาดเขตค่ายกลไท่จุนจิตพิสุทธ์ไว้
รอบตัวพวกท่าน พวกมันยังไม่กล้าเข้ามาหาแล้ว เมื่อครู่ข้าไม่ทันตั้งตัวถึงได้

โดนพวกมันลอบทำร้าย"

เอื้อจี้ตกใจจนพลาดกีดลั่นตนเอง "ใน...ในห้องยังมีอีกสองสามตน?"

ชี่จื้อมองไปทางประตูครู่หนึ่ง "ไม่เป็นไร พวกมันถอยออกไปนอกประตูแล้ว"

ถึงอวี่ลัดเสียงลงถามว่า "พวกมัน' ที่ท่านว่ามา ตกลงหมายถึงตัวอะไร"

ชี่จื้อกระซิบตอบ "เหมือนผี แต่บนร่างมีไอปี่ศาจ ลักษณะเช่นนี้พบเห็นไม่บ่อยนัก ข้าว่าค่อนข้างเหมือน...เหมือนวิญญาณอาฆาตที่เกิดขึ้นจากแรงอาฆาตแค้น หลังโดนปีศาจทำร้ายจนตาย เพราะโดนปีศาจเรียกใช้มานานปี ก็เลยแปรเปลี่ยนสิ่งที่ไม่ควรจะแปรเปลี่ยนไปด้วย"

ปีศาจที่สามารถเรียกใช้วิญญาณอาฆาตได้ มิเท่ากับว่าเก่งกล้าสามารถหรือ ลมหนาวโชยพัดผ่านแผ่นหลังถึงอวี่วูบหนึ่ง นางมองไปทางโต๊ะบูชาโดยไม่รู้ตัว "ไม่น่าแปลกใจเลยที่ต้องใช้ค่ายกลใหญ่ถึงเพียงนี้เพื่อสะกดปีศาจไว้ เจ้าตัวที่อยู่ใต้ดินมีที่มาอย่างไรกันแน่"

นางพลันนึกขึ้นได้ว่าตอนพบปีศาจตนนั้นตรงสู่ตระเบียงทางเดินชั้นสองอยู่ดีฯ ห้องรับรองพิเศษกลับกลายเป็นลานกว้างรกร้าง

"ก่อนหน้านี้ขณะที่ท่านโดนปีศาจมัดเอาไว้ตรงหน้าประตู ลานกว้างด้านหลังท่านมีหมอกปกคลุมหนาที่บ ข้ามองเห็นรางๆ ว่าในลานกว้างมีบ่อน้ำอยู่บ่อหนึ่ง สายตาของท่านเฉียบคมยิ่งกว่าข้า ตอนนั้นมองเห็นอย่างอื่นหรือไม่"

"บ่อน้ำ?!" ชี่จื้อตกตะลึง "แล้วเพราะเหตุใดข้ากลับมองเห็นร้านขายขนมหุ่ปิง* ร้านหนึ่งเล่า บุรุษชาวหูที่อยู่หน้าร้านกำลังทุบตีดาทอ

* หุ่ปิง เป็นขนมแป้งอบทรงกลมแบนขนาดใหญ่มีงาโรยหน้า มีหลักฐานปรากฏมาตั้งแต่สมัยราชวงศ์ฮั่นตะวันออก

แม่นางน้อยผู้หนึ่ง แม่นางน้อยผู้นั้นทอดขลุ่ยปี่ลิ่วไว้ อายุน่าจะไล่เลี่ยกับข้า
ชาวหุ่นนั้นท่านางว่า 'ฉยงฉินหว่า' หรือว่า 'ฉิงฉินหว่า' นี่ละ ข้าเห็นเขา
ทุบตีนางอย่างทารุณ อยากวิ่งเข้าไปห้ามปราม ผลสุดท้ายหลงเข้าไปติดกับ
ของปีศาจนั้นโดยไม่รู้ตัว"

"น่าแปลก เพราะเหตุใดภาพที่พวกเราเห็นถึงไม่เหมือนกันเล่า"

เอ้อจี้กลับตกใจหน้าเปลี่ยนสี "นักพรตน้อย ท่านบอกว่าชาวหุ่นผู้นั้น
เรียกเด็กหญิงว่าฉยงฉินหว่าใช่หรือไม่เจ้าคะ"

"มีอันใดหรือเอ้อต้าเหยิง"

เอ้อจี้สีหน้าแปลกไปอย่างบอกไม่ถูก "ฉยงฉินหว่าเป็นชื่อเดิมของ
เจวียนเอ๋อร์หลี่ หลังข้าน้อยซื้อตัวนางมาแล้วถึงค่อยเปลี่ยนชื่อนางเป็น
เจวียนเอ๋อร์หลี่ บิดาของนางเป็นชาวหู เมื่อก่อนชอบทุบตีนางเป็นประจำ"

ซึ่งผู้อูทานอย่างตกตะลึง "น่าแปลกมากจริงๆ เหตุใดข้าเห็นภาพพวกนี้
ได้เล่า!"

ถึงอวี้จี้คิดทบทวนแล้วกล่าวว่า "ท่านลืมไปแล้วหรือ ตอนพวกเรา
ติดอยู่หน้าประตูห้อง เจวียนเอ๋อร์หลี่บังเอิญหายตัวไปพอดี"

ซึ่งจี้จี้เอ่ยขึ้น "ข้าเข้าใจแล้ว นี่คงเป็นความยึดมั่นที่ซ่อนอยู่ใน
ส่วนลึกที่สุดของจิตใจเจวียนเอ๋อร์หลี่ เพียงแต่ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใด
ถึงโดนเจ้าปีศาจดึงออกมาได้ ทั้งยังใช้สิ่งนี้มาสร้างค่ายกลลวงวิญญาณอีก
คุณชายหวัง ภาพบ่อน้ำที่ท่านเห็นตอนอยู่ในค่ายกลลวงวิญญาณเล่า
จะอธิบายว่าอย่างไร"

ในตอนนั้นเองฮั่วชีวลุกยืนพร้อมชุดาบขึ้นมา "คุณชาย รูปปั้น
เทพเด็กทองคำกำลังขยับขาครับ"

ทุกคนต่างตกใจเสียขวัญ ถึงอวี้จี้จ้องมองรูปปั้นเทพเด็กทองคำ

บนโต๊ะบูชา ตอนแรกนางนึกว่าตนเองตาฝ้าไป พอเพ่งมองให้ดีแล้วพบว่า มันกำลังโอนเอนจริงๆ ใบหน้ารูปปั้นล่องลอยอยู่ภายใต้แสงเงา สีหน้าที่เคยบริสุทธิ์ไร้เดียงสากลับบิดเบี้ยวพิกล

พอมองดูอีกครั้ง สิ่งที่เคยเคลื่อนไหวในรูปปั้นที่ใดกัน เป็นโต๊ะบูชา ใต้รูปปั้นเทพเด็กทองคำต่างหาก

เมื่อเห็นว่าโต๊ะบูชาโคลงเคลงใกล้จะล้มลงมา เกิงอวี่อี้ก็ตะโกนลั่นอย่างตื่นตระหนก "แย่แล้ว รีบหนีเร็ว!"

ขณะที่นางจะก้าวขาออกไป ทันใดนั้นก็สัมผัสได้ว่ากระบี่เล่มเล็กในมือ ร้อนผ่าวขึ้นมา พอก้มศีรษะลงมองถึงพบว่าดูเหมือนตัวกระบี่จะเปล่งรัศมี เจิดจ้ากว่าที่เคยเป็น

พวกเขายังวิ่งไปไม่ถึงประตู โต๊ะบูชาก็ล้มครืนเสียงดังโครมใหญ่ ฝุ่นควันลอยฟุ้งตลบอบอวล แล้วจู่ๆ ก็มีคนสองคนกระเด็นขึ้นมาจากใต้ดิน กระโดดพรวดเดียวทะลุผ่านฝุ่นควัน เกิงอวี่อี้มองให้ดีแล้วจึงเห็นว่า เป็นเจวี่ยเซิง เขายังแบกร่างเด็กสาวผู้หนึ่งไว้บนหลัง นางเกล้าผมมวยแฉะ พร้อมสวมกระโปรงหู้หวิน เกิงอวี่อี้รู้สึกดีใจยิ่งนัก

"เจวี่ยนอเออร์หลี!"

"เยี่ยมไปเลย! ช่วยออกมาได้แล้ว" ซี้จ้อโหร้องยินดี "เจวี่ยเซิง แล้วศิษย์พี่เล่า"

เจวี่ยเซิงใบหน้าซีดขาวชัดเจน พอผืนจะเอ่ยปากพูดกลับเป็นเสียง "แหะ" แล้วอาเจียนออกมา

ซี้จ้อตกใจไม่น้อย รีบร้อนจะเข้าไปช่วยเหลือ เจวี่ยเซิงกลับตะโกนลั่น "อย่าเข้ามา! รีบหนีไป"

เสียงตะโกนของเขายังไม่ทันเลือนหาย ก็ได้ยินเสียงดังสนั่นหวั่นไหว

โตะบูชากับรูปปั้นเทพเด็กทองคำด้านหลังเขาแหลกละเอียดเป็นผุยผงไป
พร้อมกัน ตามด้วยร่างคนผู้หนึ่งกระโดดตกลงขึ้นมาจากใต้ดิน ประดุจ
ลูกธนูคมกริบหลุดออกจากสาย

ซึ่งจู่โจมดังตกใจ "ศิษย์พี่!"

ลั่นเจิ้งโย่วกระโดดตัวลอยในอากาศ พลิกมือใช้เส้นขนจามรีฟาตตรง
ช่องท้องตนเอง

20

ถึงอวี่ฮั่นหลังวังหนี่โดยพลัน ลิ่นเจิงโย่วคงเสียสติไปแล้ว เหตุใดถึงได้ทำร้ายร่างกายตนเองเช่นนั้น แต่เมื่อนางเหลียวหลังไปมองให้ชัดเจนว่า ลิ่งไต้ร่วร่างเขาเอาไว้ ก็อดตกใจหน้าไร้สีเลือดไม่ได้

นางเห็นบนลำตัวลิ่นเจิงโย่วโดนสัตว์ที่มีร่างกายสีทองตัวหนึ่งรัดไว้ เจ้าสัตว์ตัวนั้นร่างอวบหนา ผิวปกคลุมด้วยเกล็ดสีทอง ทุกการเคลื่อนไหวจะเปล่งประกายสีทองระยิบระยับออกมา

ลิ่นเจิงโย่วพลิกกายตีลังกากลางหลังกลางอากาศ พร้อมกับเจ้าตัวประหลาดนั้นที่อาละวาดไม่หยุด "ก็แค่แย่งชิงเหยื่อของเจ้าไปเองเท่านั้น เหตุใดต้องสู้กับข้าเขาเป็นเอาตายด้วย หากยังตามตอแยข้าไม่เลิก ข้าจะกำจัดให้สิ้นซากแล้วนะ"

คำพูดของเขาใช้ไม่ได้ผลเลยแม้แต่น้อย เจ้าตัวประหลาดนั้นยังคงเลื้อยพันร่างลิ่นเจิงโย่ว หากมิใช่เพราะโดนแสงขนจามรีฟาดจนไม่อาจออกแรง

เต็มที่ไม่แน่ว่าคงรอดเขาถึงตายไปนานแล้ว

ลั่นเจียงโยวสบถตำพาลางไฟขึ้นไปบนชื่อห้อง ปีศาจลุกไต่ดั่งเงาตามตัว ร่างกายของมันโดนลากออกมาว่าครึ่งแล้ว เถิงอวี่้ออดหายใจเอือกใหญ่ เจ้าตัวประหลาดนั้นมีเกล็ดสีทองอร่าม ร่างกายของมันเหมือนจะยาวเหยียดไม่รู้จบ

นางหลบหนีออกมานอกประตูอย่างว่องไว ซีจื้อกลับกระโจนเข้าไปอีกครั้ง

เจวี่ยเซิ่งตะโกนบอก "ซีจื้อ! ปีศาจยังต่อกรกับศิษย์พี่อยู่ พวกเรารีบช่วยเจวี่ยนเอ๋อร์หนีออกไปก่อน"

เด็กชายทั้งสองอุ้มเจวี่ยนเอ๋อร์หนีที่เหลื้อมลหายใจรวยรินขึ้นมา ร่วมแรงช่วยกันแบกร่างนางออกจากห้องพระ

เถิงอวี่้อวังหนีชั่วจิตใจเดียวก็ไปถึงระเบียงทางเดินยาวเหยียด นางได้ยินเสียงเจวี่ยเซิ่งกับซีจื้อตะโกนเรียกไล่หลังมาว่า "คุณหนูเถิง รบจนท่านมาช่วยทางนี้ด้วย!"

พวกเขาเห็นข้าเป็นพระโอรสตัวจริง ๆ สិនะ เถิงอวี่้อวังหนีเร็วกว่าเดิม "ข้าช่วยไม่ได้หรอก!"

เจวี่ยเซิ่งจึงอธิบาย "ไม่ใช่ๆ คุณหนูเถิงช่วยได้ ในห้องพระมีไอปีศาจเต็มไปหมด เจวี่ยนเอ๋อร์หนีจะตายเพราะโดนพิษปีศาจได้ คุณหนูเถิงช่วยพานางกลับไปหอด้านหน้าก็พอ พวกเราจะกลับไปช่วยศิษย์พี่รับมือกับปีศาจตนนั้น"

ฮั่วชิวชะลอฝีเท้าลง "ให้ข้าน้อยไปพาคณมาดีหรือไม่ขอรับ"

เถิงอวี่้อักัดฟันกรอด "รีบไปพาคณมา เรื่องที่เหลือไม่เกี่ยวข้องกับพวกเราแล้ว เจ้าตัวประหลาดนั้นน่ากลัวยิ่งกว่าอะไร พวกเราหนีเอาชีวิตรอด

ให้ได้สำคัญที่สุด"

นางกล่าวแล้วรีบวิ่งไปข้างหน้า ไม่นานนักฮั่วชิวก็ไล่ตามมา เถิงอวี้อี้
ท่าเลื่องมองทางหางตาคูหนึ่ง เห็นฮั่วชิวแบกร่างเจวียนเอ๋อร์หลี่มาจริงๆ

ส่วนเบื้องหน้ากลับเห็นบุรุษแข็งแรงกำยาจำนวนหนึ่งพากันกวัดแก่ง
อาวุธเดินสวนทางมา ที่แท่นอนเอ้อจี้หนีออกไปนั้นนางร้องไวยวาย
ขอความช่วยเหลือด้วยความหวาดกลัว จนบ่าวรับใช้และบ่าวเฝ้าประตู
ในหอไฉ่เฟิงแตกตื่นกันหมด

เถิงอวี้อี้รีบเอ่ยเตือน "ทางที่ดีพวกเจ้าอย่าไปเลย ห้องพระนั้นมียี่ปี่ศาจ
นักพรตอารามชิงอวินกำลังประลองอาคมกับมันอยู่ข้างใน"

"ปี่ศาจรี" หัวหน้านาบ่าวเฝ้าประตูม่น้ำลาย "พวกเราอยู่ที่ผิงคังฟาง
มาตั้งหลายปี ไม่เคยได้ยินว่ามีปี่ศาจมาก่อน วันนี้เถ้าแก่ไม่อยู่ ดึกคืนปานนี้
นอกจากพวกเจ้าจะบุกรุกเรือนหลัง คราวนี้ยังมาขวางไม่ให้พวกเราเข้าไป
ข้างใน คงไม่ได้สมคบคิดทำสิ่งใดอยู่หรอกนะ กลัวว่าจะโดนพวกเราจับได้
ละสิ"

บุรุษร่างกำยำอีกคนกล่าวด้วยเสียงห้วนกระด้าง "ดูสิ นี่ไม่ใช่
เจวียนเอ๋อร์หลี่หรือไร ก่อนหน้านี้เอ้อจี้เฟิงบอกว่าเจวียนเอ๋อร์หลี่หายตัวไป
ที่แท้โดนพวกเขาฉุดไปนี่เอง โจรอย่างพวกเจ้าช่างบังอาจนัก ยังไม่รับ
ปล่อยคนอื่นอีก กล้ามาก่อเรื่องในหอไฉ่เฟิง สั่งสอนพวกเจ้าให้ نرم ก่อน
ค่อยว่ากัน"

พวกเขาทำตัวดูร้ายป่าเถื่อนจนเคยชิน พุดจาไม่จบประโยคก็พุ่งเข้าไป
ลงไม้ลงมือกับฮั่วชิว นำเสียดายอันธพาลร้านตลาดเช่นนี้จะเป็นคู่ต่อสู้ของ
ฮั่วชิวได้เช่นไร กำปั้นยังไม่ทันแตะต้องโดนตัว ก็โดนฮั่วชิวถีบลอยละลื้อ

เถิงอวี้อี้โมโหเดือดดาลสุดขีด นางเตือนให้พวกเขากลับไปด้วย

ความหวังดีแล้ว ในเมื่อถึงต้นจะไปหาเรื่องใส่ตัว นางจึงเอ่ยยิ้มๆ ว่า "หัวหน้าโจรยังอยู่ที่ห้องพระ พวกเจ้ามัวแต่รับมือพวกเรา อย่าลืมนะว่า ในห้องพระบูชาสมบัติล้ำค่าของเจ้าแก่พวกเจ้าไว้ รีบไปที่ห้องพระจับคนไม่ดีกว่าหรือ"

เหล่าบุรุษวัยฉกรรจ์ตะลึงงัน แต่ละคนรู้ว่าเรือนหลังมีห้องพระตั้งอยู่ ปกติไม่เพียงต้องมีคนเฝ้าหวัดโดยเฉพา ยังไม่อนุญาตให้ผู้ใดเข้าไปใกล้ โดยพลการ ยามนี้ช่างในนั้นมีความเคลื่อนไหวใหญ่โตไม่เบา คงไม่ได้ซุกดงไปเจอสมบัติอะไรเข้าจริงๆ กระมัง

หัวหน้าบุรุษกลุ่มนี้หลงกลดังคาด รีบตะเกียกตะกายลุกขึ้นมา โดยไม่สนใจความเจ็บปวด "อย่าปล่อยไปแม้แต่ผู้เดียว! ตีฆาพพวกมันให้หัก แล้วส่งตัวไปลงโทษยังที่ทำการหลี่เจิ้ง!"

ด้วยเหตุนี้กำลังคนจึงแบ่งออกเป็นสองสาย ทั้งไว้ครึ่งหนึ่งเพื่อจัดการกับ ยั่วฉิวและเถิงอ้อ ส่วนที่เหลือวิ่งตรงไปยังห้องพระ เดิมที่ยั่วฉิวก็รับมือพวกเขา ได้สบายอยู่แล้ว พอฝ่ายตรงข้ามคนน้อยลงยิ่งง่ายตายเสียนี้กระไร แค่ว่าสองสามกระบวณท่าก็สั่งสอนคนหยาบคายพวกนี้ลงไปในนอกกองเกลื่อนพื้น

นายบ่าวทั้งสองคนหลุดพ้นมาได้ ก็รีบร้อนวิ่งตรงไปข้างหน้า กลับได้ยินเสียงบ่าวเฝ้าประตูผู้นั้นกรีดร้องโหยหวน "อ้าก...มารดา มันเถอะ น่ากลัวอะไรเย็นนี้!"

เสียงของเขาแหลมสูงน่าเวทนาอย่างยิ่ง คล้ายว่าตกใจจนวิญญาน หลุดลอย คนที่เหลือก็ร้องให้คร่ำครวญ คลานออกจากห้องพระอย่างลนลาน จนทำอะไรไม่ได้ไม่ถูก

ด้านหลังพวกเขามีอีกสองคนตามมาติดๆ มองเห็นว่าเป็นปีศาจขดตัว

* หลี่เจิ้ง คือผู้ทำหน้าที่ดูแลชุมชนระดับหนึ่งร้อยครัวเรือน ในสมัยราชวงศ์ถังอาจเป็นขุนนางในอำเภอตั้งแต่ชั้นหก ลงไป หรือตัวแทนชาวบ้านที่มีความสุจริตเที่ยงธรรม

เป็นวงกลม โดยมีเจวียเซ็งกับซี้จื้อช่วยกันลากโซ่สีเงินเส้นหนึ่ง แล้ววิ่งไปข้างหน้าอย่างสุดชีวิต

เสียงลั่นเจิงโยวลอยมาจากในห้องพระอย่างเลื่อนราง "วิ่งเร็วกว่านี้อีกสักหน่อย ระวังมันหนีไปได้"

เจวียเซ็งกับซี้จื้อทุ่มเทเรี่ยวแรงทั้งหมดที่มีวิ่งออกไปไกลรวดเร็วหนึ่งจั่งกว่า โซ่สีเงินเส้นเล็กเรียวยาวสั้นไหว เสียงดังกังวานเยือกเย็นท่ามกลางสายลมยามราตรี จู่ๆ รวากับว่ามันยืดออกไปสุดปลายแล้วเจวียเซ็งกับซี้จื้อผ่อนแรงไม่ทันไปชั่วขณะจนร่างเกือบหลุดกระเด็นไป

เด็กชายทั้งสองกลิ้งหลุนๆ แล้วลุกขึ้นมา ตะโกนถามว่า "ศิษย์พี่เป็นอย่างไบบ้าง!"

แสงเงาในห้องพระวูบไหวเลื่อนราง เสียงดังสนั่นลอยมาไม่ขาดสาย พอแยกแยะให้ละเอียดแล้วเหมือนมีของหนักบางอย่างพุ่งชนคานไม้อย่างรุนแรง แรงสั่นสะเทือนก็ก้องไปถึงหัวใจ ทำให้ผู้คนหูอื้อตาลาย

ทุกคนรู้สึกคลื่นไส้จนแทบจะอาเจียนออกมา ได้ยินเสียงบั้งทรงพลังมหาศาลครั้งหนึ่ง จากนั้นในอากาศคล้ายมีกลิ่นเหม็นคาวรุนแรงอย่างน่าประหลาดปะปน เจว้างคนหนึ่งพุ่งทะลุกลุ่มหมอกหนาเหมือนกำลังรีบร้อนเอาชีวิตรอด เขาระโดดทะยานตัวออกมาแล้วล้มกลิ้งไปกับพื้น

"ศิษย์พี่!" เจวียเซ็งกับซี้จื้อรีบเข้าไปช่วยประคอง

เลือดคุดมนักพรตของลั่นเจิงโยวเต็มไปด้วยคราบเลือดและสิ่งสกปรก เขาเดินโซเซอยู่ชั่วครู่ถึงยืนทรงตัวได้มั่นคง ยังไม่ทันเอ่ยปากพูดอะไรก็คว่ำร่างบุรุษกำยาบพันหลายคนขึ้นมา ตามด้วยพาเจวียเซ็งกับซี้จื้อสาวเท้าวิ่งหนีอย่างไม่คิดชีวิต

เขาวิ่งหนีพรตเดียวมาถึงประตูเรือนหลัง ลั่นเจิงโยวโยนคนลงกับพื้น

หายใจเหนื่อยหอบพลางว่า "ร้ายกาจยิ่งนัก สู้ไม่ไหว สู้ไม่ไหวแล้ว"

ถึงอู๊วก็กับฮั่วซิวอยู่ห่างออกไปไม่ไกล มองเห็นว่าแม้แต่ลินเจียว
ยังมีสภาพทุลักทุเลปานนี้ ก็อดชะงักก็ทำลงไม่ได้

เจวีย่แข่งกับชีจื่อถามอย่างตกใจ "มันหนีไปแล้ว?"

"ข้าสู้ไม่ไหว ได้แต่ปล่อยให้มันหนีไปแล้ว"

เด็กชายทั้งสองกล่าวด้วยน้ำเสียงร้อนน "พวกเราเอาหนอน
ล่ามวิญญาณมัดร่างมันไว้แล้วมิใช่หรือ เหตุใดมันยังหนีไปได้อีกเล่า"

ลินเจียวเอ่ยว่า "มันกระซากทางตนเองจนขาด จนเลือดเหม็นๆ
กระเซ็นเปื้อนเข้าไปทั้งตัว ตอนหนึ่งยังฉวยโอกาสปล่อยหมอกปีศาจออกมา
หมอกปีศาจฤทธิ์ร้ายกาจนัก โชคดีข้าวิ่งหนีออกมาเร็ว หากข้ายังไม่รีบหนี
ออกมาพวกเจ้าคงต้องเก็บศพให้ข้าแล้ว"

เขากล่าวเช่นนั้นแต่หันหลังกลับไปทางเดิม เจวีย่แข่งกับชีจื่อก็ไล่ตาม
ไปด้วย "ศิษย์พี่ ท่านยังจะไปทีโพรงใต้ดินนั้นอีกหรือ"

"ปีศาจได้รับบาดเจ็บ อีกทั้งรังซ่อนตัวยังถูกเปิดเผย คิดว่าคงหนีไป
ที่อื่นแล้ว พวกเราต้องหาทางสืบที่มาที่ไปของพวกมันให้แน่ชัดถึงจะดี"

"พวกมัน? แค่มังกรทองคำตนเดียวมิใช่หรือ นี่ถึงกับมีปีศาจตนอื่นอีก?"

"มังกรทองคำ?" ลินเจียวเอ่ยต่อ "เป็นนกตัวหนึ่งชัดๆ มันต้องการ
ลวงพวกเราให้สับสนจึงจงใจแปลงกายเป็นมังกรทองคำมาทำร้ายคน
จะว่าไปแล้วก็แปลกมาก หากเป็นเพียงปีศาจจนตนหนึ่ง ในอดีตมันทำผิด
อันใดถึงจำเป็นต้องใช้ค่ายกลใหญ่โตเช่นนี้มาสะกดไว้ ข้าคิดว่าใต้ดิน
ยังมีตัวที่ร้ายกาจยิ่งกว่า"

ในตอนนี้องเบื่องหน้าปรากฏเงาร่างผู้คนมากมาย คนกลุ่มหนึ่ง
ถือโคมไฟเดินตรงมา ทว่าคนที่วิ่งพุ่งมาข้างหน้าอย่างร้อนนกลับเป็นอู๊ว

สีหน้าเอื้อยยังคงซีดเซียว นางกล่าวกับบุรุษวัยกลางคนข้างกายด้วยเสียงสั้นๆ "บรรยากาศในท้องพระนาถล้วยิ่งนักเจ้าคะ คิดว่าต้องมีปีศาจร้ายน่าสยดสยองอยู่เป็นแน่ ถ้าแก่ จะปกปิดเอาไว้ไม่ได้อีกแล้วนะเจ้าคะ หากปล่อยไปเช่นนี้ ไม่ช้าก็เร็วต้องเกิดเรื่องใหญ่แน่"

บุรุษผู้นี้สวมชุดผ้าไหมทอลาย มองผิวเผินอย่างมากที่สุดคงอายุประมาณสามสิบต้นๆ บริเวณสันจมูกดูเหมือนเคยได้รับบาดเจ็บมาก่อน ยุบเป็นร่องลงไปอย่างไม่ทราบสาเหตุ เดิมที่น่าจะเป็นคนหล่อเหลามีสง่าราศีกลับโดนทำลายรูปร่างไปเช่นนี้ แต่ร่างกายแข็งแรงบึกบึนเกินไปสักหน่อย ส่วนผิวหนังก็เป็นมันเยิ้มไปสักนิด

เห็นได้ชัดว่าคนผู้นี้คงเป็นเจ้าแค้นห่อใจเฟื่อง เขามองปราดมาเห็นลินเจียวก็ตะลึงงัน ก่อนเดินเข้ามาต้อนรับอย่างกระตือรือร้น "ท่านนี้คงเป็นท่านนักพรตชิงชิวจื่อแห่งอารามชิงอวิ้นกระมัง"

เจียวยี้กับชิวจื่อเฝ้ารอยยิ้มกระอักกระอ่วน

เอ๋อจี้รีบเข้าไปกระซิบบางอย่างข้างหูเจ้าแค้น สีหน้าเขาพลันแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย "ที่แท้คือ..."

ลินเจียวยี้มจนตาหยีแล้วเอ่ยขัดจังหวะ "ที่แท้คืออะไร หืม?"

เจ้าแค้นเป็นคนรู้กาลเทศะดียิ่ง "ที่แท้คือนักพรตเฒ่าจากอารามชิงอวิ้นช้าน้อยนามว่าเฮ่อหมิงเซิง ขอน้อมคารวะท่านนักพรต"

"เจ้าเป็นเจ้าแค้นห่อใจเฟื่อง? เก่งไม่เบาเลย ถึงขั้นแอบซ่อนของดีเอาไว้ในเรือนหลัง"

เจ้าแค้นตกใจจนเสียงเบาหวิว "ท่านนักพรต ตอนช้าน้อยผู้แซ่เฮ่อซื้อร้านนี้มา ไม่รู้เลยว่าจะเกิดเรื่องเช่นนี้ได้"

ลินเจียวเอ่ยว่า "เมื่อครูเจ้าก็เห็นแล้ว ปีศาจนั้นมีที่มาไม่ธรรมดา"

หากอยากมีชีวิตรอด ก็เล่าที่มาที่ไปให้ข้าฟังโดยเร็วที่สุดจะดีกว่า"

"ข้าน้อยจะเล่าทุกอย่างที่รู้โดยไม่ปิดบังแน่นอนขอรับ"

"ปีศาจก็หนีไปแล้ว ต้องปิดตายเรือนหลังเอาไว้ก่อน" ลินเจิงโย่วหยิบยันต์ปึกหนึ่งออกมาจากอกเสื้อ "ข้าจะเร่งตรวจสอบบริเวณนี้อีกรอบ คงใช้เวลาประมาณครึ่งชั่วยาม ก่อนหน้านั้นพวกเจ้าเอายันต์ไปแปะประตูหน้าต่างทุกบาน พวกหญิงคนกาให้อยู่ในห้องตนเอง ถ้ายังไม่ได้รับอนุญาตห้ามออกมาเดินเล่น"

เถิงอวี่อึ้งฮั่วชวนให้มอบเจียนเออร์หลีคืนให้เอ้อจี "เออาละ ไม่มีเรื่องเกี่ยวข้องกับพวกเราแล้ว พวกเราไปกันเถอะ"

ใครจะรู้ว่าลินเจิงโย่วกลับเอ่ยเรียก "ข้าก่อน"

ข้าก่อน? เถิงอวี่อึ้งหันหน้าไปมองเขา "ท่านยังมีเรื่องใดจะชี้แนะ"

สายตาลินเจิงโย่วมาหยุดอยู่ที่ลำคอเถิงอวี่อึ้ง "เจ้าโดนพิษปีศาจ หากเดินออกจากหอไฉ่เฟิงจะตายทันที"

เถิงอวี่อึ้งเอ่ยยิ้มๆ "ข้าไม่เคยประจันหน้ากับปีศาจมาก่อน จะบอกว่าโดนพิษได้อย่างไร"

ลินเจิงโย่วหัวเราะเบาๆ แล้วเดินเยื้องย่างมาหยุดตรงหน้าเถิงอวี่อึ้ง "ข้าอุตส่าห์หวังดีเอ่ยเตือนคุณชายหวัง แต่คุณชายหวังกลับไม่ยอมเชื่อ ข้าช่วยท่านลองนับก้าวดีกว่า ดูข้าว่าจะเดินออกจากหอไฉ่เฟิงได้หรือไม่ สาม สอง หนึ่ง"

เถิงอวี่อึ้งเดินไปก้าวหนึ่งพลางครุ่นคิดในใจ *ตกลงคนผู้นี้กำลังแกล้งข้าเล่นใช่หรือไม่*

พอนางเดินต่ออีกก้าว จู่ๆ ก็เริ่มเวียนตาลาย

นางไม่อยากเดินก้าวที่สามแต่ก็ต้องเดิน ทว่าเนื่องจากร่างกาย

เริ่มโง่งนงน ฝึให้สับสนสะปะสะปะ เดินย่ำไปย่ำมารวดเดียวหลายก้าว

นางหันหลังกลับไปอย่างอ่อนแรง จ้องมองไปทางลิ้นเจียวเซมึง รู้สึกเพียงว่าคนผู้นี้ประเดี๋ยวยูโกลประเดี๋ยวยูโกล คิดจะย่างก้าวต่อไป แต่ทำกลับเริ่มพันกัน ลิ้นก็มีอาการแปลกๆ ทั้งด้านขาทั้งแข็งทื่อ รวกับว่า กิณพริกไทยเข้าไปจานใหญ่ ได้ยินเสียงฮู้วฮือร้องอุทานบางอย่างด้วยความตื่นตระหนก แต่จนใจที่นางฟังไม่รู้เรื่องเลยสักคำ

ลิ้นเจียวเสยยะยืมเจ้าเล่ห์มอญนางครู่หนึ่ง ก่อนจะหันไปพูดกับเจวียเซ็งและซีจื่อสองสามคำแล้วหันหลังเตรียมเดินจากไป

แขนงอวี่วี่เริ่มแข็งจนกระดิกไม่ได้ ทว่ายังไม่ล้มคลำไปที่เข็มขัดเตี้ยซ้ายตรงเอว เล็งไปทางลิ้นเจียวโดยพลัน ยังไม่แน่ใจว่านิ้วกดลงไปบนกลไกหรือไม่ร่างกายก็ล้มคว่ำไปข้างหน้า จากนั้นก็หมดสติไม่รับรู้สิ่งใดแล้ว

รจนกระทั้งนางได้สติอีกครั้ง ก็ได้ยินเสียงคนพูดคุยกันข้างหู

"คุณหนูถึงแก่งากงินไปแล้ว ก่อนหมดสติยังไม่ล้มเอาคื่นศิษย์พี่"

"มิน่าเล่าคุณหนูถึงถึงแต่งกายเป็นชาวหู ที่แท้ก็เพื่อซ่อนอาวุธลับไว้โน้ เข็มขัดเตี้ยซ้ายที่เอวได้สะดวก คิดไม่ถึงเลยจริงๆ ศิษย์พี่ต่อสู้กับปีศาจประชิดตัวถึงเพียงนั้นกลับไร้รอยขีดข่วน แต่มาโดนอาวุธลับของคุณหนูถึงปักที่แขนได้"

"คุณหนูถึงเป็นคนเจ้าคิดเจ้าแค้นน่าดู คุณหนูผู้นอนออกนอกบ้านก็พกมากันแค่แป้งชาดหรือผลไม้ ไม่คิดว่านางจะพกยาพิษกับอาวุธลับติดตัวได้"

"เรื่องนี้ก็ไม่เห็นแปลก อย่างมองว่าคุณหนูถึงดูบอบบางอ่อนแอ นางเป็นถึงบุตรสาวแม่ทัพ ข้าเพียงแปลกใจว่าเพราะเหตุใดศิษย์พี่ถึงหลงไม่พ้น"

"ศิษย์พี่ก็คงคิดไม่ถึงเหมือนกันกระมัง ใครจะคิดว่าตอนนั้นคุณหนูถึง

ไซไซใกล้ล้มลงไปอยู่แล้ว ยังลอบทำร้ายเขาจากด้านหลังได้อีก"

"ข้าคิดว่าคนด้อย่างคุณหนูถึงไม่มีทางทำร้ายผู้ใดส่งเดชหรอก นางจะต้องเข้าใจผิดว่าศิษย์ที่ทำให้นางถูกพิษจนถึงได้พยายามตอบโต้กลับสุดชีวิต ความจริงคุณหนูถึงคงไม่รู้ว่าศิษย์ที่จะช่วยถอนพิษปีศาจให้นางไม่รู้ในปิ่นนั้นทนายาพิษร้ายแรงอะไรไว้ จนถึงตอนนี้ศิษย์ก็ยังไม่พบได้เลย"

"เฮ้อ...ครั้งนี้จบกันแล้ว นี่เป็นครั้งแรกที่ศิษย์ที่โดนอาวุธลับสินะลองใช้ยาถอนพิษหมดแล้วก็ยังพูดไม่ได้ หากยังหาวิธีไม่ได้ต่อไปเช่นนี้กลัวว่าศิษย์ที่คงโกรธมากเป็นแน่"

"ตอนนี้ก็โกรธไม่เบาแล้ว เจ้าไม่เห็นสีหน้าของศิษย์ที่ตอนนั้นหรือ..."

"ฮู่ว...ท่าทางคุณหนูถึงจะฟื้นแล้ว"

ถึงอวี่อีกลอบตาไปมาเบาๆ เริ่มรู้สึกว่ในอกไม่อึดอัดเหมือนเป็นเหน็บชาอีกแล้ว นางผืนออกแรงดิ้นรนแล้วล้มต่าขึ้นที่ละนิด

ซึ่งอ่อยถามด้วยความยินดี "คุณหนูถึง ท่านรู้สึกดีขึ้นบ้างหรือไม่"

นิ้วมือขวาของเขาที่ได้รับบาดเจ็บทำแผลเรียบร้อยแล้ว คิดว่าลิ้นเชิงยาวคงหาหมอมาดูอาการเขาแล้ว

"เกิดอะไรขึ้นกับข้า" ถึงอวี่อชันแซนลุกขึ้นมาพาลางอ่อยถาม

"ท่านถูกพิษปีศาจ แต่ไม่ต้องกังวลนะขอรับ ศิษย์ที่ป้อนยาลูกกลอนชำระจิตใจให้ท่านแล้ว ตอนนี้ไม่มีสิ่งใดน่าเป็นห่วง"

ถึงอวี่อถามอย่างมึนงง "ถูกพิษปีศาจจริงหรือ"

"คุณหนูถึงลืมไปสินะ ก่อนหน้านี้นท่านช่วยข้าไว้ตอนอยู่บนชั้นสองปีศาจตนนั้นเข้ามาอยู่ด้านหลัง พยายามล่อลวงท่าน บางทีอาจติดพิษปีศาจ

มาตอนนั้นแน่"

เถิงอวี่อื๋นวดคลั่งหน้าผากที่บวมปูด จำได้เลื่อนร่างว่านุระหัตตดอกไม้
พ่นลมหายใจใส่ต้นคองาง กลิ่นอายนั้นเย็นเยือกถึงกระดูกจนนาง
หนาวสะท้านไปทั้งตัว ตอนนั้นนางไม่ได้เก็บมาคิดมาก ที่แท้ก็ถูกพิษเข้าแล้ว
นี่เอง

นางนึกถึงภาพเหตุการณ์ก่อนหมดสติขึ้นมาได้อย่างกะทันหัน จึง
ผุดลุกขึ้นนั่งแล้วเหลียวมองไปรอบๆ "ที่นี่คือที่ใด อ้าวชีวิตเล่า"

"นี่เป็นห้องของเอ๋อด้าเหยิง อ้าวชีวิตคอยเฝ้าอยู่ด้านนอก เมื่อครู
ศิษย์พี่ตรวจสอบที่นี้ทั้งด้านในด้านนอกแล้วรอบหนึ่ง ส่วนปีศาจก็หนีหายไป
เจวียนเอ๋อร์หลีกินยาลูกกลอนชำระจิตเข้าไป พ้นขึ้นมาก่อนคนแรก ศิษย์พี่
กำลังให้คนซักถามนางอยู่"

เถิงอวี่อื๋นคลำไปที่เข็มขัดเตี้ยเย็บตรงเอวโดยไม่รู้ตัว ซึ่งจี้กระแอมกระไอ
เบาๆ "หรือว่าคุณหนูเถิงกำลังหาอาวุธลับอยู่ โดนศิษย์พี่ค้นไปหมดแล้ว"

เถิงอวี่อื๋นมีสีหน้าตกใจ เจวียนเจิงรีบเอ่ยอธิบาย "คุณหนูเถิงอย่าเข้าใจผิด
ศิษย์พี่ไม่ได้มาค้นด้วยตนเอง แต่ให้พวกเอ๋อด้าเหยิงทำต่างหาก ก่อน
หมดสติท่านยังป็นปักผมแทงศิษย์พี่เต็มๆ เขาารู้สึกว่าตนเองถูกพิษถึงสั่งคน
ให้ค้นตัวท่าน"

เถิงอวี่อื๋นแสวงทำท่าทางตกตะลึง "ข้า...ข้าทำเรื่องเช่นนั้นด้วยหรือ
พิษปีศาจช่างร้ายกาจนัก ทำให้จิตใจคนปั่นป่วนได้ ท่านนักพรตทั้งสอง
อย่าเข้าใจผิดไป ข้าจะต้องถูกพิษปีศาจไปมากเป็นแน่ถึงได้เลอะเลือน
ไม่มีเจตนาทำร้ายผู้ใดอย่างเด็ดขาด จริงสิ ตอนนั้นศิษย์พี่ของพวกเขา
เป็นเช่นไรบ้าง"

"นอกจากยังพูดไม่ได้แล้วก็เวียนหัวอยากอาเจียน ส่วนอื่นยังสบายดี

ขอรับ"

มีเท่านี้? เถิงอวี่รู้สึกเสียตายไม่น้อย ยาพิษชนิดนี้นางไปขอมาจาก
ลุงเจิง นอกจากทำให้คนลิ้นชาไร้ความรู้สึก ยังทำให้หมดสติไปสามวัน
สามคืนได้ด้วย แต่พอมาใช้กับสิ้นเจิงโยกกลับทำให้เขาแค่พูดไม่ได้แหละหรือ

ที่จื้อถามขึ้นด้วยความร้อนใจ "คุณหนูเถิง ท่านเก็บยาถอนพิษเอาไว้
ที่ใดกัน รีบหยิบออกมาให้ศิษย์ฝึกินเถอะ"

เถิงอวี่ลุกขึ้นมา "ไปเอาปิ่นปักผมอันนั้นของข้ามาก่อน ยาถอนพิษ
อยู่ข้างในนั้นนั่นล่ะ"

"หา?! ศิษย์พี่หายาถอนพิษของท่านไม่เจอ ก็เลยเก็บของพวกนั้น
ของท่านไปทั้งหมดแล้ว"

ไฟโทะสะลุกโชนในใจเถิงอวี่ ทว่านางกลับถอนหายใจออกมา "แล้ว
นี่จะทำอย่างไรดีเล่า ยาถอนพิษอยู่ที่ปลายอีกด้านของปิ่นปักผมอันนั้น"

ที่จื้อกระโดดพรวดขึ้นมา "ข้าจะไปบอกศิษย์พี่เดี๋ยวนี้"

ไม่นานนักที่จื้อก็วิ่งกลับมาพร้อมประคองของบางส่วนไว้บนมือ
เป็นข้าวของที่ค้นได้จากตัวเถิงอวี่

"คุณหนูเถิงท่านดูเถิด นี่คือนิ้วปักผมอันนั้นใช่หรือไม่"

เถิงอวี่ตรวจสอบดูเล็กน้อย ข้าวของยังอยู่ครบถ้วน นางจำใจเอ่ยว่า
"ชื่อจื้ออยู่ที่ใด"

"ห้องข้างๆ นี่เอง"

"ข้าจะรีบไปถอนพิษให้ชื่อจื้อ" นางลุกลงจากเตียงอย่างลำบาก
เดินกระเด้งกระแด้งไปได้ไม่กี่ก้าว จู่ๆ ก็ยกมือกุมหน้าผากไว้ "...ข้าเวียนหัว
มากเลย"

เจียวี้งกับที่จื้อถามอย่างกังวล "หรือยังมีพิษปีศาจหลงเหลืออยู่ในร่าง

คุณหนูเถิง ถ้าอย่างนั้นท่านอยู่พักผ่อนที่นี่ พวกเราจะไปถอนพิษให้ศิษย์พี่เอง"

เถิงอวี้อีส่ายหน้า "บนปิ่นนี้มีกลิ่นโกพิเศษเฉพาะในจวนข้าฯ จะปล่อยให้คนนอกล่วงรู้ไม่ได้"

เจวี่ยเถิงกับชีจ้อได้แต่อดทนอดกลั้น "เช่นนั้นคุณหนูเถิงนอนพักอีกสักนิดเถอะ"

เถิงอวี้อนอนพักต่อครู่ใหญ่ เห็นว่าผ่านมานานพอสมควรแล้วจึงลุกขึ้นแล้วเดินออกไปข้างนอกอย่างเชื่องช้า "ยังรู้สึกไม่ค่อยมีเรี่ยวแรงอยู่บ้าง แต่ว่าข้าไม่เป็นอะไรแล้ว ถอนพิษให้ชื่อจ้อสำคัญกว่า"

เจวี่ยเถิงรีบเดินตามหลังนาง ส่วนชีจ้อพยักหน้ารับติดๆ กัน "ข้าบอกแล้วว่าคุณหนูเถิงจิตใจดีงาม"

ฮั่วชิวเฝ้าอยู่หน้าประตูตลอด พอเถิงอวี้อื่นยหน้าขึ้นมองก็ขมวดคิ้วมุ่นขึ้นมา บนใบหน้าฮั่วชิวพบรอยฟกช้ำเป็นแถบ ทำให้ฮั่วชิวเสียเปรียบได้ถึงเพียงนี้ ฝ่ายตรงข้ามไม่ใช่พวกฝีมืออ่อนด้อยแน่

ฮั่วชิวเอ่ย "คุณหนู ท่านไม่เป็นอะไรแล้ว?"

เถิงอวี้อืมมองสำรวจบาดแผลของเขา "ใครเป็นคนลงมือกับเจ้า"

ฮั่วชิวตอบอย่างละเอียดใจว่า "เจิงอ่องชื่อจ้อขอรับ ตอนคุณหนูหมดสติไป ชื่อจ้อสั่งคนให้มาค้นตัวท่าน ข้าเหนื่อยไม่ยอม เขาก็เลยปะทะกับข้าเหนื่อยหลายกระบวนท่า การเคลื่อนไหวของชื่อจ้อเล่นเล่ห์พลิกแพลง ข้าเหนื่อย...ข้าเหนื่อยพลาดพลังได้รับบาดเจ็บมาบ้างขอรับ"

เถิงอวี้อืมกลั้นโทสะ "ดีมาก"

นางเดินไปถึงห้องด้านข้าง พบว่าในห้องมีคนอยู่แออัดไปหมด

ลั่นเจิงไยวโดนเลือดปีศาจกระเด็นเปื้อนไปทั้งตัว เกรงว่าคงหา

เสื้อคลุมนักพรตสะอาดเอี่ยมมาแทนไม่ได้ชั่วคราว ยามนี้จึงเปลี่ยนมาสวมชุดคลุมยาวคอกลมสีเขียวขี้ม้า ลบร่องรอยการแปลงโฉมบนใบหน้าออกไปแล้ว เผยให้เห็นรูปโฉมที่แท้จริงของเขาเอง

เขานั่งอยู่ด้านหลังโต๊ะวางของตัวหนึ่ง สังเกตเห็นได้ชัดเจนว่าตอนนี้อารมณ์ไม่ดีสักเท่าไร ปกติมักจะยิ้มแย้มอยู่เสมอ ตอนนี้กลับนั่งนิ่งเงียบขรึม

เจวียนเออร์ลีนั่งอยู่ตรงข้ามเขา ดูท่าทางตกใจกลัวแทบแย่แล้ว นางอิงแอบอยู่ข้างกายเอ้อจี้ เวลาตอบคำถามตัวก็สั่นงันงก

ผู้ที่นั่งอยู่ข้างกายเอ้อจี้ก็คือเจ้าแกชือเฮ่อหมิงเซิงผู้นั้น นอกจากนี้ยังมีหญิงงามอรชรอ่อนแออีกหลายคน คิดว่าคงเป็นหญิงคนิกที่มิหน้ามีตาในหอไฉเฟิง เสื้อผ้าอาภรณ์ที่สวมใส่ล้วนหรูหราไม่แพ้เอ้อจี้

เอ้อจี้หันไปเห็นเงาของอี้อี้ก็ร้องขึ้นว่า "อา คุณชายหวัง ท่านตื่นแล้ว"

เจวียนเซิงกับชี่จื่อเดินก้าวฉับๆ ผ่านทุกคน พุ่งตรงไปหน้าโต๊ะอย่างตื่นเต้น "ท่านนักพรต คุณชายหวังมาถอนพิษให้ท่านแล้ว"

ลันเจิงโย้วมองเงาของอี้อี้ด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก หากมิใช่เพราะเอื่อยปากพูดไม่ได้ จะต้องมีความพูดตึงมากมาขอร้องอี้อี้อยู่เป็นแน่

เงาของอี้อี้ยกมือดันหน้าผาก ทำท่าทางเหมือนปวดศีรษะแทบแย่ แล้วเดินเยื้องย่างมาถึงหน้าโต๊ะ กล่าวด้วยน้ำเสียงละอายใจว่า "ท่านนักพรต ต้องโทษที่พิษปีศาจตนนี้รุนแรงเกินไป ชำนาญจำไม่ได้เลยว่าเคยใช้อาวุธลับแทงท่านด้วย ทำให้ท่านถูกพิษโดยไม่ได้ตั้งใจ ชำนาญรู้สึกเสียใจมากจริงๆ"

ลันเจิงโย้วมองหน้าเงาของอี้อี้อย่างถากถางแล้วยกมือขึ้นมา สื่อความหมายชัดเจนอย่างยิ่งว่า 'จงรีบถอนพิษให้ข้าโดยเร็ว ไม่ต้องพูดพล่ามให้มากความแล้ว'

เงาของอี้อี้ค้อมกายขออภัย "โปรดรอสักครู่ ชำนาญจะถอนพิษให้"

ท่านนักพรตเดี๋ยวนี"

นางกล่าวพร้อมหยิบปิ่นปักผมออกมา คลำหากลไกแล้วเปิดออก
เล็งแขนขาที่ไม่ได้รับบาดเจ็บของลิงเงียว แล้วตั้งท่าจะปักปิ่นลงไป
อย่างไม่เกรงใจ

ลิงเงียวหน้าเปลี่ยนสีทันใด เขาพลิกมือมากุมข้อมือเงียวไว้แน่น
จึงหันนางเขม็งด้วยนัยน์ตาสีดำสนิทดูจน้ำหมึกที่แยกแยะอารมณ์ไม่ออก
ทอประกายคมกริบเจิดจ้ายิ่งกว่าสีหน้าไร้อารมณ์เมื่อครูนี้นักมายนัก

เงียวอึ้งมองหน้าเขาพร้อมอธิบายอย่างอดทน "ผงสีเขาคือยาถอนพิษ
ผงสีแดงคือยาพิษ ยาพิษซ่อนอยู่ที่ปลายปิ่น ยาถอนพิษก็ซ่อนอยู่ที่ปลายปิ่น
เช่นกัน ตรงกลางมีลูกบิดแบนๆ ขวากันเอาไว้ เวลากดไปที่กลไกถึงจะสลัด
ชนิดยาได้ ที่สำคัญยาถอนพิษนี้ไม่อาจป้อนทางปาก ต้องแทงทะลุผิวหนัง
ถึงจะส่งตัวยาแทรกซึมเข้าไปในร่างกายได้"

ลิงเงียวหัวเราะโดยไร้เสียง แม้ว่าจะเปล่งเสียงออกมาไม่ได้ แต่
ไม่เป็นอุปสรรคต่อการขยับรูปปาก เขาสะบัดมือเงียวอึ้งออกไป พ่นวาจา
เย็นชาออกมาประโยคหนึ่ง 'เล่นสนุกพอแล้วหรือยัง หากยังเล่นต่อไปอีก
ข้าจะได้เล่นกับเจ้าต่อให้สาแก่ใจ'

เงียวอึ้งถอนหายใจ "ท่านนักพรตเข้าใจสิ่งใดผิดไปหรือไม่ นี่เป็น
อาวุธลับป้องกันตัวในจวนของข้าน้อย เอาไว้ป้องกันพวกคนชั่วข้าสามานย์
ย่อมมีส่วนผิดแปลกไปจากปกติอยู่บ้าง ความจริงพิษนี้ไม่ได้ทำอันตราย
ถึงชีวิต หากท่านนักพรตเป็นภรรยานี้ถอนพิษด้วยวิธีนี้ เพียงรอไปอีกสามวัน
ก็พอแล้ว สามวันหลังจากนี้พิษจะสลายไปหมดสิ้น กลับมาเอ๋ยปากพูด
ได้เอง"

คำพูดนี้เป็นความจริง

ลื่นเชิงโยวจึงหันหน้าถึงอวี่อิตาไม่กะพริบ ดีมาก! นี่เท่ากับข่มขู่กัน
ใช่หรือไม่ เฮอะ ก็แค่พูดไม่ได้ไปสามวันมิใช่หรือไม่ ไม่ต้องถอนพิษก็ได้
ไม่เห็นเป็นเรื่องใหญ่ตรงที่ใด

'ไปได้' เขาชี้ไปทางประตู ทำปากขมขมิบโดยไร้เสียงสองคำ
ถึงอวี่อ้ออ่านรูปปากของลื่นเชิงโยวออก จึงกล่าวอย่างจ่นปัญญาว่า
"ดูท่าท่านนักพรตจะไม่ยอมถอนพิษแล้ว ขอภัยที่ข้า่น้อยไร้ความสามารถ
คงต้องขอตัวก่อนแล้ว"

เจวียแข็งกับที่จื่อเกาเหวแก้มอย่างร้อนใจ พูดไม่ได้ไปถึงสามวัน
แค่คิดก็อึดอัดแทบแย่แล้ว ปีศาจในหลุมได้ดินตุนั้นที่มาที่ไปเป็นปริศนา
ตอนนี้ศิษย์ที่จะรีบไปสืบข่าวจากอารามแต่แต่ละแห่งอยู่ หากตอนสอบถาม
เจอส่วนใดที่ไม่ชัดเจน อย่างไรก็ตามก็ไม่อาจพึ่งพารูปปากกับสัญญาณมือทั้งหมด
ได้กระมัง

แต่ดูจากนิสัยของศิษย์พี่แล้ว จะยอมโดนปีนคุณหนูถึงแพ่งอีกครั้ง
ได้อย่างไร

เด็กชายสองคนลอบปาดเหงื่อเยิบๆ ขณะกำลังจะเอ่ยปากเกลี้ยกล่อม
สักหลายคำ ลื่นเชิงโยวที่จ้องมองแผ่นหลังถึงอวี่อ้อก้าวยาวๆ จากไปพลัน
ตบโต๊ะเสียงดังอย่างโกรธเคือง

ถึงอวี่อ้อแสวงหันหน้ากลับไปอย่างประหลาดใจ ลื่นเชิงโยวจึงมองนาง
แล้วกระดิกนิ้วเรียก

ถึงอวี่อ้อเป่าปากโล่งออก เร่งสาวเท้าเดินกลับไป "นี่ท่านนักพรตคิดได้แล้ว
ใช่หรือไม่ ความจริงก็เพียงครูเดียวเท่านั้นเอง ข้า่น้อยรับรองว่าไม่เจ็บมาก
หรอก"

ลื่นเชิงโยวไม่ตอบโต้อะไร คำว่า 'ไม่พอใจ' เขียนเอาไว้ชัดเจน

เต็มใบหน้า

เถิงอวี่อี่งยี้มกั้วางให้เขา เล็งแขนอิกข้างของเขาแล้วแทงลงไป
โดยไม่รอช้า

ลื่นเฉิงโย่วฆมวดคั้วขึ้นมาเล็กน้อย ยอมโดนปิ่นอันนี้แทงแต่โดยดี
เถิงอวี่อี่งไม่ได้พูดโกหก ปลายปิ่นเพ็งจะแทงเข้าเนื้อไป ลำคอด้านซา
ของเขาก็เริ่มมีความรู้สึกขึ้นมา ความรู้สึกปวดเมื่อยไร้เรี่ยวแรงตามแขนขา
อย่างน่าประหลาดก็บรรเทาเบาบางไปในชั่วพริบตา

เถิงอวี่อี่งมองหน้าเขา "เป็นอย่างไรร"

ลื่นเฉิงโย่วเผยอปากเล็กน้อย สามารถเอ่ยวาจาตอบได้แล้ว
"เยียมมาก"

เจวี่ยเซ็งกับชีจื่อดีใจเป็นล้นพ้น "ดีแล้วๆ พูดได้แล้ว"

เถิงอวี่อี่งคลียิ้มหวานหยด "ท่านนักพรตดีขึ้น ชำนาญก็สบายใจแล้ว"

ลื่นเฉิงโย่วยิ้มเย้ยหยัน "คุณชายหวัง เจ้านี่ช่างเก่งจริงๆ"

เถิงอวี่อี่งแสดงท่าทีอ่อนน้อมถ่อมตน "ท่านนักพรตชมเกินไปแล้ว"

ลื่นเฉิงโย่วยังจ้องเถิงอวี่อี่งไม่ละสายตา เขาผลักโต๊ะออกเตรียมจะ
ลุกขึ้น จู่ๆ ก็สัมผัสได้ถึงความเจ็บปวดราวกับแทงทะลุหัวใจ ถึงสังเกตเห็นว่า
ปิ่นของเถิงอวี่อี่งยังปักคาอยู่บนแขนขวาของเขา เถิงอวี่อี่งมองตามสายตา
ของเขาไปแล้วค่อยๆ ดึงปิ่นออกให้อย่างรู้สึกผิด

"ขออภัยๆ" ชำนาญถูกพิษปีศาจจนสมองเลอะเลือน ลืมดึงปิ่นออกให้
ท่านนักพรตแล้ว"

นางดิ่งปิ่นออกอย่างชักช้ายืดยาด ลื่นเฉิงโย่วกัดฟันกรอด แขนของเขา
ทั้งปวดทั้งบวมเป่ง เหตุการณ์ในคราวนี้เกรงว่าคงไม่มีทางลืมได้ลงไปชั่วชีวิต

แม้ลื่นเฉิงโย่วจะกัดฟันอดทนอยู่ยังจใจสั่นงันงก สบายๆ เหมือน

ไม่มีอะไรเกิดขึ้น "คุณชายหวัง เจ้าลงมือยังไม่ชำนาญเท่าไรนะ แทะลงไป
ตื่นๆ เพียงเท่านี้ เหมือนกำลังเกาที่คันของข้าเท่านั้นเอง"

เขาหน้าไม่เปลี่ยนสี คำพูดคำจาแฝงนัยหยอกล้อ ถึงอวี้วี้เกือบจะ
เชื่อแล้วว่าเป็นความจริง เคยได้ยินว่าลั่นเจิงโย่วมีกรรมมาตั้งแต่เล็ก
บาดแผลเล็กน้อยเช่นนี้สำหรับเขาแล้วบางทีคงเป็นแค่การเกาที่คันจริงๆ

นางรู้สึกหดหู่ใจไม่น้อย หากรู้แต่แรกคงแทบให้ลี้กว่านี้สักหน่อยแล้ว
ไม่คาดคิดว่าในตอนนี้องเจวีย่แข่งกับชีจื่อจะมองแขนลั่นเจิงโย่ว
อย่างตกตะลึง "เลือด! ศิษย์พี่ แขนท่านมีเลือดไหล!"

เลือดสีแดงสดไหลรินออกมา เพียงจิตใจเดียวก็อาบย้อมชุดที่เพิ่ง
เปลี่ยนใหม่ของลั่นเจิงโย่วให้เป็นสีแดงไปแถบหนึ่ง เขาถลึงตาใส่ถึงอวี้วี้
โดยไม่พูดอะไรสักคำ

ถึงอวี้วี้แสร้งแตกตื่นลนลาน "ท่านไม่เป็นอะไรใช่ไหม แยะแล้ว
ต้องรีบเชิญหมอมาดูอาการ"

คนในห้องวิ่งวนวุ่นกันขึ้นมา โชคดีหมอยังไม่กลับไป ชีจื่อไปที่
ห้องด้านข้างเรียกหมอมาพันแผลให้ลั่นเจิงโย่ว ปากแผลที่ถูกพิษบนแขนขวา
เริ่มตกสะเก็ดแล้ว ส่วนแผลจากการถอนพิษลึกกว่ามากนัก ประเดี๋ยวเดียว
เลือดไหลทะลักออกมาไม่น้อย

หมอฝีมือคล่องแคล่วว่องไว ไม่นานก็ใช้ผ้าพันบาดแผลไว้เรียบร้อย
หมอยังจะตรวจชีพจรให้ลั่นเจิงโย่ว แต่เจ้าตัวปฏิสัยอย่างรำคาญ
"พอแล้ว ก็แค่บาดแผลภายนอก ต้องจู้จี้จุกจิกถึงเพียงนี้ด้วยหรือ"

ตอนนั้นนอกประตูห้องมีป่ารวบใช้ในหอคณิกาซะงั้นหน้ามองเข้ามา
อย่างกล้าๆ กลัวๆ

เฮ่อหมิงเชิงถลึงตาใส่พลางกล่าวว่า "ผู้ใดกัน ทำลัษๆ ล่อๆ อะไรอยู่

ข้างนอก"

บ่าวรับใช้จึงก้าวเข้ามาพร้อมยิ้มประจบประแจง "เอ้าแก่ พวกข้าน้อย
เอายันต์ไปแปะประตูหน้าต่างทุกบานครบแล้ว ตั้งใจมารายงานให้เอ้าแก่ทราบ
ขอรับ"

เฮ่อหมิงเซิงหันไปยิ้มแฉ่งถามลิ่นเจิงโยว "ท่านนักพรต ยังต้องการให้
ข้าน้อยทำอะไรอีกบ้าง"

ลิ่นเจิงโยวโบกมือให้หมอลอยออกไป "คงตามหาร่องรอยปีศาจตนนั้น
ไม่เจอแล้ว มาทำความเข้าใจสถานการณ์ตอนนี้ให้ชัดเจนก่อนค่อยว่ากัน"

เขาถามเจวียนเอ๋อร์หลี่ต่อ "เมื่อครูเจ้าเล่าถึงตรงที่ใดแล้ว"

ครั้งนี้เขาเอ่ยปากถามด้วยตนเองได้แล้ว ไม่จำเป็นต้องเขียนลงกระดาษ
ก่อนแล้วส่งให้คนอื่นอีกทอด นับว่าสะดวกสบายกว่าเดิมมากทีเดียว

ดวงตาเจวียนเอ๋อร์หลี่ยังคงฉายแววหวาดผวาจางๆ "ข้าน้อยจำได้ว่า
ตนเองเดิมที่อยู่บนระเบียงทางเดินชั้นสอง ไม่รู้ว่ากลับไปที่บ้านเดิมของข้าน้อย
เมื่อสมัยเด็กได้อย่างไร ท่านพ่อของข้าน้อยตายจากไปหลายปีแล้วแท้ๆ กลับ
เดินไปเดินมาอยู่หน้าร้านขายขนหมูปิ้ง ในอดีตท่านพ่อทำไม่ดีกับท่านแม่
มาตลอด ข้าน้อยเป็นห่วงอาการป่วยของท่านแม่ จึงเดินเข้าประตูไป
อย่างมึนงง พอข้าน้อยตื่นขึ้นมามีอีกครั้ง ก็พบว่าตนเองนอนอยู่บนก้อนหิน
สถานที่แห่งนั้นเปียกชื้นและมีดทับ เหมือนกับอยู่ในหลุมใต้ดินทำนองนั้น
ข้าน้อยตกใจแทบสิ้นสติ ครั้นคิดจะวิ่งหนี บนก้อนหินไม่รู้ว่าเปื้อนสิ่งใด
ทั้งเหนียวทั้งลื่น ข้าน้อยเสียหลักล้มลงไป จากนั้นก็ไม่รับรู้อะไรอีกเลย
เจ้าค่ะ"

เงิอวี่อี่ฉวนยโอกาสที่คนในห้องกำลังยุ่งกับการซักถามเตรียมจะ
เดินจากไปเสียๆ

ลินเจียงโยวซ่อนสายตามองนาง "ข้าก่อน"

อีกแล้วหรือ เถิงอวี่อึ้งนึกถามขึ้นในใจ "ท่านนักพรต ที่นี้ไม่มีเรื่องของข้าน้อยแล้วกระมัง"

ลินเจียงโยวหัวเราะเบาๆ "คุณชายหวังเป็นผู้เห็นปีศาจเป็นคนแรกในคืนนี้ หลังจากนั้นยังเคยเห็นหนึ่งในภาพมายาของมันเป็นด้วยตาตนเอง จะว่าไปแล้วเป็นคนที่สำคัญที่สุด อยากจะไปที่ใดอย่างไร เห็นสถานการณ์ในห้องพระแล้ว หากไม่เร่งกำจัดปีศาจร้ายให้สิ้นซากโดยเร็ว ต่อไปไม่รู้ว่าจะมีคนต้องเคราะห์ร้ายอีกเท่าไร คุณชายหวังเป็นคนมีน้ำใจปานนี้ คงไม่นิ่งดูตายหรือหนีหรือไม่"

คนทั้งห้องต่างหันมามองเถิงอวี่อึ้ง รวบรวมว่าหากเถิงอวี่อึ้งไม่รับปาก ก็เท่าเป็นคนชั่วร้ายไม่ต่างจากปีศาจตนนั้น

เจวี่ยเถิงกับซี้จื้อดิ่งตัวเถิงอวี่อึ้งไว้ พานางมานั่งลงข้างๆ "คุณชายหวัง ท่านอย่าเพิ่งรีบร้อนไปเลย ท่านนักพรตถามเจวี่ยนเอ๋อร์หิลีเสวี่ก็ถึงตาท่านแล้ว"

เถิงอวี่อึ้งโดนพวกเขาสองคนประกบไว้ไม่อาจปลิกตัวไปทีใดได้ "คำพูดของท่านนักพรตมีเหตุผล เพียงแต่ตอนนี้ล่วงเข้ายามค่ำแล้ว ข้าน้อยต้องกลับจวนไปก่อนสักเที่ยวหนึ่ง ไม่อย่างนั้นท่านปากกับญาติผู้พี่คงเป็นห่วงแยะ"

แน่นอนว่ากลับไปคราวนี้นางไม่มีทางกลับมามากเด็ดขาด

ลินเจียงโยวกล่าวอย่างไม่ใส่ใจว่า "ไม่ต้องรีบร้อน ข้าจัดการแทนคุณชายหวังเรียบร้อยแล้ว"

เถิงอวี่อึ้งตะลึงงัน "จัดการเรียบร้อยแล้ว?"

"ข้าส่งคนไปส่งข่าวที่จวนสกุลตู่ บอกว่าเจ้าติ่มสุราอยู่ที่หอโถงเพิงในผิงคังฟาง เพราะเจ้าเพิงมาถึงฉางอัน เกิดติดใจความแปลกใหม่ของที่นี่

เป็นตายอย่างไรก็ไม่ยอมกลับไป ตอนนี้เจ้ากำลังสุขสำราญอย่างยิ่ง ขอสนุกให้หน้าใจจนฟ้าสางแล้วจะกลับจวนสกุลตัวเอง ขอให้มหาบัณฑิตอยู่กับผู้ฮินไม่ต้องเป็นห่วง"

หญิงงามในห้องหลายคนยกพัดกลมขึ้นมาปิดบังริมฝีปากสีแดงสด หัวเราะคิกคักออกมาเบาๆ ค้างคืนไม่กลับก็แล้วไปเถอะ แต่ยังเอ่ยอ้างเรื่องการหาความสำคัญได้อย่างเป็นธรรมชาติ พุ่งนี้เข้าคุณชายหวังกลับจวนไป คงต้องโดนผู้อาวุโสสั่งสอนน่าดู

เปลือกตาเงิออวี่อีกตระกูลเบาๆ แค้นเสียงลอดไรฟันประโยคหนึ่งว่า "ท่านนักพรตรอบคอบรัดกุมถึงเพียงนี้ ชำนาญคงไม่อาจปฏิเสธได้แล้ว"

ลินเจิงโยวเอ่ยยิ้มๆ "คุณชายหวังจิตใจกล้าหาญชอบช่วยเหลือผู้อื่น ตามหลักแล้วสมควรได้รับการปฏิบัติอย่างดี พวกเจ้าอย่ามัวตะลึงอยู่สิ รีบยกเก้าอี้มาให้คุณชายหวังนั่งเร็ว"

เงิออวี่อีกชายเสื้อคลุมขึ้นเล็กน้อยแล้วนั่งลงไปอย่างอดทนอดกลั้น ลินเจิงโยวจึงหันไปถามเจี๋ยนเออร์หลี่ต่อ "ตอนนั้นพอเจ้าตื่นขึ้นมาบนก้อนหิน ได้ลูบคลำอักษรที่สลักไว้บนนั้นบ้างหรือไม่"

เจี๋ยนเออร์หลี่คิดทบทวนแล้วพยักหน้า "เจ้าคะ อักษรเต็มพืดไปหมด สลักเอาไว้มากมายนัก แต่ตอนนั้นชำน้อยตกใจเสียขวัญ จึงไม่ได้สังเกต ข้อความที่สลักไว้เลย"

ชีจื่อถามอย่างประหลาดใจ "ศิษย์พี่ ตอนนั้นท่านแอบเข้าไปในหลุมใต้ดินแล้วมิใช่หรือ น่าจะมองเห็นชัดเจนกว่าเจี๋ยนเออร์หลี่สิถึงจะถูก"

เจี๋ยเซ่งกลับเอ่ยขึ้นว่า "อย่าไปพูดถึงเลย ตอนพวกเราลงไปยังป่ายศิลา ยังอยู่ เพิ่งจะช่วยเจี๋ยนเออร์หลี่ขึ้นมาได้ปีศาจก็ปรากฏตัวแล้ว เจ้าตัวนี้โลโโฉมดีพวกเราไปพลาจอาละวาดทำลายป่ายศิลานั้นไปพลาจ ศิษย์พี่

พยายามสกัดมันไว้ทุกวิถีทาง แต่จนใจที่อยู่ใต้ดินแสดงฝีมือได้ไม่เต็มที่
กว่าจะกลับมาที่เดิมได้ก็มีเชื้อเรื่องง่าย ป้ายศิลาจึงถูกทำลายเป็นผุยผงไปแล้ว"

ทุกคนหวาดกลัวจนตัวสั่น เจ้าปีศาจตนนี้ทำลายค่ายกล กลัวว่า
ป้ายศิลาจะเปิดเผยที่มาที่ไปของมัน สามารถวางแผนล่วงหน้าถึงขั้นนี้
กลอุบายชั่วของและชั่วร้ายระดับนี้เกรงว่าคนธรรมดาคงไล่ตามไม่ทัน

ลันเจิงโยวชักถามอีกหลายประโยค เจวี่ยนเอ๋อร์หลี่ล้วนไม่รู้เรื่องทั้งสิ้น
เขาจึงหันมาหาเถิงอวี่วี่ "คุณชายหวัง ข้าได้ยินว่าภาพมายาที่เจ้าเห็น
บนชั้นสองแตกต่างจากสิ่งที่ข้าได้เห็น"

"ใช่" เถิงอวี่วี่ครุ่นคิดพลางเอ่ยว่า "นักพรตที่ข้าบอกว่าเขาเห็น
ร้านขายขนมหุ่ปิ้ง ข้ากลับเห็นลานกว้างรกร้างแห่งหนึ่ง ลานกว้างนั้น
คล้ายกับว่าโดนปล่อยทิ้งร้างมานานมาก แล้วตรงกลางก็มีบ่อน้ำอยู่บ่อหนึ่ง"

เจวี่ยนเอ๋อร์หลี่รู้สึกสงสัย "ศิษย์พี่ ทั้งที่เป็นจุดเดียวกันแท้ๆ เพราะ
เหตุใดถึงเห็นภาพมายาแตกต่างกันได้เล่า"

เถิงอวี่วี่ขบคิดชั่วครู่ก็เอ่ยว่า "ข้าจำได้ว่าท่านนักพรตทั้งสองเคยพูด
เอาไว้ ก่อนหน้านั้นหอไฉ่เฟิงเคยเป็นร้านขายผ้าไหม ถ้าแก่ร้านผ้าไหม
เคยรับอนุภรรยาผู้หนึ่ง ภายหลังอนุภรรยาผู้นี้โดนฮูหยินเหยียดหยาม
จนทนไม่ไหวจึงกระโดดบ่อน้ำฆ่าตัวตาย บ่อน้ำที่วานั้นจะเกี่ยวข้องกับ
เรื่องนี้หรือไม่"

ทุกคนในห้องมีสีหน้าแตกต่างกันไป คู่สามีภรรยาเจ้าของ
ร้านขายผ้าไหมตายอย่างน่าพิศวง คนในหอไฉ่เฟิงทั้งบนล่างต่างเก็บ
เป็นความลับมิเคยแพร่งพราย ทว่าในหอคณิกาแห่งนี้กลับเกิดเรื่องแปลกๆ
ไม่หยุดหย่อน พวกนางอดคิดไปทิศทางนี้ไม่ได้มาแต่แรกแล้ว

ลันเจิงโยวเคาะโต๊ะเบาๆ "ถ้าแก่ร้านขายผ้าไหมป่วยตายไปใน

วันที่เจ็ดเดือนสิบสองเมื่อเกือบสองปีก่อน ส่วนฮูหยินร้านขายผ้าไหม ผูกคอตายไปในวันที่สิบเดือนสิบสอง อนุภรรยาผู้นั้นกระโดดบ่อน้ำไป ตั้งแต่วันที่สองเดือนแปด นับดูก็ผ่านมานานี่ปีกว่าแล้ว ตอนอนุภรรยาตายไป หากยังมีความยึดมั่นอยู่ จึงหยิบมาสร้างภาพมายาเพื่อล่อลวงใจคนเชื่อว่า จะเป็นไปไม่ได้ เพียงแต่ภาพมายาในคืนนี้ไม่เหมือนความทรงจำของคนตาย เท่าใด"

เฮ่อหมิงเชิงแม้ว่าจะเป็นบุรุษร่างใหญ่ กลับชี้ขี้ลาดตาขาวยิ่งกว่า หญิงคนिकाข้างกาย พอนั่งฟังเรื่องเช่นนี้ ก็ตกใจจนปากสั่นพันกระทบกันมา สักพักแล้ว "ความ...ความหมายของท่านคือ...หรือว่าจะเป็นความทรงจำของคนเป็นใช้หรือไม่ขอรับ"

"เจวียนเอ๋อร์หลี่เป็นตัวอย่างที่เราเห็นชัดเจนอยู่แล้ว ภาพมายาที่ชี้จื้อมองเห็นก็เป็นความทรงจำของนางพอดิ แล้วบังเอิญว่าตอนนั้นเจวียนเอ๋อร์หลี่โดนปีศาจลักพาตัวไป แต่ก่อนหน้านี้ในหอของพวกเจ้าถึงแม้จะเกิดเรื่องแปลกๆ บ่อยครั้ง กลับไม่เคยมีผู้ใดหายตัวไปตรงระเบียบทางเดิน ข้าจึงเดาว่าปีศาจตนนั้นเพียงจะทำลายค่ายกลออกมาได้ไม่นานนี้ คนแรกที่มาเห็นภาพมายาเข้าก็คือชี้จื้อมกับคุณชายหวัง"

เจวียนเอ๋อร์หลี่ร้องอุทานออกมา "ชี้จื้อมองเห็นร้านขายขนหมูปิ้ง คุณชายหวังมองเห็นบ่อน้ำ หากนี่เป็นความทรงจำของคนเป็นทั้งหมด แล้วบ่อน้ำนั้นจะหมายถึงใครได้ จะเป็นความยึดมั่นของใครอีกคนในหอใดเพ็งหรือไม่"

"แต่คืนนี้คนที่หายตัวไปมีแค่เจวียนเอ๋อร์หลี่ผู้เดียว แล้วพวกเราช่วยกลับมาแล้วด้วย อีกคนหนึ่งจะเป็นผู้ใด อยู่ที่ใดกันเล่า"

จู่ๆ ลิ่นเจิงโย่วเอ๋อขึ้นมาว่า "ถ้าแก่ เจ้าไปเรียกคนในหอขึ้นมาที่นี่ ไม่ว่า จะเป็นหญิงคนिका แม่เล่า บ่าวรับใช้ในหอ อย่าให้ขาดใครไปแม้แต่ผู้เดียว"

เฮ่อหมิงเชิงรีบสั่งกำชับบ่าวไพร่ด้วยใบหน้าซีดขาว "เร็วเข้า เร็ว รีบไปทำตามที่ท่านนักพรตบอก"

"คุณชายหวัง เจ้าเชี่ยวชาญเรื่องการใช้หมึกกับพู่กันหรือไม่" ลิ่นเจิงโย่วหันมามองถึงอวี้้ออีกครั้ง

ถึงอวี้้อก็คาดเดาได้ว่าเขาต้องการทำอะไร "ท่านจะให้ข้าวาดภาพลานกว้างกับบ่อน้ำนั้นหรือ"

ลิ่นเจิงโย่วเดินมาหยุดหน้าโต๊ะเขียนหนังสือ หยิบพู่กันมาด้ามหนึ่ง "ในเมื่อคาดเดาได้แล้ว คุณชายหวังก็รีบลงมือเถอะ"

ถึงอวี้้อก็เดินเข้ามาจับพู่กันจากเขาแล้วค่อยๆ คิดทบทวน ตอนนั้นเพียงแค่มองผ่านปราดเดียว ไม่ได้สังเกตรายละเอียดเลย จำได้เพียงว่าถึงแม้ลานกว้างจะทрудโทรมผู้ฟังแต่ยังมีกลิ่นอายของคนรุ่นก่อนหลงเหลือเป็นความเรียบง่ายผสมกับความเก่าแก่แปลกตา ข้างบ่อน้ำมีต้นไม้อยู่ต้นหนึ่ง มันใกล้จะตายเต็มทีแล้ว เพราะมีหมอกหนาที่ปกคลุมทั่วบริเวณ จึงแยกแยะได้ไม่ชัดเจนว่าเป็นต้นท้อหรือต้นหลิ

รอบบ่อน้ำนั้นสกปรกโสโครก ดูเหมือนเพิ่งมีฝนตกลงมา บนพื้นเป็นดินโคลนเฉอะแฉะ นอกเหนือจากนี้ก็จำไม่ได้แล้ว

นางวาดภาพลงไปตามรายละเอียดเหล่านั้น ลิ่นเจิงโย่วรับมาตรวจดูก็พบว่าฝีมือการวาดภาพของถึงอวี้้อไม่เลวเลยทีเดียว ตัวตบปลายพู่กันลงไปไม่กี่ครั้งก็วาดเค้าโครงส่วนสำคัญออกมาได้ครบถ้วน

ตอนนี้เองคนในหอก็ถูกเรียกตัวมาหมด กำลังแออัดเบียดเสียดกันอยู่หน้าประตู

เฮ่อหมิงเชิงตะโกนดังลั่น "ไม่ต้องเบียดกัน! ข้าเรียกถึงใครคนนั้น ก็ค่อยเข้าไป ยังเรียกไม่ถึงก็ยืนรออยู่ข้างนอกดีๆ"

เถิงอวี่้อกลับไปที่เก้าอี้ มองเห็นเก้าอี้ที่ชื่อเฮ่อหมิงเซิงผู้นี้ มองภายนอกซึ่งลาดตาขาว แต่มีความสามารถในการปกครองคน อย่างไม่น่าเชื่อ ตะโกนสั่งการเช่นนี้แล้วช่างนอกก็ไม่มีผู้ใดกล้าเคลื่อนไหว ่วนวายเป็นคน

ลื่นเจิงไย่กล่าวกับเฮ่อหมิงเซิงว่า "เรียกพวกเขาเข้ามายืนยันภาพวาด ที่ละคน หากมีใครรู้จักบ่อน้ำในภาพวาดนี้จะต้องรีบบอกข้าทันที เพราะ คนผู้นี้มีโอกาสสูงมากที่จะเป็นเป้าหมายถัดไปของปีศาจ อาจโดนลงมือ ทำร้ายอย่างเหี้ยมโหดได้ทุกเมื่อ"

เฮ่อหมิงเซิงเอ่ยรับคำ ก่อนเดินออกไปข้างนอกอธิบายต้นสายปลายเหตุ ด้วยตนเอง พอกลับเข้ามา ก็เข้าไปทางหญิงคนิการูปโฉมงดงามสองสามคน ในห้อง กล่าวกับลื่นเจิงไย่ว่า "ท่านนักพรต ช่างนอกมีคนมากเกินไป ไม่รู้ เริ่มจากในห้องไม่กี่คนก่อนจะดีกว่านะขอรับ"

เถิงอวี่้อกวาดสายตามองไปที่ละคน รวมกับเอ้อจีและเจ๋วี่ยนเอ๋อร์หลี ในห้องมีหญิงคนิกางามหยาดเยิ้มอยู่เก้าคน พวกนางแต่ละคนแววตา เย้ายวนกันทั้งสิ้น

เอ้อจีได้ยินคำพูดของเฮ่อหมิงเซิงแล้ว ก็ส่งสายตาวหานซึ่งให้เถิงอวี่้อ "ข้าน้อยอายุมากที่สุด อีกทั้งยังคุ้นเคยกับคุณชายหวังด้วย เช่นนั้นในเมื่อ คุณชายหวังวาดด้วยตนเอง ก็ให้ข้าน้อยได้ชื่นชมเป็นคนแรกเถอะ"

นางกล่าวแล้วลุกขึ้นเดินไปดู ก่อนจะส่ายหน้า "ไม่เคยเห็นบ่อน้ำเช่นนี้ เลยเจ้าคะ"

ลื่นเจิงไย่เอ่ยเตือนนาง "ดูให้ละเอียดสักหน่อย"

เอ้อจียิ้มแ้มหน้าบาน "ข้าน้อยดูอย่างละเอียดแล้ว ไม่เคยเห็นจริง ๆ เจ้าคะ"

เวลานางเผชิญหน้ากับลินเจียวจะแสดงท่าทีจริงจังพอสมควร
ประการแรกลินเจียวเป็นบุรุษร่างสูงใหญ่กำยำ ไม่เหมือนเด็กสาวป้อมตัว
เป็นชาวหูอย่างถึงอวี๊ การปฏิบัติต่อบุรุษและสตรีของนางแตกต่างกันมา
แต่ไหนแต่ไร

ยิ่งไปกว่านั้นลินเจียวเป็นผู้สูงศักดิ์ มีฐานะไม่เป็นสองรองใคร
ในเมืองฉางอัน นางมีเจตนาผลักดันให้เจวียนเอ๋อร์หลีไปอยู่ตรงหน้า
ลินเจียวนานแล้ว หากได้สานสัมพันธ์กับผู้เป็นไท่ปอดปรานของสวรรค์เช่นนี้
แม้กระทั่งคนเป็นแม่เล้าอย่างนาง ก็เป็นบริวารพลอยได้ดีตามนายไปด้วย

แต่จนปัญญาที่เจวียนเอ๋อร์หลีตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อ บุตรสาว
ไม่เอาไหน แม่เล้าก็ไม่กล้าลามปาม

ลินเจียวไม่สนใจมองนางจริงดังคาด แต่เอ่ยเรียกคนแทน "คนต่อไป"
ครั้งนี้หญิงงามที่ถูกขืนมาคือเว่ยจื้อ นางผิวพรรณเปล่งปลั่งเรื่อร่า
งามสมส่วน การแถมจวงเยี่ยตรงข้างแก้ม* ก็พิถีพิถัน บนหน้าผากยังติด
ฮวาเตียนสีชมพูอ่อน ริมฝีปากกลับแถมขาดทาปากสีแดงเข้มฉ่ำวาว

ลินเจียวขึ้นไปมีวนภาพवाद เอ่ยถามนางว่า "เคยเห็นหรือไม่"

เว่ยจื้อดูอย่างละเอียดลออยิ่งกว่าเอ้อจี นางใช้พัดกลมบดบังทรวงอก
อ้อมเอิบมีน้ำมีนวลเอาไว้ ไ้ม่ตัวลงไปเพ่งมองชายที่ขาที่ สุดท้ายยังเดินวน
รอบโต๊ะไปรอบหนึ่ง แล้วผล่อทำพัตร่วงหล่นตรงปลายเท้าลินเจียว

"ให้ตายสิ" นางขบแค้นริมฝีปากแดงสด ค้อมเอวลงเก็บพัดอย่างชดช้อย
มีจริตจะก้าน ไหนเลยจะรู้ว่าลินเจียวหัวเราะเย้ยหยันคำหนึ่งแล้วเหยียบ
ลงไปบนพัดกลม

เว่ยจื้อยกแขนเสื้อปิดปากไว้แล้วยิ้มกว้าง คุณชายหนุ่มน้อยผู้นี้

* จวงเยี่ย หรือเมียนเยี่ย คือการแต้มจุดสีหรือลวดลายต่างๆ บริเวณข้างแก้ม เพื่อจะบอกให้ได้ว่าหญิงสาวผู้นั้น
อยู่ในช่วงการมีรอบเดือน

มิใช่แค่หน้าตาชวนมอง ยังมีความหล่อเหลาและยโสโอหังอยู่ด้วย นางมีใจจะหยอกเย้าเขานานแล้ว แต่จิตใจที่หาโอกาสไม่ได้เสียที กว่าจะได้เข้าใกล้เขา ช่างยากเย็น จะไม่ฉวยโอกาสหยิ่งเจิงเขาได้อย่างไร

ไม่คาดคิดว่าคุณชายผู้นี้ยังรู้จักตอบรับไมตรี ขนตานางสั้นไหวเล็กน้อย ใช้มืออีกข้างดึงพัดกลมออกมาเบาๆ ผู้ใดจะรู้ว่าลื่นเจิงโย้วพออกแรงกดฝ่าเท้า แม้แต่ส่วนโครงของพัดกลมก็แตกเป็นเสี่ยง ไม่สิ แตกละเอียดเป็นชิ้นเล็กๆ ต่างหาก

นางรู้สึกหนาวสะท้านถึงหัวใจขึ้นมาโดยพลัน จากนั้นได้ยिनลื่นเจิงโย้วเอ่ยยิ้มๆ "ดูรู้เรื่องหรือไม่ ถ้าภาพวาดใหญ่ปานนี้ยังดูไม่รู้เรื่อง ข้าว่านะ เจ้าคงไม่ต้องอยู่ในผิงคังฟางแล้ว"

เว่ยจื่อพยักหน้าทั้งที่ตัวสั่นงันงก "ดู...ดู...ดูรู้เรื่องแล้วเจ้าคะ"

"เคยเห็นมาก่อนหรือไม่"

"ข้าน้อยไม่เคยเห็นเจ้าคะ"

ลื่นเจิงโย้วจึงเอ่ยว่า "ไม่เคยเห็นแล้วยังไม่ไปอีก"

เว่ยจื่อกลับไปอยู่ที่เดิมอย่างหวาดกลัวลนลาน ดูเหมือนด้านนอกจะมีเสียงคนหัวเราะเย้ยหยัน แต่สองขานางอ่อนยวบหมดแรง ไหนเลยจะมีเวลาสนใจสอดส่องว่าเป็นผู้ใด

คนต่อมาคือเหยาหวงกับหงเก้อ คนหนึ่งอรรชรอันแอนกริดกราย ช่วงเอวผอมบางจนโอบได้รอบ ส่วนอีกคนหน้าตาใสซื่อน่ารัก กิริยามีความเยือกเย็นไว้ตัวอย่างคุณหนูในตระกูลชนชั้นสูง

ถึงอวี่้อ้าเลื่องมออยู่ด้านข้าง ลอบคิดในใจว่าหอไฉ่เฟิงแห่งนี้มีจุดเด่นเหนือผู้อื่นโดยแท้ เพียงแค่หญิงงามล้ำเลิศที่มีเสน่ห์โดดเด่นต่างกันออกไปสี่คน ก็สามารถดึงดูดบุรุษเสเพลหนีกระหายจากทั่วเมืองได้แล้ว

พอมีเว็ยจื่อเป็นบทเรียนให้เห็น หญิงงามทั้งสองไม่กล้าเข้าไปยั่วเข้า
ลั่นเชิงโยว ดูภาพวาดอย่างสงบเสงี่ยมแล้วถอยออกไปอย่างรวดเร็ว เช่นนี้แล้ว
จึงช่วยประหยัดเวลาไปได้มาก

เมื่อคนในห้องเข้ามายืนยันภาพวาดหมดแล้ว เอ่อหมิงเชิงก็เร่งให้
คนข้างนอกเข้ามา เพียงพริบตาเดียวผ่านไปครึ่งชั่วโมงกลับไม่เคยมีใครเห็น
สิ่งที่ปรากฏบนภาพวาดนี้มาก่อนเลยแม้แต่ผู้เดียว

เอ่อหมิงเชิงไปตรวจดูข้างนอกด้วยตนเอง กลุ่มคนที่เพิ่งเข้าไปยืนยัน
ภาพวาดในห้องไม่มีการแบ่งแยกบุรุษสตรี พวกเขาถูกดึงไปรวมกันที่ห้องโถง
ชั้นล่างเพื่อรอฟังคำสั่ง ตอนนี้เป็นระเบียบทางเดินเหลือเพียงคนเดียวแล้ว

เอ่อหมิงเชิงเรียกชื่อสตรีนางนั้นไม่ถูก เอ้อจี้เป็นฝ่ายเข้ามาเรียกแทนเขา
"ชิงจื่อ รีบเข้ามาเถอะ เหลือเพียงเจ้าแล้ว"

จากนั้นหันไปบอกลั่นเชิงโยวว่า "เดือนก่อนในหอของพวกเราเกิดดาวเด่น
ชื่อเก้อจินโดนวิญญาณอาฆาตทำร้ายเสียโฉม ชิงจื่อผู้นี้ก็คือสาวใช้ประจำตัว
ของเก้อจิน หลังเก้อจินได้รับบาดเจ็บ ข้างกายขาดคนคอยรับใช้ไม่ได้ ดังนั้น
ชิงจื่อจึงมาซ้าสักหน่อย"

ระหว่างการสนทนาสาวใช้นามชิงจื่อผู้นั้นเดินเข้ามาในห้อง นาง
อายุประมาณสิบห้าสิบหกปี ผิวพรรณดำคล้ำ ท่าทางโง่เขลาเบาปัญญา
อยู่บ้าง นางเข้ามาแล้วก็หันไปค้อมกายคำนับลั่นเชิงโยว ค่อยเดินไปที่
โต๊ะหนังสืออย่างเชื่องช้า

ถึงอีวี่มองนางตาไม่กะพริบ นี่เป็นคนสุดท้ายในหอแห่งนี้แล้ว หาก
กระทั่งชิงจื่อยังไม่เคยเห็นบ่อน้ำที่วุ่นมาก่อน เป็นไปได้สูงกว่าการคาดคะเน
ของลั่นเชิงโยวจะผิดพลาด

เพียงแต่ลั่นเชิงโยวไม่เคยสงสัยในความสามารถของตนเองอย่าง

เห็นได้ชัด เขามองหน้าซึ่งจื่อแล้วถามอย่างมั่นใจว่า "เคยเห็นบ่อน้ำแห่งนี้
ที่ไหน"

ซึ่งจื่อมองดูชั่วครู่ก็ตอบอย่างรำเริง "ข้าไม่เคยเห็นมาก่อน"

รอยยิ้มบนใบหน้าลั่นเชิงโยวแข็งค้าง "ดูให้ละเอียดสักหน่อย"

ซึ่งจื่อโบกไม้โบกมือ "ข้าไม่เคยเห็นจริงๆ เจ้าคะ"

ลั่นเชิงโยวนิ่งเงียบไม่พูดจา เจวียแข่งกับซึ่งจื่อถามอย่างแปลกใจ
"ถ้าแก เอ๋อต้าเหนียง คนในหอไฉ่ฟิงมากันครบแล้วใช่หรือไม่"

เอ๋อหมิงแข่งกับเอ๋อจื่อตอบอย่างงุนงง "มาที่นี่กันหมดแล้ว ขนาด
ผู้ช่วยพ่อครัวยังเรียกมาด้วย"

เจวียแข่งกับซึ่งจื่อได้แต่มองหน้ากัน หรือว่าศิษย์ที่จะคาดเดาผิดพลาด
ปีศาจไม่ได้เล็งเป้าหมายคนต่อไป และบ่อน้ำแห่งนี้ในภาพมายามีใช่
ความยึดมั่นของคนที่ยังมีชีวิตคนใดในหอไฉ่ฟิง

ทันใดนั้นเอ๋อจื่อก็เอ่ยขึ้นว่า "ไม่ถูกสิ ยังขาดไปอีกคนหนึ่ง"

"ผู้ใด"

ยามนี้เองลั่นเชิงโยวก็พลันคิดถึงจุดนี้เช่นเดียวกัน "พวกเจ้าบอกว่า
มีหญิงคนใดชื่อเก้อจินถูกวิญญาณอาฆาตทำร้ายจนเสียชีวิตหรือ นาง
พักอยู่ที่ใด เหตุใดถึงไม่เห็นนางมาด้วย มัวแต่ลี้ภัยอะไรอยู่ รีบนำทางเข้าไป
เร็วเข้า"

เก้อจินถือตำราเล่มหนึ่งไว้ในมือ เหลือบมองออกไปนอกหน้าต่าง
อย่างกลัดกลุ้ม ดวงจันทร์บนท้องฟ้าของเมืองฉางอันมีอาภาสาดส่องเข้ามา
ในจิตใจเปลี่ยวเหงาและเศร้าหมองของนาง

เมื่อก่อนแขกเหรื่อมากมายไม่ขาดสาย มาวันนี้นั่งห่อเหี่ยวอยู่

ตลอดทั้งคืน นับตั้งแต่นางโดนทำร้ายจนเสียโฉมดวงชะตาก็ตกต่ำถึงขีดสุด คืนนี้ในหอเสียงอะละไวววายผิดปกติ จะต้องมีส่วนอะไรบางอย่างแน่นอน แต่ว่าเวลาผ่านไปหนึ่งชั่วโมงกว่าแล้วกลับไม่มีผู้ใดมาบอกนางสักคนว่า เกิดเรื่องอันใดขึ้น

นางยังจำได้ว่าในเทศกาลช้งหยวน บุตรหลานชนชั้นสูงพานางออกไปเที่ยวเล่น น้ำใจไม่ตรีบอ้อนอímเอม งานเลี้ยงเพลิดเพลินสำราญ นางขับขานบทกวีพร้อมดื่มสุราอวยพร ทำให้แขกในงานเลี้ยงต่างตกตะลึง หวนคิดถึงช่วงเวลาเหล่านั้น นางช่างมีเกียรติน่าภาคภูมิใจเสียนี้กระไร ผลสุดท้ายทุกสิ่งทุกอย่างกลับมลายหายไปจนหมดสิ้น เพียงเพราะ 'ผีสาว' ตนหนึ่งบุกเข้ามาในห้องอย่างไม่คาดคิด

นางลูบคลำใบหน้าที่มีผ้าไหมบดบังไว้ครึ่งหนึ่ง นัยน์ตาดวงมสาตประกายชิงชังแรงกล้า จะให้นางทำใจยอมรับได้อย่างไร รูปโฉมงดงามดั่งบุปผาจุจันทรากลับถูก 'วิญญาณอาฆาต' นั้นทำลาย นางหวังเหลือเกินว่าเรื่องนี้จะเป็นฝันร้าย ไม่สิ นี่จะต้องเป็นฝันร้ายแน่ ทรมานมานานถึงเพียงนี้แล้ว สมควรตื่นขึ้นมาได้เสียที

นางผลักผ้าห่มออกไป เดินเท้าเปล่ามาหยุดอยู่หน้าคั่นช่อง ลังเลแล้วลังเลอีก ในที่สุดก็กระซกผ้าคลุมหน้าออกไปด้วยมือสั่นเทา มองเห็นบาดแผลสีแดงเข้มในคั่นช่อง หัวใจแหลกสลายไม่มีชิ้นดี บอกว่าภูตผีทำร้ายผู้คนอันใดกัน คำพูดเช่นนี้หลอกลวงผู้อื่นได้ แต่หลอกลวงนางไม่ได้แน่ นางไม่มีทางยอมเลิกรา จะต้องสืบหาให้ได้ว่าสตรีอำมหิตนางนั้นเป็นผู้ใด

ระหว่างที่นางกำลังหลั่งน้ำตาอย่างคับแค้นใจ บนระเบียงทางเดินเงียบสงัดข้างนอกจู่ๆ ก็มีเสียงฝีเท้าดังขึ้น

คนผู้นั้นเดินตรงมาถึงประตูห้องนางแล้วเคาะประตูเสียงดัง

เก๋อจินเซ็ดคราบน้ำตาทิ้งไป กระแอมกระไอเล็กน้อยก่อนเอ่ยถาม "นั่นใคร"

นอกประตูตอบกลับด้วยน้ำเสียงราบเรียบ "ข้าเอง เอ้อจี้ ได้ยินว่า ตอนค้าเจ้าไม่ได้กินข้าว ข้าก็เลยมาเยี่ยมเจ้า"

เก๋อจินรู้สึกกลางแคลงใจ เพราะเมื่อครั้งช่วยยามก่อนนี้เองมีคนวิ่งมาติดอะไรบางอย่างนอกประตูห้องนาง บอกว่าเป็นยันต์ที่นักพรตจากอารามชิงอว้นให้มา จะต้องนำมาติดในทันที

คนผู้นั้นยังบอกว่าช่างนอกสถานการณ์วุ่นวาย คินนี้ทุกคนต้องอยู่ในห้องแต่โดยดี ไม่อาจออกไปเดินเล่นพ่วนโดยพลการ

ตอนนั้นนางร้องไห้จนเหนื่อยกำลังจะงีบหลับ จึงสะดุ้งสะดุ้งไม่ได้ฟังอย่างละเอียด แต่หากทุกคนต้องอยู่ในห้อง แล้วเหตุใดเอ้อจี้มาหานางตามลำพังได้

นางเอียงศีรษะตั้งใจฟัง เอ้อจี้กลับเงยบไปอย่างน่าประหลาด หลังเคาะประตูแล้วก็ไม่พูดอะไรอีก

เก๋อจินไอลออกมาแล้วเอ่ยว่า "ข้าไม่ค่อยสบาย ประเดี๋ยวจะนอนพักแล้ว พี่เอ้อ มีเรื่องอะไรไว้พรงนี้ค่อยคุยกันเถอะ"

เอ้อจี้กดเสียงลงต่ำ "เก๋อจิน ข้าแอบมาบอกเจ้าเสียๆ นะ ท่านสวีโหว่ส่งคนมาเยี่ยมเจ้า คนผู้นั้นอยู่กับข้า หากเจ้าไม่เชื่อ เพียงเปิดประตูแง้มดูก็รู้แล้ว"

เก๋อจินจิตใจหวั่นไหว หลังเสียใจมนางก็อยู่ในสถานะกึ่งกักบริเวณ ต้องห่มเทไปไม่น้อยเพื่อส่งจดหมายหาบุตรหลานชนชั้นสูงหลายคนที่มีสายสัมพันธ์กับนาง แต่เนื่องจากทำอย่างลับๆ ในหอแห่งนี้จึงไม่มีใครล่วงรู้ เอ้อจี้กล่าวเช่นนี้ หรือว่าท่านสวีโหว่จะส่งคนมาจริงๆ

นางซักถามอย่างระมัดระวัง "ถ้าแกไม่ถามอะไรเลยหรือ"

อ้อจี้ไม่ได้ตอบนาง กลับมีบุรุษอีกผู้หนึ่งเอ่ยขึ้นว่า "แม่นางเก๋จิ้น ท่านโหวส่งข้าน้อยมามอบยารักษาอาการบาดเจ็บพวกนี้ให้ท่าน ทายาชนิดนี้ ตรงบาดแผลทุกวันจะช่วยให้ฟื้นฟูวิญญ์ยังอาการคัน ท่านโหวยังบอกอีกว่า ขอให้แม่นางรักษาตัวอย่างวางใจ ไม่ว่าคนผู้คนที่ทำร้ายท่านจะเป็นคนหรือผี เขาจะต้องสืบหาความจริงให้กระจ่าง"

หัวใจเก๋จิ้นเต้นโครมครามไม่หยุด รีบร้อนเดินไปเปิดประตู ทว่า พอมือทาบบนสลักประตูแล้วก็ชักมือกลับมาอีก ท่านโหวเอาใจใส่ละเอียด รอบคอบ ส่งคนมามอบยาให้นางมิใช่เรื่องแปลก เพียงแค่ช่วงเวลานี้จะตึกเกินไปสักหน่อยหรือไม่

คนผู้นั้นสัมผัสได้ว่านางลังเลอยู่ จึงกระซิบกระซาบกับอ้อจี้ อีกหลายประโยค ก่อนเอ่ยปากบอกอีกครั้ง "คิดว่าแม่นางคงไม่สะดวก เปิดประตู ถ้าอย่างนั้นเอาตามนี้เถอะ ข้าน้อยจะวางของไว้ที่หน้าประตู แม่นางเปิดประตูมาหยิบไปก็พอ"

จากนั้นอ้อจี้ก็เอ่ยต่อว่า "เก๋จิ้น พวกเราไปก่อน เจ้าพักผ่อนให้ดี"

เสียงฝีเท้าดังขึ้นมาจากข้างนอก คนทั้งสองเดินห่างออกไปแล้ว

เก๋จิ้นยืนอยู่หลังบานประตู อดเสียใจภายหลังไม่ได้ จำเป็นต้อง หวาดระแวงถึงเพียงนี้เลยหรือ เมื่อครู่เปิดประตูก็ดีแล้ว พอเห็นหน้าคนผู้นั้น ยังปากคำพูดไปถึงท่านโหวได้

โชคดีที่คนผู้นั้นยังเดินไปไม่ไกล บางทียังมีโอกาสไล่ตามทัน นาง คิดเช่นนั้นพลางรีบร้อนเปิดประตู แต่พอมองเห็นทิวทัศน์ข้างนอกแล้ว นางก็ตกใจกรีดร้องเสียงหลงออกมา

21

อ้อจี้คือโคมไฟเดินนำทางอยู่ข้างหน้า "ท่านนักพรต ห้องนอนของ เก้อจินอยู่ข้างหน้านี้เอง เป็นศาลานั่งเล่นหลังหนึ่งชื่อเรือนอ้อซู่ย บริเวณนั้น บรรยากาศงดงามและเงียบสงบ เหมาะสำหรับให้นางพักรักษาตัวพอดีน่าเสียดายหลังเกิดเรื่องขึ้นนางก็ท้อแท้หมดอาลัย วันๆ หมกตัวอยู่ในห้อง ไม่ยอมออกมา"

ถึงอ้อจี้มองสำรวจโดยรอบ ถึงแม้จะกล่าวว่าหญิงคนิกามีชื่อเสียงอันดับต้นๆ ของหอไฉ่เฟิงอาศัยอยู่บริเวณเดียวกัน ทว่าระดับชั้นกลับมีความแตกต่าง คนที่เป็นถึงราชินีของเหล่ามวณูปผาอย่างเก้อจิน ห้องนอนจึงมีสภาพแตกต่างจากผู้อื่น

เรือนทั้งหมดแบ่งออกเป็นสองฝั่ง คือฝั่งตะวันออกและฝั่งตะวันตก ตั้งอยู่ตรงข้ามกัน แต่ละแถวมีห้องเรียงรายคดเคี้ยวราวกับงูกว่าสามสิบห้อง เก้อจินพักอยู่ห้องใหญ่ที่สุดทางฝั่งตะวันออก หน้าต่างด้านหน้า

หันไปทางพุ่มดอกเสายาในสวนดอกไม้พอดี ส่วนหน้าต่างด้านหลังติดกับ
สระน้ำ ยามฤดูใบไม้ผลิขึ้นชมบุปผางาม ยามฤดูหนาวดื่มด่ำทิวทัศน์หิมะขาว
นับเป็นการทรมานความคิดได้อย่างชาญฉลาด เหมาะสมคู่ควรกับฐานะ
ดาวเด่นแห่งหอไฉ่ฟ่งอย่างเก๋อจิน

บรรดาหญิงคนिकाไปรวมอยู่หอหน้ากันหมด ทางเดินรอบศาลา
นั่งเล่นริมน้ำในเรือนหลังจึงเงียบเหงาวังเวกว่าปกติ แสงเงาโคมไฟ
ใต้ชายคามืดสลัววิบวาม ช่างห่างไกลเกินกว่าจะเทียบเคียงดวงจันทร์กระจ่าง
เหนือศีรษะได้

เอ๋อจียกโคมไฟขึ้นส่องดูทางข้างหน้า มองเห็นอยู่ไกลๆ ว่า
ประตูห้องเก๋อจินปิดสนิท ก็รู้สึกโล่งใจขึ้นมาทันที "ประตูยังปิดสนิท ในหอ
ติดยันต์ที่ท่านักพรตให้มาหมดทุกที่แล้ว ขอแค่เก๋อจินไม่เปิดประตูโดยพลการ
คิดว่าคงไม่มีทางเกิดเรื่องอะไรขึ้นกระมัง"

ทุกคนเดินมาถึงหน้าประตู เจวี่ยเซ่งกับซีจื้อลงเขย่งปลายเท้าขึ้นมอง
"ศิษย์พี ยันต์ยังติดเรียบร้อยดีอยู่ขอรับ"

ลิ่นเจิงโย้วถีบประตูห้องโดยไม่พูดพรวดทำเพลง พอพวกเขาชะโงกหน้า
มองเข้าไปพบว่าภายในห้องมีเพียงแสงจันทร์เยือกเย็นสาดส่อง มี
เงาร่างเก๋อจินที่ใดกัน

"น่าประหลาดนัก คนหายไปไหนเสียแล้วเล่า"

ลิ่นเจิงโย้วฟุ้งปราดไปริมหน้าต่างแต่แรกแล้ว ก่อนจะกระโดด
ฟุ้งทะยานร่างออกไปโดยพลัน "ไปได้ไม่ไกล รีบตามเร็ว!"

เจวี่ยเซ่งกับซีจื้อกระโดดขึ้นหน้าต่างตามไปโดยไม่รอช้า

คนกระโดดนำลงมาก่อนคือเจวี่ยเซ่ง ได้ยินเสียงดังตูมพร้อมเจวี่ยเซ่ง
ที่ร้องโวยวายด้วยความตกใจว่า "ศิษย์พี! เหตุใดท่านไม่บอกพวกเราว่า

ข้างนอกนี้เป็นสระน้ำเล่า"

เสียงลั่นเจิงโย่วลอยมาแต่ไกล "เรื่องเพียงเท่านั้นยังต้องสอนด้วย? ก่อนกระโดดลงมาไม่รู้จักดูเอาเองหรือไร ซีจื้อมือได้รับบาดเจ็บ เจ้าไม่ต้องลงน้ำ อยู่ในห้องวาดค้ายกลไ่ท่จุนจิตพิสุทธ์เอาไว้ ค่อยมาช่วยเหลื่อเจวียเซ็งที่ริมสระน้ำ"

ศึระะใหญ่ของซีจื้อค้ำต้องแต่งอยู่ตรงหน้าต่าง ยังโชคดีที่ไม่หน้าทิมพรวดตกน้ำไปเหมือนเจวียเซ็ง แต่สองมือกวัดแกว่งวุ่นวายไปหมดสภาพแลดูทุลักทุเลยิ่งนัก

เขาตะโกนเรียกอย่างอ่อนแรงว่า "คุณชายหวัง! รบกวันท่านมาช่วยข้าทีเถอะ"

เถิงอวี้วี้งเข้าไปกระซกซีจื้อกลับเข้ามา "จุๆ ข้าเข้าใจแล้วว่าเหตุใดศิษย์พี่ของพวกท่านถึงหาเรื่องดูค่าพวกท่านได้ทั้งวัน"

นางกล่าวพลางขยับชิดหน้าต่างมองลงไปด้านล่าง บานหน้าต่างตรงนี้กว้างเป็นพิเศษแตกต่างจากจุดอื่น สามารถรองรับคนได้สองคนเลยทีเดียว หากคนในห้องมีอารมณ์สุนทรีย์ขึ้นมา ก็มานั่งตรงขอบหน้าต่างดื่มสุราชมจันทร์ได้

เจวียเซ็งตะเกียกตะกายอยู่ในสระน้ำอย่างยากลำบาก คลื่นน้ำสีเงินยวงกระเพื่อมไหวแตกกระจายได้แสงจันทร์ เถิงอวี้วี้เหลื่อบมองเพียงแวบเดียวก็นึกถึงคืนนั้นตอนที่นางกำลังจะตายในชาติก่อนขึ้นมา จนหวาดกลัวหน้าถอดสีไปทันใด

ซีจื้อยืนทรงตัวได้มั่นคงแล้ว เขามองสำรวจเจิงอวี้วี้อย่างประหลาดใจว่า "คุณชายหวัง ท่านกลัวน้ำหรือ"

เถิงอวี้วี้แสร้งทำเหมือนไม่เป็นอะไร "เจวียเซ็งคงไม่เป็นอันใดกระมัง

"ไม่ต้องช่วยดึงเขาขึ้นมาใช่หรือไม่"

"เขาร่วงน้ำได้ ไม่เป็นอันใดหรอก ข้าวาดค่ายกลเสร็จแล้วจะไปหาเขา"
 ซี้จื่อวิ่งกลับเข้าไปในห้อง

เฮ่อหมิงเชิงพึงกรอบประตูล้อมรอบอย่างหมดริ้วแรง สองขาสั่นสะท้านไม่หยุด
 "ข้าผู้แห่เฮ่อตกใจเกือบตาย เพิ่งช่วยเจี๋ยนเอ๋อร์หลีกกลับมาได้ เก๋อจินก็มา
 หายตัวไปอีก ที่นี่ยบรยากาศน่าขนลุกเช่นนี้ ท่านนักพรตน้อยได้โปรดรีบส่งข้า
 กลับไปหอน้ำได้หรือไม่"

ซี้จื่อวิ่งเงียบไปเล็กน้อย "ตอนนี้คงไม่สะดวก แม่นางเก๋อจินเป็นตาย
 ไม่รู้แน่ชัด ข้าต้องร่วมมือกับศิษย์พี่ช่วยชีวิตคนก่อน"

เฮ่อหมิงเชิงเซ็ดหยาดเหงื่อบนใบหน้า "ส่งพวกเรากลับไปใช้เวลา
 ไม่นานนักหรอก ท่านนักพรตน้อยโปรดเมตตา วิ่งไปส่งพวกเราสักนิด
 ค่อยกลับมาก็พอแล้ว"

ซี้จื่อวาดค่ายกลเสร็จอย่างว่องไว "เมื่อมีค่ายกลนี้ป้องกัน ตอนนี้
 ในห้องปลอดภัยที่สุดแล้ว พวกท่านสี่คนอยู่แต่ในห้อง อย่าออกไป
 เดินเล่นผ่านเล่า"

พอกล่าวจบก็วิ่งหนีหายไปไม่เห็นเงา

เฮ่อหมิงเชิงกระชับเท้าอย่างโกรธเคือง ถึงแม้จะไม่เต็มใจอย่างไร
 ก็ได้แต่เดินเข้าไปในห้องอย่างช้าๆ

เถิงอวี่อู้กับฮั่วชิวยืนมองเขาอย่างแปลกใจอยู่ริมหน้าต่าง เอ้อจี้ดูท่า
 คงรังเกียจว่าถ้ำแก่ของนางแสดงกิริยาน่าอัปอาย จึงเผยสีหน้าอึดอัด
 ไม่น้อย

เฮ่อหมิงเชิงไม่แยแสสนใจผู้ใด เดินมานั่งตรงหน้าต่างเคื่องแบ่งของ
 เก๋อจิน เซ็ดคราบเหงื่อเป็นมันย่องบนศีรษะเป็นการใหญ่ "ช่วงสั้นๆ ไม่กี่วัน

ก็เกิดเรื่องตั้งมากมาย นี่ต้องการให้ข้าปิดกิจการหอไฉ่เฟิงไชหรือไม!"

เถิงอวี่อี้เดินทอดน่องกลับไปข้างตั่งไม้เตี้ยๆ ตลบชายเสื้อคลุมนั่งลงเช่นกัน "ได้ยินว่าเจ้าแก่เฮ้อมาจากลั่วหยาง เมื่อก่อนทำอาชีพอะไรหรือ"

"ขายสายหนังบังเหียนม้า เสเปียงธัญพีช ผ้าไหมแพรพรรณเครื่องประดับล้ำค่าอันใดที่เคยขายมาแล้วทั้งนั้น" เฮ้อหมิงเซิงตอบอย่างสุภาพ "ทำงานหามรุ่งหามค่ำ มุ่งมันค้าขายกำไร เก็บออมสะสมไปที่ละนิดไม่เห็นแก่ความเหนื่อยยาก กว่าจะเก็บทุนรอนได้ส่วนหนึ่งไม่ใช่เรื่องง่าย ก็เอามาทุ่มกับหอไฉ่เฟิงจนหมด ถ้าไม่อาจกำจัดปีศาจในหอไฉ่เฟิงให้สิ้นซากไป ข้าผู้แ่เฮ้อกลัวว่าคงเอาชีวิตไม่รอดไปด้วยเป็นแน่"

เฮ้อจี้กล่าวประจบประแจง "เจ้าแก่เป็นถึงพ่อค้าใหญ่ที่มีชื่อเสียงแห่งลั่วหยาง กิจการเล็กๆ อย่างหอไฉ่เฟิงแห่งเดียวจะเสียหายหนักหนาสาหัสได้อย่างไร"

เฮ้อหมิงเซิงถึงตาไสนาง "ฟังสิฟัง ช่างสมกับเป็นความคิดเห็นของสตรีหอไฉ่เฟิงไม่เหมือนกับที่อื่น แต่ละวันต้องลงทุนเงินทองไปมหาศาล หากกิจการรุ่งเรือง ที่นี้จะเป็นดังตาน้ำใต้ดิน หล่อเลี้ยงทุกชีวิตไม่ขาดสาย แต่หากกิจการซบเซา ไม่เกินสามเดือนก็จะสิ้นคลอนถึงรากฐาน ข้าเพียงหวังว่าเรื่องในคืนนี้จะไม่แพร่พรายออกไป ไม่อย่างนั้นกิจการจะต้องตกต่ำถึงขีดสุด วันข้างหน้ายังไม่รู้ว่าจะต้องเข้าเนื้อไปอีกเท่าใดเลย"

เขาบ่นพร่ำพรูออกมาซุดใหญ่ในคราวเดียว แต่ละประโยคหนีไม่พ้นคำว่า 'เงินทอง'

เถิงอวี่อี้ยิ้มยิ้มบางพลางกล่าว "ได้ยินว่าเก้อจินเป็นดาวเด่นในหอไฉ่เฟิงของพวกท่าน นางถูกวิญญาณอาฆาตทำร้ายบาดเจ็บ เหตุใดเจ้าแก่ถึงไม่หาคนมากำจัดปีศาจร้าย ท่านไม่กลัวว่าวันหน้าในหอจะมี

หญิงคนีกาต้องเคราะห์ร้ายอีกหรือ"

เฮ่อหมิงเซิงมีสีหน้าคล้ายจะร้องไห้ "เหตุใดข้าจะไม่หาคนมาช่วยเหลือ
เมื่อก่อนเกิดเรื่องเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น ถึงอย่างไรก็ยังไม่วุ่นวายใหญ่โต
หลายวันก่อนหน้านี้พอเก๋อจินได้รับบาดเจ็บ ข้ารีบออกเดินทางไปแล้ว
ตามหาผู้สูงส่งท่านนั้น ใครจะรู้ว่าออกตามหาจนทั่วเมืองแล้วกลับไม่พบ
ผู้สูงส่งท่านนั้นแม้แต่เงา ข้าคาดเดาว่าถ้าเขาไม่ใช่คนธรรมดา ก็คง
ออกเดินทางไกลไปที่ใดแล้ว เดิมที่ตั้งใจว่าสองวันนี้จะไปขอความช่วยเหลือ
จากอารามชิงอวิ้น ไม่คิดว่าวันนี้จะเกิดเรื่องขึ้นเสียก่อน"

ขณะที่เขากำลังพละมจนน้ำลายแตกฟอง จู่ๆ ก็รู้สึกว่ามีบางอย่าง
ผิดปกติ ตอนแรกช่องหน้าต่างที่แสงจันทร์ส่องสว่างดูกลางวันกลับ
มืดครึ้มลง พอเบนสายตามองตามร่างก็ทรุดสวลงกับพื้นอย่างกะทันหัน
เพราะเห็นคนผู้หนึ่งนอนคว่ำบนช่องหน้าต่างในสภาพเนื้อตัวเปียกปอน
บดบังแสงจันทร์จากภายนอกไปกว่าครึ่ง

ถึงอวิ้อริบชักกระบังมกรุดออกมาทันที

เอ้อจี้กริดร้องเสียงหลง "จะ...เจ้า เจ้า...เจ้าเป็นผู้ใดกัน!"

คนผู้นั้นเงยหน้าขึ้นอย่างเหนื่อยล้า "เป็นข้าเอง"

ดูเหมือนเฮ่อหมิงเซิงกับเอ้อจี้จะคุ้นเคยกับเสียงนี้พอสมควร พวกเขา
หันมาสบตากันอย่างตกตะลึง "เก๋อจิน?"

"เถ้าแก่..." เก๋อจินเอ่ยเรียกเสียงเบาหวิว "เอ้อต้าเหนียง...รีบดึงข้า
เข้าไปเร็วเข้า"

เฮ่อหมิงเซิงตัวสั่นงกกลางยกเซิงเทียนขึ้นสูง สตรีนางนั้นมวดยม
หลุดร่วงลงมาครึ่งหนึ่ง ทั้งยังชุ่มฉ่ำจนมีน้ำหยดลงพื้น ใบหน้าแดง
เปี่ยมเสน่ห์ ช่างเป็นโฉมสะคราญยากจะพบบนโลกนี้ น่าเสียดาย

รอยแผลเป็นบนใบหน้าเห็นได้อย่างชัดเจน จึงทำลายความงามไปมากกว่าครึ่ง

"เป็นเก๋อจินจริง ๆ ด้วย" เอ๋อหมิงเชิงยังสั่นสะท้านอย่างหวาดกลัว
"เข้ามาอยู่ตรงนี้ได้อย่างไร โดนปีศาจดูดไปมิใช่หรือ"

เก๋อจินพยายามเกาะขอบหน้าต่างไว้ "ต้องโทษที่ข้าเปิดประตู
โดยพลการ พลาดพลั้งตกหลุมพรางของปีศาจเข้า ยังโชคดีที่นักพรต
อารามชิงอวิ้นมาช่วยข้าไว้ได้ แต่พวกเขารีบไล่ตามปีศาจไป จึงไม่ได้ส่งข้า
เข้ามาในห้อง"

นางกล่าวแล้วกระแอมกระไอเล็กน้อย "เถ้าแก่ ในที่สุดท่านก็กลับมา
จากลั้วหยางแล้ว เชิญผู้พิเศษท่านนั้นมาได้หรือไม่เจ้าคะ"

เดิมทีเอ๋อหมิงเชิงกับเอ๋อจี้ยังไม่กล้าขยับเขยื้อน พอได้ยินประโยคนี้นี้
แล้วก็รีบวิ่งไป เรื่องที่เอ๋อหมิงเชิงไปเมืองลั้วหยางเชิญผู้สูงส่งมีเพียง
หญิงคนหนึ่งที่หน้ามีตาไม่กี่คนเท่านั้นที่รู้เรื่องนี้มาแต่แรก

ดูท่านี่คงเป็นเก๋อจินอย่างไม่ต้องสงสัยแล้ว

"เถ้าแก่...เอ๋อต้าเหียน..." เก๋อจินลมหายใจรวยริน "เข้ามาช่วยข้าด้วย
เถอะ"

ระหว่างที่คนทั้งสองยังลังเลอยู่นั้น เถิงอวี้ฉีพลันเอ่ยขึ้นว่า
"แม่นางเก๋อจิน นักพรตท่านใดพาเจ้ามาทั้งไว้ตรงนี้หรือ"

"ไม่ใช่ นักพรต เป็นคุณชายที่ยังหนุ่มผู้หนึ่ง" เก๋อจินถอนหายใจ
"คนผู้นี้หลังจากช่วยข้าเล็กน้อยแล้ว ยังรังเกียจว่าข้าเหนื่อยเป็นภาระ ไม่บอกกล่าว
อะไรสักคำ ก็โยนข้าน้อยทิ้งไว้แล้วจากไป"

คนในห้องต่างหมดสิ้นความสงสัย นี่เป็นเรื่องที่ลึ้นเฉิงโย่วสามารถ
ทำได้จริงๆ นั่นละ

เอ๋อหมิงเชิงชี้ขลาดจนเป็นนิสัยแล้ว เขายังคงไม่กล้าเดินออกไป

เอาแต่เรียกใช้อ๋อจีเสียงดัง "อ๋อจี เจ้าไปช่วยเก๋อจินสิ"

เก๋อจินยิ้มขมขื่น "ถ้าแก ท่านอยู่ใกล้ข้าถึงเพียงนี้ ไยต้องเรียกใช้อ๋อต้าเหินยงด้วย"

น้ำเสียงและสีหน้าท่าทางไม่ผิดแผกไปจากปกติ อ๋อจีไม่เหลือข้อกังขาในใจอีกต่อไป นางพับแขนเสื้อขึ้นเตรียมจะเข้าไปช่วย "เอาเถอะๆ ข้ามาแล้ว"

ใครจะรู้ว่าเพิ่งเดินไปก้าวเดียวก็โดนถึงอวัยวะข้างใน นางสะบัดเอาของสิ่งหนึ่งออกจากแขนเสื้อตนเอง ก่อนเดินตรงไปทางหน้าต่าง "แม่นางเก๋อจิน คือนี่ตอนท่านนักพรตสั่งให้ติดยันต์จนทั่ว เคยกำชับแล้วว่าห้ามเปิดประตูสู่สี่มุมห้า ไม่ทราบว่ามีปิศาจใช้กลอุบายโดนจนเกลี้ยกล่อมท่านให้หลงกลได้"

เก๋อจินชะงักไปเล็กน้อย "ปิศาจตนนั้นสร้างปลอมเป็นคนรู้จักมาส่งยาให้ข้าหน่อย ทำให้ข้าหน่อยพลั้งเผลอไปชั่วขณะ ก็เลย..."

"ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง" เกิงอวี่อึ้งพยักหน้า "เฮ้อ...ปิศาจตนนี้เล่ห์เหลี่ยมเหนือชั้นนัก ทำให้คนป้องกันทั่วถึงได้ยากจริงๆ"

"นั่นสิเจ้าคะ" เก๋อจินถอนหายใจอย่างละอาย "ต้องโทษที่ข้าหน่อยเลอะเลือน คุณชาย ข้าหน่อยใกล้จะเกาะไม่อยู่แล้ว รีบมาช่วยเร็วเข้าเถิด"

นางยื่นแขนเรียวขาวเนียนมาข้างหนึ่ง มองถึงอวี่ด้วยแววตาคาดหวังเต็มเปี่ยม

"มาแล้ว" เกิงอวี่อึ้งเร่งฝีเท้าเดินมาถึงริมหน้าต่าง ชูสิ่งที่อยู่ในมือพร้อมรอยยิ้มระบายเต็มใบหน้า

เก๋อจินหน้าเปลี่ยนสีไปฉับพลัน มองเห็นเกิงอวี่ถือกำพุกันชนโกนไว้ในมือแล้วแทงหน้านางตรงๆ

เก๋อจินขยับหลบไม่ทัน ใบหน้าจึงเปลี่ยนแปลงในชั่วพริบตา เมื่อผิวกายสัมผัสแสงจันทร์ที่สาดส่องกลับเปล่งประกายสีทองระยิบระยับ นางไม่ยอมหยุดเคลื่อนไหว น้ำเสียงแผ่วกลืนอายเย็นเยียบน่าขนลุก อย่างน่าประหลาด "ข้าเผยพิรุณตรงที่ใด"

เงิออวี่อู้อีโชคดียิ่งที่ทำให้สำเร็จดังคาด ทว่าในใจกลับตกตะลึง พริ้งเพริด พลิกกายหลบไปด้านหลังพลางเอ่ยว่า "เหตุใดข้าจะต้องบอกเจ้าด้วย"

ความจริงนางกลางแคลงใจมาแต่แรก เก๋อจินเพิ่งถูกปีศาจจุดไปต่อให้ไปช่วยไว้ได้ ก็ต้องสลบไม่ได้สติเพราะร่างกายถูกพิษปีศาจ เหมือนกับเจวียนเออร์หลี่ที่ใช้เวลาพักใหญ่กว่าจะฟื้นขึ้นมา ตัวนางก็เคยโดนพิษปีศาจแล้วสลบไปเช่นกัน

ลินเจิงโย่วรู้ว่าจะเป็นเช่นนี้อยู่แล้ว ต่อให้เป็นคนนิสัยแปลกพิลึกอย่างไร ก็ไม่มีทางโยนร่างคนที่หมดสติทิ้งส่งเดชแน่นอน

แต่ว่า 'เก๋อจิน' ตัวปลอมผู้นี้ไม่เพียงปรากฏตัวอย่างไม่คาดคิด นอกหน้าตาต่าง ยังอยู่ในสภาพไร้ร่องรอยบาดเจ็บด้วย

สตรีตรงหน้าหัวเราะออกมาแล้วค่อยๆ ลดแขนทั้งสองลงข้างตัว พอยกขึ้นมาอีกครั้งแขนกลับเปลี่ยนสีไป เพ่งมองให้ชัดเจนแล้วบนท่อนแขนมีรอยขนุนแน่นขนัด ลักษณะคล้ายกับเกล็ดปลา ชั่วอดีตเดียวก็กลายเป็นปีกนกสีทองคู่หนึ่ง

ใบหน้าครึ่งหนึ่งของสตรีนางนั้นยังเป็นของเก๋อจิน ส่วนใบหน้าอีกครึ่งกลับมีขนปุกปุยงอกออกมา ปีกกว้างใหญ่ของมันยื่นเข้ามาทางหน้าตาค่อยอยากเข้ามาเสียดสีเคือง แต่อย่างไรก็ตามทุกครั้งที่แตะโครงหน้าต่างเหมือนจะมีบางสิ่งที่มีมองไม่เห็นสกัดเอาไว้

ฮั่วชิวไปหน้าซิดชาว รีบคุ้มกันคนทั้งหมดออกไปข้างนอกอย่างร้อนรน "คุณชายไปเร็วเข้าเถอะ ช้าน้อยจะหาทางถ่วงเวลามันไว้เอง ท่านนักพรต คงจะอยู่แถวๆ นี้ ออกไปตะโกนแล้วเรียกเสียงดังให้คนช่วยก็พอ"

เอ๋อจี้กับเฮ่อหมิงเชิงแย้งกันวิ่งออกไปข้างนอกเป็นคนแรก แต่แล้วก็แข่งขาอ่อนแรงขึ้นมาเพราะความหวาดกลัวสุดขีด

เถิงอวี่ฮั่วใจเต้นโครมคราม "อยู่ในห้องต่อจะดีกว่า นักพรตที่จื้อวาดค่ายกลไว้ในห้องนี้แล้ว ที่สำคัญหากปีศาจตนนี้เข้าห้องมาได้ ยังต้องปลอมตัวเป็นเก๋อจินมาหลอกพวกเราด้วยหรือ คิดว่าตามประตูหน้าต่าง คงวางข่ายอาคมไว้แล้ว เจ้าดูสิ ให้ตายมันก็มุดเข้ามาไม่ได้"

ฮั่วชิวรู้สึกว่คำพูดนี้มีเหตุผล จึงรีบไปหิว่ร่างเฮ่อหมิงเชิงที่ตะเกียกตะกายไปถึงประตูกลับมา

ในตอนนั้นเองขนบนใบหน้าของเจ้าปีศาจตรงหน้าต่างยิ่งหนาปุกปุยขึ้นเรื่อยๆ รูปร่างก็พลอยขยายใหญ่ตามไปด้วย คล้ายกับว่ากลายร่างเป็นนกยักษ์ บดบังช่องหน้าต่างมืดสนิทไม่เหลือช่องว่าง เมื่ออาศัยแสงสว่างภายในห้องมองสำรวจอย่างละเอียดจะเห็นว่ากรงเล็บสีแดงเข้มเกาะขอบหน้าต่างไว้ อ้าปากร้องเสียงประหลาดดังแกร๊กๆ แล้วยกกรงเล็บอันแหลมคมขึ้นมาชี้ไปทางเอ๋อจี้

เอ๋อจี้ดวงตานิ่งค้างเลือนลอย เดินตัวแข็งทื่อตรงไปทางหน้าต่างเถิงอวี่ฮั่วเห็นว่าท่าจะไม่ดีแล้วจึงรีบสั่งการ "ฮั่วชิว ไปขวางนางไว้!"

ฮั่วชิวรีบสาวเท้าเข้าไปอย่างว่องไว แต่ใครจะรู้ว่าเอ๋อจี้กลับมีฝีมือแรงมหาศาล ฮั่วชิวยังไม่ได้เข้าประชิดตัว นางก็สะบัดแขนเหวี่ยงเขากะเด็นร่างฮั่วชิวลอยลือออกไปกระแทกเสียงดังสนั่น เติงเซ็กถือถักข้างโต๊ะพังยับในคราวเดียว

"ฮั้วชีว!" เกิงอวี่อ้อร้องเรียกเสียงหลง

เฮ้อหมิงเชิงหวาดกลัวตัวสั่นจนพันกระทบกัน เหลียวซ้ายแลขวา อย่างแตกตื่น "ท่านนักพรตเล่า ช่วยด้วย! ช่วยด้วย ท่านนักพรต!"

เพิ่งจะสิ้นเสียงของเธอ อยู่ดีๆ ปีสาจนอกหน้าต่างตนนั่นก็กรีดร้อง โหยหวนขึ้นมา มองเห็นตาข่ายขนาดใหญ่ถูกเหวี่ยงลงมาภายใต้แสงจันทร์ ประกายสีทองสว่างเจิดจ้าแผ่ปกคลุมราวกับผ้าห่มผืนกว้าง ห่อหุ้มปีสาจ เอาไว้อย่างแน่นหนา

"เห็นชัดเจนหรือยัง" เสียงลั่นเจิงโย่วลอยมาจากข้างนอก

"เห็นชัดเจนแล้วขอรับ นี่ต่างหากร่างเดิมของมัน งูสีทองก่อนหน้านี้ เป็นเพียงร่างจำลองเท่านั้น"

"เห็นชัดเจนแล้วก็รีบตาข่ายเถอะ"

ทว่าไต้ยิ่นเจวี่แข็งตะโกนขึ้นมา "ศิษย์พี่! มันมีพลังกำลังมากนัก ข้าลากมันไม่ไหว"

"ลากไม่ไหวก็กระโดดลงไปข้างล่าง ข้าจะรอช่วยเจ้าอยู่ ขนของมัน โดนน้ำไม่ได้ ตกน้ำแล้วเราก็จัดการได้ง่ายขึ้น"

เจวี่ยแข็งทำตามคำแนะนำของอีกฝ่าย เขากะโดดลงไปในน้ำอีกครั้ง เสียงดังตูม โชคดีที่วิธีนี้ใช้ได้ผล ไม่นานปีสาจตรงหน้าต่างก็โดนลากลงไป แล้ว

พอเกิงอวี่อ้อยกมือปาดเหงื่อ ก็ได้พบว่าตนเองเหงื่อไหลโชกกาย ปานใด

ส่วนเอ้อจี้ร่างกายโงเงนทรงตัวไม่อยู่ อีกเพียงนิดจะล้มคะมำลง กับพื้น แต่ฮั้วชีวขยับตัวลุกขึ้นมาได้ รีบเข้าไปประคองนางเอาไว้ได้ทัน

เกิงอวี่อ้อผีนตลบมานั่งหน้าโต๊ะเครื่องแป้ง สองขายังคงอ่อนเปลี้ย

ไม่มีแรง ได้ยินเสียงน้ำในสระข้างนอกแตกกระจายดังตูมราวกับพายุลม
เทลงมาอย่างกะทันหัน เงาม่วงสีทองกับประกายแสงสีแดงตัดสลับกันไปมา
ถักทอเป็นภาพประหลาดน่าอัศจรรย์ ทั้งสองฝ่ายสูสีทัดเทียมไม่รู้ผลแพ้ชนะ
ทุกคราเมื่อเกิดเสียงปะทะกันจะสร้างความประหลาดประหลาดในใจคน

ระหว่างนั้นเฮอหมิงเชิงหาทางหนีออกไปข้างนอกหลายครั้ง ล้วน
โดนเงี้ยวอี้อี้ขัดขวางไว้ทั้งสิ้น ส่วนเฮอจื้อยากหนีแต่ไม่กล้า ทำได้เพียง
ซ่อนตัวอยู่ด้านหลังเงี้ยวอี้อี้

ไม่รู้ว่ามีผ่านไปเนิ่นนานเท่าใด บรรยากาศด้านนอกกลับมาเงียบสงัด
เช่นเดิมอย่างช้าๆ เงี้ยวอี้อี้จ้องมองนอกหน้าต่างเหม็ง ดูเหมือนฟ้าใกล้สว่าง
แล้ว ดวงดาวทยอยลาลับหายไปทีละดวง ตรงเส้นขอบฟ้าแอบย้อมด้วยสีคราม
เรืองรอง ต่อสู้ยืดเยื้อมาถึงเพียงนี้ไม่รู้ว่ามีคนใดจะจับปีศาจได้หรือไม่

จิตใจงานกำลังร้อนรนกระวนกระวาย จู่ๆ ความสว่างจากช่องหน้าต่าง
ก็มีลดลง มีบางสิ่งเฝ้ามองเข้ามาอีกครั้ง แสงสีทองอำมพรวาระยับคล้าย
ยามรุ่งอรุณ เป็นเจ้าปีศาจตนนั้นอย่างแน่นอน ทว่าครั้งนี้ไม่รู้เป็นเพราะ
เหตุใดมันกลับชะงักตัวผ่านขอบหน้าต่างเข้ามาได้อย่างง่ายดาย

เงี้ยวอี้อี้หวาดผวาค้นคนลุกขึ้นขึ้นมา หรือว่าค่ายกลของซีจื่อ
จะหมดฤทธิ์แล้ว รอให้มันป็นเข้ามาได้จริง คนทั้งห้องจะต้องเคราะห์ร้าย
กันหมด เฮอหมิงเชิงกับเฮอจื้อยังแตกตื่นลนลานขึ้นมามาก เงี้ยวอี้อี้จึงวิ่งมา
ตรงหน้าต่างพร้อมเงี้ยวอี้อี้จ้อง

"เจ้ายังกล้ามาอีกนะ!"

เดิมทีเจ้าตัวนั้นที่อยู่นอกหน้าต่างจะเข้ามาอยู่แล้ว เมื่อสะดุ้งตกใจ
จึงเปลี่ยนไปคิดว่าโครงหน้าต่างไว้แทน

เงี้ยวอี้อี้เพิ่งสังเกตเห็นชัดเจนว่าผู้มาเยือนไม่ใช่ปีศาจ แต่เป็นคนผู้หนึ่ง

ที่มีตาข่ายทองคำผานหัวของอารามชิงอวิ้นคลุมทับร่าง มองแวบแรก ก็เห็นว่าเรื่องแสงสีทองอร่ามไปทั่วตัวเช่นกัน

"เป็นเจ้าของอีกแล้ว?" ลินเจิงโยกมัดพินกรอดพลง่าย

เถิงอวี่รับหมัดมือกลับมา "ข้านี้กว่าเป็นปีศาจ ที่แท้ท่านนี่เอง"

แต่สุดท้ายก็เข้าไปก๊วหนึ่ง ลินเจิงโยวหลบคมกระบี่จนมือลื่นหลุดร่วง ลงไปเสียงดังตูม ละอองน้ำแตกกระเซ็นเป็นวงกว้าง

เถิงอวี่ป้อนชายคาน้ำต่างมองลงไปด้านล่าง ทักชะการวายนํ้า ของลินเจิงโยวไม่เลวทีเดียว ร่างกายทะลึ่งพรวดขึ้นมารวดเร็ว เขา ลูบใบหน้าแล้วถลึงตามาทางหน้าต่าง ก่อนจะหันกลับไปว่ายเข้าฝั่ง

ทันใดนั้นเองบนระเบียงทางเดินก็มีเสียงวิ่งตึงตึงลอยมา เจวี่เซียง อยู่ในสภาพเปียกปอนไปทั่วตัว ส่วนชีจี้จี้ก็มีรอยขึ้นและบนร่างไม่น้อยเช่นกัน พวกเขาสองคนร่วมแรงยกตาข่ายผืนหนึ่งเข้ามาในห้อง

ตาข่ายห่อหุ้มร่างแน่นิ่งไม่ไหวติงของคนผู้หนึ่งเอาไว้ เห็นคราบน้ำ หยดกระจายเป็นหย่อมมาตลอดทาง

"ศิษย์พี" พวกเขาเข้ามาก็เอ่ยเรียก "เอ? ศิษย์พีไม่อยู่หรือ"

อ้าวชีวโอโลกคำหนึ่งก่อนเอ่ย "ศิษย์พีของพวกท่านยังอยู่ในน้ำ"

เจวี่เซียงกับชีจี้จี้วิ่งไป ค้อมกายวางคนในตาข่ายลงกับพื้น พอตายาย คลายตัว คนที่อยู่ด้านในก็กลิ้งออกมา ที่แท้คือเก้อจิน

เฮ่อหมิงเซียงกับเอ้อจี้ชวี่ญูผวจนกดกันกลม "ปีศาจ!"

ชีจี้จี้รับเอ่ยว่า "ไม่ต้องกลัว นี่ไม่ใช่ปีศาจ เป็นแม่นางเก้อจินตัวจริง ศิษย์พีเพิ่งไปช่วยมาได้ เมื่อครูทุกคนคงตื่นตระหนกแทบแย่แล้ว ปีศาจตนนั้น เรียกสหยามารับมือกับพวกเราไปพลางจะบุกเข้าห้องมาทำร้ายคนไปพลาง ยังโชคดีที่พวกท่านไม่ได้หลงกลมัน ไม่อย่างนั้นต้องถูกทำร้ายบาดเจ็บ

เป็นแน่"

เฮ่อหึงเชิงเอ่ยถามเสียงสั้น "แต่จับปีศาจได้แล้วหรือไม่ว"

คนทั้งสองส่ายหน้าอย่างคับแค้นใจ "มันหนีไปแล้ว"

"หนีไปแล้ว?!"

"ศิษย์พี่ไล่ตามออกจากหอไอเฟ้ไปตลอดทาง ไ้ตามไปไกลกว่า
ครึ่งค่อนผิงคังฟาง เกือบจะจับมันได้สำเร็จแล้วเชียว ผลสุดท้ายมันก็ยัง
หนีรอดไปได้ นี่ฟ้าก็ใกล้สาบ ปีศาจตนนี้ไม่มีทางโผล่ออกมาอีก นอกจาก
จะพลิกฉางอันค้นหาอย่างละเอียดทุกซอกมุม ไม่อย่างนั้นไม่มีทางหามันพบ
แน่"

ตอนนี้เองมีเสียงฝีเท้าดังมาจากด้านนอก เจวียเซ้งกับซี้จ้อจึงออกไปดู
"ศิษย์พี่"

ลั่นเจิงโย่วที่ถือดาขายทองคำผานหลั้วผีนั่นอยู่เป่ยกโขกตั้งแต่
ศัวรรษจรวดปลายเท้า ตอนเดินเข้ามาในห้อง บนพื้นทั้งคราบน้ำคดเคี้ยว
เป็นทางยาว

หลังเขาเดินเข้ามาก็กวาดสายตามองหาเงิงอวี้วี้ สีหน้าไม่อาจ
แยกแยะอารมณ์ได้ชัดเจน

เจวียเซ้งกับซี้จ้อตกใจยกใหญ่ "ศิษย์พี่ ท่านเข้ามาทางช่องหน้าต่าง
โดยตรงมิใช่หรือ เหตุใดถึงตกน้ำไปอีกเล่า"

เงิงอวี้วี้สั่งกำชับฮั่วซิวเสียงแผ่วเบา "เตรียมรถม้าให้พร้อม ขอเพียง
สบโอกาสก็เผ่นได้เลย"

ฮั่วซิวเอ่ยรับคำแล้วผละจากไปเตรียมการเจียบๆ

ลั่นเจิงโย่วชำเลื่องมองเงิงอวี้วี้แวบหนึ่งแล้วเดินตรงเข้ามาในห้อง
"เหลวไหล ข้าจะตกน้ำได้อย่างไร ข้าเดาว่าปีศาจตนนั้นทิ้งอะไรบางอย่างไว้

ก็เลยลงน้ำไปยืนย่นให้แน่ใจอีกรอบนะสิ"

เจวีย่ยซึ่งกับซี้จ้อไม่คิดสงสัยเป็นอื่น "ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้เอง แล้วท่านพบอะไรในน้ำหรือไม่"

ลิ่นเจิงโย่วสะบัดหยดน้ำบนแขนเสื้อ "เก๋อจินถูกพิษปีศาจ ชีวิตแขวนอยู่บนเส้นด้าย พวกเจ้าหากมีพุดพลำมไว้สละต่อไปคงช่วยชีวิตคนไม่ทันเป็นแน่"

เจวีย่ยซึ่งกับซี้จ้อถึงได้สติกลับมา รีบยกร่างเก๋อจินไปวางบนเตียง "ศิษย์พี่ แม่นางเก๋อจินดวงตาสองข้างเหลือกลอย มองดูเหมือนถูกพิษงู แต่ลิ่นก็เป็นสีแดงคล้ายถูกพิษไฟ แล้วนี้จะทำอย่างไรกันดี เป็นพิษไฟก็แล้วไปเถอะ แต่หากเป็นพิษงูขึ้นมา กลัวว่าคงรักษาได้ยากแล้ว"

ลิ่นเจิงโย่วเอ่ยถาม "ลำคองานมีรอยแผลอันใดหรือไม่"

"ไม่มี"

ลิ่นเจิงโย่วคิดใคร่ครวญแล้วเอ่ยว่า "ลองดูตรงหัวใจนาง"

"เอ่อ..."

"ไม่ใช่ว่าจะให้พวกเจ้าดูเองสักหน่อย ที่นี้ยังมีเอ๋อต้าเหนียงอยู่ไม่ใช่หรือ"

ทว่าเอ๋อต้าเหนียงเพิ่งผ่านเหตุการณ์เลวร้ายมา ตกใจกลัวจนขวัญหนีดีฝ่อไปนานแล้ว นางเกาะหัวไหล่ถึงอ้วอ้ว ตัวสั่นสะท้าน ยามเอ่ยว่า "ข้า่น้อยก็อยากขยับนะเจ้าคะ แต่แขนขาข้า่น้อยรวมเป็นก้อนเดียวกันไปหมดแล้ว ขยับไปที่ใดไม่ได้เลย"

สายตาของทุกคนจึงเหลียวมองไปที่เตียงอ้วอ้ว ซีวิตเก๋อจินตกอยู่ในอันตราย ไม่มีเวลาจะไปตามหาผู้อื่น ในเมื่อคุณชายหวังท่านนี้คือสตรีปลอมตัวเป็นบุรุษ ว่ากันตามเหตุผลก็สมควรเป็นนาง

"คุณชายหวัง" เจวียแข่งกับชีจื้อจ้องมองถึงอวี่อี่ด้วยสายตารอคอย
ถึงอวี่อี่ลอบถอนหายใจ คืบนี้นางอยากรจากไปไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง
กลับโดนรังตัวไว้ที่หอโถ่งเพลิงตลอด "ได้ ข้าจะดูให้เอง"

หลายคนเดินออกจากห้องไป ก่อนสิ้นเชิงโย่วจะปิดประตูพลันเอ่ยขึ้น
อีกว่า "ลืมเตือนคุณชายหวังไปอย่างหนึ่ง พิษปีศาจในร่างแม่นางเก๋อจิน
แตกต่างจากคนอื่น พิษร้ายมุ่งจู่โจมชีพจรหัวใจ ไม่แน่ว่าอาจเกิด
ความเปลี่ยนแปลงผิดปกติ รอบประเดี้ยวจู่ๆ นางก็เบิกตาโพลง เจ้าจะต้อง
ระวังตัวให้ดี พิษปีศาจชนิดนี้ควบคุมสติสัมปชัญญะได้ คนที่ถูกพิษมักชอบ
กัดแทะเนื้อหนัง หากคุณชายหวังก้าวขาไม่ออก ขอเพียงร้องตะโกนเสียงดัง
จากในห้องก็พอแล้ว"

ถึงอวี่อี่ตื่นตระหนกขึ้นมา "ประเดี้ยวก่อนนะ!"

"ไม่ต้องกลัว ข้าอยู่นอกประตู พอเจ้าเรียกข้าก็จะเข้าไปทันที"
สิ้นเชิงโย่วยิ้มแล้วปิดประตูห้องลง จากนั้นหยิบเงินจากอกเสื้อมาหลายพวง
ส่งให้เจวียแข่งกับชีจื้อ "ข้างๆ มีร้านขายเสื้อผ้า พวกเจ้าไปพลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า
ที่เปียกพวกนี้เสีย แล้วหาเสื้อผ้ามาให้ข้าสักชุดด้วย"

เจวียแข่งกับชีจื้อหันมามองหน้ากัน พิษจูแปลกพิสดารอย่างที่
ศิษย์พี่ว่ามามีที่ใดกัน คนถูกพิษเวลาอาการกำเริบถึงจะมีสภาพคล้าย
วิญญูณาณาฆาต แต่อย่างมากที่สุดก็ทำได้เพียงข่มขู่หลอกคน ไม่มีทาง
กัดคนเข้าจริงๆ หรือ

ทว่าศิษย์พี่กล่าวเช่นนั้นคุณหนูถึงคงจะตกอกตกใจน่าดู เพราะ
เป็นใครก็ต้องกลัวว่าตนเองจะโดนกัด ดังนั้นตราบไธที่อยู่ในห้องกับเก๋อจิน
นางจะต้องทรมานมากเป็นแน่

ดูจากรูปรการณศิษย์พี่มีเจตนาแยกพวกเขาออกไปชัดๆ พวกเขามั้วรือ

ไม่อยากจะไป แต่ศิษย์พี่สี่หน้าไม่เป็นมิตรเลย แม้กระทั่งเส้นผมยังมีน้ำหยดลงมา

พอแขนข้างที่โดนคุณหนูถึงแกงสองแผลข้างนั้นเปียกน้ำเลือดก็เริ่มไหลซึมอีก ตั้งแต่พวกเขาเข้าอารามชิงอินมาไม่เคยเห็นศิษย์พี่มีสภาพน่าอนาถเช่นนี้มาก่อน หากยามนี้พวกเขาขัดคำสั่งศิษย์พี่เข้าคงไม่แคล้วโดนตำหนิหรือลงโทษอย่างหนัก

สองคนนั้นตัดสินใจว่าจะรีบไปรีบมา จึงวิ่งหายลับไปอย่างว่องไว

22

ทันทีที่เจ็ยแข็งกับซี่จื่อจากไป ลิ่นเจิงโยกก็ยกแขนขึ้นสำรวจบาดแผล
ของตน

บาดแผลบนแขนเพียงเท่านั้นเป็นเรื่องเล็ก โดนจูโจมฉับพลัน
จนพลัดตกน้ำไปก็ยิ่งถือว่าถึงอวี่วี่ไม่ได้เจตนา เพราะสิ่งที่เขาสนใจ
อย่างแท้จริงคืออาวุธลับพวกนั้นของนางต่างหาก

ก่อนหน้านี้เขาตรวจสอบดูแล้ว พบว่าเป็นวิธีการทำร้ายคนอย่างอำมหิต
ทั้งสิ้น

ดูอย่างปิ่นปักผมที่แทงแขนเขานั้นสิ นอกจากจะแหลมคมแล้ว
ปลายปิ่นยังมีตะขขนาดเล็กกระจัดติดอยู่นับไม่ถ้วน

เมื่อใดโดนแทงเข้าเต็มๆ รับรองได้เลยว่าบาดแผลจะปวดบวมกว่า
อาวุธลับทั่วไปร้อยเท่า ที่สำคัญปลายปิ่นยังเคลือบยาพิษไว้ เรียกว่า
ได้รับความเสียหายเป็นเท่าทวี หากใครโดนยิงด้วยอาวุธลับชนิดนี้ รสชาติ

ความเจ็บปวดนั้นมีเพียงคนโดนกับตัวถึงจะเข้าใจ

หากมีเพียงเท่านี้ก็ช่างปะไร ตอนถึงอวี้อี้ดิ่งปิ่นออกยังงใจหมุนให้ ส่วนตะขอเล็กๆ คว้าในบาดแผลของเขาอีกเล็กน้อย ด้วยเหตุนี้บาดแผล อาจมองดูแล้วไม่หนักหนา แต่ข้างในเจ็บไม่ธรรมดาทีเดียว พอร่างกายแช่น้ำ จึงห้ามเลือดจากบาดแผลไม่อยู่อีกแล้ว

เขาขมวดคิ้วมุ่นพลางฉีกเสื้อตัวในมามัดแขนไว้ ตอนแรกนึกว่าเป็นอาวุธลับที่จวนสกุลถึงสิ่งทำเป็นพิเศษ ทว่าพอคิดถึงถึงเช้าผู้้นั้น ที่ประจำการอยู่ชายแดนมาตลอดจะมีเวลาวางสังคนทำอาวุธลับสำหรับสตรี ที่มากเล่ห์กลเช่นนี้ได้อย่างไร ถึงแม้ต้องการมอบให้บุตรสาวไว้ป้องกันตัว ก็น่าจะเป็นเครื่องป้องกันที่เปิดเผยตรงไปตรงมา ดังนั้นจะคิดมากไปไย นี่จะต้องเป็นความคิดของเกิงอวี้อี้ อย่างแน่นอน

ตั้งแต่นางหลอกล่อให้เจวียเซิงมาขโมยแมลงคันคะเยอไป เขาก็คิดแล้วว่านางต้องมีเจตนาไม่ดีแอบแฝง การกระทำแต่ละอย่างของนาง ในคืนนี้ยิ่งพิสูจน์ให้เห็นว่าการคาดเดาของเขาเป็นความจริง

พอคิดถึงการปล่อยอาวุธลับก่อนหมดสติของนางดูช่างคล่องแคล่ว ชำนาญเหลือเกิน เห็นได้ชัดว่าทำมาจนเคยชิน บางที่อาจวางแผนใช้อาวุธลับ เหล่านี้ทำร้ายผู้คนเมื่อใดก็ได้

หากนางเป็นคนในยุทธภพ เขาจะไม่รู้สึกแปลกใจเลย ถึงอย่างไร ก็ตกอยู่ในอันตรายได้ตลอดเวลา ต้องปกป้องตนเองในยามคับขัน อย่างเลี่ยงไม่ได้ แต่นางเป็นคุณหนูผู้สูงศักดิ์จากตระกูลขุนนาง...

องค์กรซีในจวนคัมกันเข้มงวด ออกจากจวนมีผู้ติดตามร่างกำยำ คอยอารักขา ปกติเวลาออกไปเที่ยวเล่นในเมืองหยางโจวหรือเมืองฉางอัน คนที่คบหากันเป็นเพียงคุณหนูจากตระกูลใหญ่ นางอยู่ในสภาพแวดล้อม

ที่อ่อนคลายเช่นนี้ ต่อให้เขาขบคิดจนปวดศีรษะ ก็คิดไม่ออกว่าเพราะเหตุใด
ถึงอวี่ต้องพกอาวุธลับเช่นนี้ติดตัว ที่สำคัญไม่ลงมือก็แล้วไปเถอะ
ลงได้ลงมือกลับโหดเหี้ยมปานนั้น

ได้ยินว่านางเฟิงจะถึงวัยปักปัน อายุยังน้อยก็เริ่มหมกมุ่นอยู่กับการ
สร้างอาวุธลับที่มีความร้ายกาจซ่อนอยู่ถึงเพียงนี้ เว้นเสียแต่ว่า
จิตใจเจ้าเล่ห์คิดคด ก็คงหาคำอธิบายอื่นได้ยากแล้ว

หลังไต่ตรองอยู่ชั่วครู่เขาจึงเงยหน้ามองประตูห้องที่เงียบสนิทตรงหน้า
ก่อนหน้านั้นตอนก่อนพิชิตให้เขาใบหน้านางคลียิ้มหวานหยด แต่จู่โจมมือ
กับเขาอย่างลับๆ มิน่าซ้ำยังทำได้แนบเนียนไร้ร่องรอย คนรอบข้าง
ไม่สังเกตเห็นเลยแม้แต่บ่อย

ไม่ว่าจะการกระทำเสแสร้งหรือจิตใจอำมหิต ถึงอวี่ผู้นั้นนับว่า
มีครบถ้วนทีเดียว

สุดท้ายนางต้องการแมลงคันคะเยอไปเพื่ออันใดกันแน่ จนถึงตอนนี้
ยังไม่ทราบแน่ชัด แทนที่จะแหวกหน้าให้ดูต้น ไม่สู้สงบนิ่งรอดูสถานการณ์
หากนางมีเจตนาร้ายต่อผู้อื่นจริง ค่อยให้นางชดใช้สำหรับความโหดร้าย
ของตนก็ยังไม่สาย

เขาเผยรอยยิ้มแฝงความหมายลึกซึ้ง เหลือบมองเอื้อหึงเชิงกับอวี่ซึ่ง
อยู่ข้างกาย สองคนนั้นนั่งกันเป็นไก่อ้น* แสร้งพูดคุยกับพวกเขาไม่กี่ประโยค
นานสองนานกว่าจะมีท่าที่ตอบสนอง เป็นเช่นนี้ก็ดีเลย ไม่ต้องกังวลว่า
พวกเขาจะทำลายแผนการ

การรับมือกับคนชั่วควรจะมีวิธีการรับมือโดยเฉพาะ ไม่ว่าเกอจินผู้นั้น
จะถูกพิชิตไรรมา ถึงอวี่ได้ยินคำพูดของเขาแล้วคงออกสั่นขวัญแขวนไม่น้อย

* นั่งเป็นไก่อ้น เป็นสำนวน หมายถึงเหม่อลอยด้วยความตกตะลึงหรือตื่นตระหนกจนแข็งทื่อราวกับไม้สลัก
รูปไก่อ้น

ทางที่ดีขอให้เก๋อจินถูกพิษงูเข้าจริง ๆ เกิด เองอี้อี้ตกใจกลัวสักครั้งหนึ่ง แล้ว พอลกลับไปคงจะทำตัวสงบเสถียร คิดร้ายต่อผู้อื่นน้อยลงไปบ้าง

ลื่นเจิงโย่วครุ่นคิดในใจเช่นนี้ เขาขัดประตูจากด้านนอกเอาไว้ เมื่อแน่ใจแล้วว่าไม่มีทางเปิดจากข้างในได้ถึงเดินลงบันไดไปอย่างไร้ร่องรอย

เขาเดินตรวจสอบไปรอบ ๆ ลานกว้าง พื้นที่หอไผ่มีลักษณะด้านในเว้าเข้าด้านนอกนูนออก รวากับบ่อน้ำตื้นเขินบ่อหนึ่ง หากบริเวณนี้มีคางคกทองคำ* ผิงเอาไว้ ย่อมกลายเป็นอ่างเก็บชุมทรัพย์โดยธรรมชาติ

สถานที่แห่งนี้ตั้งอยู่ในที่มีดทับและชื้นแฉะยิ่งนัก ไม่เหมาะสมกับการสะกดสิ่งชั่วร้าย เหตุใดในอดีตถึงเลือกอาณาเขตแบบนี้ เป็นเรื่องที่คาดไม่ถึงจริงๆ ยิ่งไปกว่านั้นยังใช้ได้ผลมากอย่างเหลือเชื่อ สะกดได้ต่อเนื่องยาวนานกว่าร้อยปี

แต่ไม่รู้ว่เหตุใดค่ายกลถึงหมดฤทธิ์ขึ้นมากะทันหัน เพียงแค่กระแทกโดนป้ายศิลาใต้ดินเองหรือ...เขาย่อตัวลงเพ่งพินิจดูอย่างละเอียด จู่ๆ ได้ยินเสียงอุทานด้วยความตกใจของเกิงอวี่อี้ดังมาจากในห้อง ดวงตาเขาปรากฏรอยยิ้มเย้ยหยัน จงใจรื้ออยู่พักหนึ่งจึงค่อยปิดมือแล้วลุกขึ้นยืน

เมื่อเดินมาถึงหน้าประตูเขาก็เคาะเรียกนาง "คุณชายหวัง?"

ลื่นเจิงโย่วไม่ได้ยินเสียงเกิงอวี่อี้ขานรับ คงไม่ใช่ว่าหมดสติไปแล้ว กระมัง

เขาเก็บจ่ารอยยิ้มบนใบหน้า แล้วร้องเอ่ยถามอย่างห้วนโยว่า "คุณชายหวัง เจ้าไม่เป็นอะไรใช่ไหม?"

ในห้องยังไม่ส่งเสียงตอบกลับมา ลื่นเจิงโย่วเห็นว่าถ่วงเวลา

* คางคกทองคำ ยังมีชื่อเรียกอื่นๆ ว่าคางคกสามขา คางคกคาบเหรียญ หรือคางคกเรียกทรัพย์ มีลักษณะเป็นคางคกสามขา ดวงตาสีแดง คาบเหรียญเงินแบบจีนอยู่ในปาก บางครั้งอาจยื่นบนกองเงินกองทองหรือบนหลังเต่าหลังมังกร ผู้คนนิยมบูชาเพื่อความมั่งคั่งร่ำรวย

มาพอสมควรแล้วจึงยกมือผลักประตูเปิดผาง เดิมทีนี่ก็จะได้เห็นถึงอวี้ว๊ กอดขาโต๊ะด้วยความหวาดกลัวจนตัวสั่น หรือไม่ก็หวาดผวากันจนผมผ่ายผึงเหียง หน้าซีดไร้สีเลือด ผู้ใดจะรู้ว่านางยังปกติดีและยืนอยู่ข้างโต๊ะหนังสือ

รอยยิ้มในดวงตาของเขาแข็งค้าง เกิงอวี้ว๊เก็บแท่นวางพู่กัน ตรงปลายเท้าขึ้นมาพลงเอื่อยยิ้มๆ ว่า "ขออภัย เมื่อครูของสิ่งนี้ร่วงลงพื้น ข้าจึงตกใจ"

ลื่นเจิงไยว้ชำเลื่องมองไปทางเตียง เกอจินสวมเสื้อผ้าเรียบร้อย และย่นนอนหลับสนิทอยู่บนเตียง นับว่าเกิงอวี้ว๊โชคดีมาก เพราะเกอจิน ไม่ได้ถูกพิษงู

เกิงอวี้ว๊เดินไปหาลื่นเจิงไยว้ราวกับไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น "ตรงหัวใจของ เกอจินมีร่องรอยบางอย่างจริงๆ เป็นรอยสีทองลักษณะเช่นนี้ ข้าวาดออกมา แล้ว ในห้องไม่มีเม็ดทรายสีทอง ข้าได้แต่ใช้หมึกดำมาวาดแทน"

นางใบหน้าเปล่งปลั่งมีเลือดฝาด ดูคล้ายคนเพิ่งได้รับความตระหนก มาที่ใดกัน

ลื่นเจิงไยว้มองนางเดินเข้ามาใกล้เสียบๆ แล้วก็ยกยิ้ม รับกระดาก ที่นางส่งมาให้พร้อมเอ่ยว่า "รบกวนคุณชายหวังแล้ว"

เกิงอวี้ว๊ยิ้มตอบจนตาหยี "เป็นเพียงเรื่องเล็กน้อยเท่านั้น"

นางลอบแค้นเสียงเยาะหยันในใจ ลื่นเจิงไยว้คิดอะไรอยู่ นาง เข้าใจกระจ่างตุ้ยนองใจ ล่องเปลี่ยนเป็นสมัยก่อนหากโดนรังแกเช่นนั้น นางไม่มีทางเลิกราโดยง่ายแน่ ทำได้เพียงชิงชังที่ตอนนี้ไม่อาจจะทำการ บ่มบ่ามได้

ลื่นเจิงไยว้ฉลาดเฉลียวเล่ห์เหลี่ยมแพรวพราว นิสัยยังแข็งแกร่ง บ้าอำนาจ เรื่องแมลงคันคะเยอกับอาวุธลับทำให้เขากลางแคลงใจแล้ว

หากตามพัวพันเขาต่อไปนางก็เลิกคิดเป็นฝ่ายครองความได้เปรียบไปได้เลย

โชคที่ที่ค่าคั้นนี้ใกล้จะสิ้นสุดลงแล้ว ขอเพียงชั่วชีวิตเตรียมการเรียบร้อย นางจะรีบไปจากที่นี่ทันที พอออกจากหอไฉ่เฟิงไป วันข้างหน้าจะไม่มีทางเข้ามาข้องเกี่ยวกับลินเจิงโยวผู้นี้อีก

ลินเจิงโยวสะบัดกระดาษาเบาๆ มองเห็นร่องรอยที่ถึงอวี้ว๊วแล้ว ขมวดคิ้วโดยพลัน ไม่ใช่พิษงูและไม่ใช่พิษไฟ กลับเป็นพิษกิ้งก่า

น่าหงุดหงิดจริงเชียว นี่เป็นสถานการณ์ยุ่งยากที่สุดอย่างหนึ่ง หากต้องการช่วยชีวิตเก๋อจิน คงต้อง...

เขาตั้งถุงหอมห้อยเอวออก หยิบยาลูกกลอนข้างในออกมา ก็ได้ยินเสียงฝีเท้าตึงตังจากนอกประตู เจวียเซิงกับชีจื่อต่างคนต่างถอดห่อผ้าวิ่งมาทางนี้แล้ว

พวกเขาสองคนมองปราดไปทางถึงอวี้ว๊ว หัวใจที่หวาดวิตกสองดวงพลันสงบลงเสียที

โชคดีๆ คุณหนูเงิงไม่ได้รับความตระหนกใดๆ

ลินเจิงโยวทยาลูกกลอนทั้งหมดลงกลางฝ่ามือ แล้วหันไปเรียกเอ้อจี้ที่อยู่นอกประตู "เอ้อต้าเหนียงเข้ามาเถอะ รีบป้อนยานี้ให้เก๋อจิน"

เจวียเซิงกับชีจื่อเห็นยาชนิดนั้นแล้วร้องห้ามเสียงหลง "ศิษย์พี่ ไม่ได้นะขอรับ!"

ลินเจิงโยวมองหน้าพวกเขา "มีอันใดไม่ได้"

"นี่เป็นยาลูกกลอนเย็นนซี" เจวียเซิงกับชีจื่อพุ่งเข้ามาในห้อง กดเสียงลงต่ำเอ่ยว่า "อย่าลืมว่าครั้งก่อนเพราะห่อจื่ออวั้น ยาลูกกลอนลั้วหยวนของศิษย์พี่ไม่มีเหลือแล้ว ท่านอาจารย์ยังไม่กลับมาจางอัน สมุนไพรวุ่นในอารามก็มีไม่พอใช้ หากยาลูกกลอนเย็นนซียังให้คนอื่นกินหมด แล้วท่านเกิดเรื่อง

"ไม่คาดฝัน..."

"ข้าก็ไม่อยากยกให้คนอื่นกิน แต่สตรีนางนี้ถูกพิษกึ่งกำ พวกเจ้ายังมีวิธีอื่นหรือ"

สองนักพรตน้อยหน้าเปลี่ยนสีไปทันใด "พิษกึ่งกำ?"

"นางถูกพิษแทรกซึมลึกล้ำ มัวชักช้ารำไรจะกลายเป็นเห็นคนใกล้ตาย กลับไม่ยอมช่วยแล้ว"

เจวียเซ็งกับชี่จื้อคว่ายาลูกกลอนในมือลั่นเจียวมาโดยไม่รีรอ แล้ววิ่งไปที่เตียงเพื่อป้อนยาให้เก๋อจิน

ถึงอวี่อี่ยืนมองอยู่ด้านข้าง ครุ่นคิดในใจว่าลั่นเจียวมีโรคภัยแอบแฝงจริงดังคาด ครั้งก่อนเป็นยาลูกกลอนลั้วหยวน ครั้งนี้ชื่อยาลูกกลอนเยียนซี ไม่รู้ว่าเป็นเพราะนักพรตชิงชี่จื้อสั่งกำชับไว้หรือไม่ ดูเหมือนลั่นเจียวจะพวยาลูกกลอนเหล่านี้ติดตัวเสมอ อีกทั้งทำเช่นนี้มิใช่การทำทานสร้างบารมี แต่พกไว้เพื่อตนเองเท่านั้น

นางอดมองสำรวจลั่นเจียวด้วยความอยากรู้ไม่ได้ คนผู้นี้แลดูแข็งแรง มีชีวิตชีวา ไม่คล้ายคนที่มีโรคภัยรุมเร้าเลย

ทันใดนั้นนางก็นึกถึงความฝันอันยาวนานก่อนหน้านี้ขึ้นมาได้ ในความฝันหลังจากตายไปได้สามปีดวงวิญญาณนางล่องลอยกลับไปที่ศาลเจ้าบูชาบิดา นางพบเจอเหตุการณ์ประหลาดในศาลเจ้า เหล่าชนที่วังหลวงได้ยินข่าวว่าลั่นเจียวโดนลอบทำร้ายที่เป่ยหรงจนแตกตื่นลนลานไปในปริบตา

ความฝันนั้นแปลกพิลึกพิลั่นเกินไป ไม่ต้องเอ่ยถึงว่าเป็นเรื่องจริงหรือภาพลวงตา แต่เหตุใดนางฝันถึงลั่นเจียวได้

พอชี่จื้อกับเจวียเซ็งป้อนยาเสร็จสีหน้าของเก๋อจินค่อยดีขึ้นบ้าง

เฮ่อหมิงเซิงกับเอ้อจี้จิ้งก้าวเข้ามาในห้องอย่างไม่เต็มใจเท่าไร ยังตัวสั่นนั่งนง
ยามตรวจดูอาการเก๋อจิน

ลินเจิงโยมมองรอยแผลเป็นบนแก้มของเก๋อจิน สายหน้าพลาง
ถอนหายใจ "บาดแผลนี้เป็นเพราะถูกวิญญาณอาฆาตทำร้าย บาดเจ็บ
เข้าเนื้อไปลึกมาก เกรงว่าคงไม่มีหวังจะหายดีเช่นเดิมแล้ว"

เจวียเซิงกับซี้จื่อได้ยินคำนี้แล้วหันมามองหน้ากันอย่างงุนงง
อาการบาดเจ็บของแม่นางเก๋อจินไม่มีร่องรอยจากฝีมือวิญญาณอาฆาต
เลยสักนิด เป็นบาดแผลจากน้ำมือมนุษย์ต่างหาก

ศิษย์พี่จะต้องมองเห็นชัดเจนยิ่งกว่าพวกเขาแน่ แล้วเพราะเหตุใด
ถึงพูดออกมาเช่นนั้นเล่า

เกิงอวี้ฮื้ออยู่ว่ๆ ไม่มีอะไรทำ ก็เดินเข้ามาสังเกตในระยະใกล้ด้วย
ตอนนี้ห้องฟ้าสว่างมากแล้ว แสงยามรุ่งอรุณฉายส่องไปหน้าเก๋อจิน
จนปรากฏแก่สายตาทุกแง่มุม บริเวณแก้มซ้ายมีรอยช่วนลึกทั้งหมดสีรอย
สะเก็ดแผลยังไม่ได้แผ่ปกคลุมทั้งหมด จึงมองเห็นเนื้อตายเหวอะหวะได้
อย่างเลือนราง

"น่าสงสารจริงๆ" เอ้อจี้ถอนหายใจพลางช่วยเก๋อจินสอดชายผ้าห่ม
ให้แน่นเข้า

เฮ่อหมิงเซิงมีสีหน้าเจ็บปวดระคนเสียตาย "กว่าจะซื้อตัวเก๋อจินมาได้
ข้าเหนื่อยสิ้นเปลืองมิใช่แค่หมื่นตำลึงทอง วันๆ คอยดูแลเอาใจเหมือน
บูชาพระโพธิสัตว์ เพราะกลัวแผลอทำสิ่งใดขัดใจนางเข้า พอใกล้จะ
มีชื่อเสียงโด่งดังในผิงคังฟาง ก็มาโดนวิญญาณอาฆาตทำร้ายเสียโฉมอีก
นี่แรงกายแรงใจที่ข้าเหนื่อยทุ่มเทไปมิเท่ากับว่าสูญเปล่าไปหมดหรือ"

ตอนแรกเจวียเซิงกับซี้จื่อคิดว่าเฮ่อหมิงเซิงจะรู้สึกเสียใจกับความโชคร้าย

ของเก๋อจิน พอได้ยินคำพูดของเขาแล้วก็อดเบ้าปากไม่ได้

ในตอนนี้อะไรนอกประตูก็มีบ่าวรับใช้ในหอวังมา "เถ้าแก่ ช่างนอก มีพลเฝ้าระวังกับมือปราบมาหลายคนเลยขอรับ"

คนอื่นในห้องต่างสะดุ้งโหยง ลั่นเจิ้งโยกกลับเอ่ยว่า "มาได้เวลาพอดี"

เขาเดินนำออกไปก่อนใคร เถิงอวี้ก็ติดตามรั้งท้ายทุกคนไป อย่างเงียบงัน ไปได้ครึ่งทางก็เจอฮั่วชิวเดินสวนมาและกระซิบบอกว่า "คุณหนู เตรียมพร้อมแล้ว ไปกันเถอะขอรับ"

พอเดินมาถึงหอหน้าจึงเห็นว่าห้องโถงกลางมีคนยืนอยู่แน่นขนัด หลี่เจิ้งที่ดูแลฝั่งคังฟางก็อยู่ด้วย เมื่อเจ้าหน้าที่ทั้งหลายเงยหน้าขึ้น พวกเขาไม่ทันสงสัยว่าเหตุใดลั่นเจิ้งโยกถึงสวมเสื้อผ้าเปียกชื้น ก็รีบจัดเสื้อผ้าอาภรณ์ให้เข้าที่เข้าทาง ค่อยสาวเท้าเดินตรงเข้ามา

เถิงอวี้ช่วยโอกาสนั้นดึงเอ้อจี้หลบมาอีกทาง แล้วหยิบไข่มุกเม็ดงามส่งให้นาง "ยกให้เจ้า ข้าขอเหมาเจวียนเออร์หลีกับเป่าจูไว้เลยนะ ครึ่งปีนับจากนี้ไม่อนุญาตให้เจ้าดูดาทุบตีพวกนาง แล้วก็อนุญาตให้ใช้พวกนางไปอยู่เป็นเพื่อนแขกคนอื่นด้วย"

เอ้อจี้กะพริบตาปริบๆ อาศัยเพียงไข่มุกเม็ดเดียวก็คิดจะเหมาเจวียนเออร์หลีกับเป่าจูเอาไว้ครึ่งปี เป็นการใช้อำนาจบาตรมีข่มเหงกันอย่างไม่ต้องสงสัย ในใจนางไม่ยอมรับปากเอาเสียเลย แต่หลังจากได้อยู่ร่วมกันมาตลอดคืนนางคาดเดาได้นานแล้วว่าคุณหนูตรงหน้ามีฐานะไม่ธรรมดา เรื่องอื่นไม่ต้องเอ่ยถึง เพียงมองดูองครักษ์ข้างกายผู้นั้นก็รู้แล้ว

หากไม่ยอมรับปาก ไม่น่ว่าอาจเป็นการหาเรื่องเดือดร้อนใส่ตัว ช่างเถิด เจวียนเออร์หลีกับเป่าจูอายุยังน้อย ปกติเวลาพบแขกที่คอยรับร่ำ

จนนำราคาณูพวกนั้น กับการมือได้ยากจริงๆ นั่นละ ช่วงครึ่งปีนี้ให้พวกนางฝึกฝนทักษะศิลปะอย่างสงบไปก็ดีขึ้นกัน ดังนั้นนางจึงยึดไข่มุกเก็บในอกเสื้อด้วยสีหน้าชื่นบาน "ข้าน้อยเข้าใจแล้ว ตั้งแต่วันนี้ไปเจวียนเออร์หลีกับเป่าจูจะปรนนิบัติคุณชายหวังเพียงผู้เดียว"

ทางฝ่ายลินเจียวเปลี่ยนมาสวมเสื้อผ้าสะอาดเอี่ยม ทั้งยังสั่งคนให้ไปซื้อขนมหุงกับน้ำแกงป้อทัว* มาให้ศิษย์น้องทั้งสองกิน

เจวียนซึ่งกับซื้อต้มน้ำแกงป้อทัวอื่นๆ ไปพลางรับฟังบทสนทนาของลินเจียวกับเจ้าหน้าที่กลุ่มหนึ่งไปพลาง

ลินเจียวปล่อยให้หมอพันผ้าพันแผลให้ตนเสียใหม่ ส่วนเขาจับน้ำชาแล้วเอ่ยว่า "ไต่ค่ายกลสะกดปีศาจร้ายเอาไว้สองตน เมื่อคืนพวกมันทำลายค่ายกลหลุดออกไปได้แล้ว มีปีศาจวิหคตนหนึ่ง ส่วนอีกตนข้ายังสืบที่มาไม่กระจ่าง"

เหล่าเจ้าหน้าที่มีสีหน้าแตกต่างกันออกไป "ซื้อจื่อฮอรับ ฉางอันไม่ปรากฏปีศาจร้ายมาหลายปีแล้ว แต่นี่เพิ่งไม่กี่เดือนก็เกิดเหตุการณ์ร้ายแรงหลายครั้งซ้อน ครั้งก่อนเป็นปีศาจต้นไม้ที่แย่งชิงเฉพาะร่างหญิงงาม ครั้งนี้ปีศาจกลับพัวพันมาถึงหอคณิกา..."

คำพูดที่เหลือเขาไม่กล้าเอ่ยต่อ ทั้งที่เป็นยุครุ่งเรืองสงบสุขแท้ๆ เพราะเหตุใดถึงมีปีศาจปรากฏตัวแทบไม่เว้นวันได้

ลินเจียวมีหรือจะคาดเดาไม่ถูกว่าพวกเขา กำลังคิดอะไรอยู่ จึงเผยรอยยิ้มหยันแล้วอธิบาย "ข้าจะสืบเบื้องหลังของปีศาจพวกนี้ให้ได้โดยเร็ว เมื่อคืนปีศาจสองตนทำลายค่ายกลออกมาแล้วหายตัวไป แต่อาจเผลอไปทำร้ายผู้คนได้ทุกเมื่อ เพื่อไม่ให้ราษฎรได้รับบาดเจ็บ นับจาก

* ป้อทัว คือแผ่นแป้งแบนๆ ต้มรวมกับผักชนิดต่างๆ

วันนี้ไปเช้าจะเชิญนักบวชจากแต่ละวัดแต่ละอารามมาลาดตระเวนตามท้องถนนทุกวัน จึงมาบอกพวกเจ้าล่วงหน้า จะได้เข้าใจสถานการณ์เอาไว้ก่อน"

เจ้าหน้าที่ทุกคนฟังคำสั่งเป็นอย่างดี

"นอกจากพวกเจ้าจะให้ความร่วมมือกับการลาดตระเวนของนักบวชพวกนี้ ยังต้องส่งจดหมายแจ้งทุกครัวเรือนด้วย ยามค่ำคืนหากไม่มีเรื่องเร่งด่วนอะไรชาวบ้านห้ามออกไปที่ใดโดยไม่ได้รับอนุญาต"

"ข้าหน่วยจะเริ่มจัดการประเพณีนี้เลยขอรับ"

ซึ่งก็เห็นว่าลั่นเจิงโยวหวังแต่ตระเตรียมเรื่องต่างๆ ไม่ยอมกินอาหารสักที จึงลุกขึ้นผลักชามน้ำแกงไปให้ลั่นเจิงโยวเสียบๆ

เจวียเซ็งดื่มน้ำแกงจนเหวี่ยงแตกพลั๊กถึงได้เงยหน้าขึ้นอย่างเชื่องช้า "ศิษย์พี่ ท่านเพียงแค่จัดอาหารให้พวกเรากิน ตนเองกลับไม่ยอมกินเลย หากยังไม่ยอมกิน น้ำแกงชามนี้จะเย็นชืดแล้วนะ"

ลั่นเจิงโยวถึงได้ยกตะเกียบขึ้นมา "เลิกบ่นเถอะ ข้าชักหิวขึ้นมาจริงๆ แล้ว"

ทว่าเหล่าเจ้าหน้าที่ข้างกายยังขอคำแนะนำไม่หยุดหย่อน อาหารเข้ามือนี้จึงมีบรรยากาศน่าอึดอัดเป็นที่สุด

เจวียเซ็งกับซึ่งจ้อกินอาหารเข้าเสร็จแล้ว พวกเขานั่งเก้าอี้คางกอนหายใจอยู่ข้างๆ ศิษย์พี่ที่น่าสงสาร โชคดีที่ยังมีพวกเขาอยู่ด้วย มิฉะนั้นใครจะคอยดูแลการใช้ชีวิตในแต่ละวันของศิษย์พี่เล่า

เจิงอ๋องกับพระชายาออกจากเมืองฉางอันไปกว่าครึ่งปีแล้ว ก่อนไปพวกเขายังพาคุณชายรองไปด้วย โดยบอกว่าตอนยังเด็กศิษย์พี่เคยท่องเที่ยวกับพวกเขาไปทั่วสารทิศมากเกินพอ คราวนี้สมควรพาบุตรชายคนรอง

อย่างอาซวงไปบ้างแล้ว

นอกจากนี้ยังกล่าวว่าเมื่อปีก่อนอาจื้อจวินจูต้องเสียเวลาเรียนไป เพราะการเดินทางท่องเที่ยวเจียงหนาน ปีนี้จำเป็นต้องอยู่ในเมืองฉางอัน ตั้งใจศึกษาเล่าเรียน ประจวบกับองค์หญิงซางอื่ก็ไม่อยากแยกกับอาจื้อจวินจู ฉะนั้นนางจึงย้ายเข้าไปพำนักในวังหลวงแล้ว

เพียงเท่านี้ก็แล้วไปเถอะ แม้กระทั่งท่านอาจารย์ก็อ้างว่าจะออก ร่อนเร่เนจรแล้วไปจากเมืองฉางอันเช่นกัน

ด้วยเหตุนี้ข้างกายศิษย์พี่จึงเหลือเพียงศิษย์น้องอย่างพวกเขาสองคน

เมื่อก่อนไม่เคยมีเรื่องเช่นนี้หรอก ท่านอาจารย์มักกล่าวว่าศิษย์พี่นิสัยดื้อรั้นเกรง ข้างกายจะขาดผู้อาวุโสคอยสอนสั่งไม่ได้ ทว่าครั้งนี้ ท่านอาจารย์และเจิงอ๋องกับพระชายาสองสามีภรรยากลับเดินทางออกจาก เมืองฉางอันไปตามลำดับ เรื่องนี้ทำให้คนคิดเท่าไรก็ไม่เข้าใจจริงๆ หรือ ตั้งใจให้ศิษย์ฝึกฝนหาประสบการณ์

พวกเขาพร้อมใจกันสลับมาใช้มืออีกข้างยันแก้มกลมม้วยของตนเอง พลังถอนหายใจต่อไป ถึงแม้ในเมืองฉางอันยังมีฮ่องเต้กับฮ่องเฮา อีกทั้งฮ่องเต้กับฮ่องเฮาทรงเห็นศิษย์พี่เป็นดังพระโอรสของพระองค์เองมาตลอด ได้ยินว่าฮ่องเต้มีพระทัยกว้างขวางโอบอ้อมอารี ส่วนฮ่องเฮามีอุปนิสัย อ่อนโยนนุ่มนวล แต่ทั้งสองพระองค์ก็ทรงพำนักอยู่ในวังหลวง ให้สั่งสอน อาจื้อจวินจูนับว่ามีกำลังเกินพอ ทว่าการสั่งสอนศิษย์พี่กลับเหลือปากว่าแรงไป สักหน่อย

ขณะที่พวกเขากำลังถอนหายใจลัดกลุ้ม เอ๋อจี้ก็ประคองเจวียนเอ๋อร์หลิ เดินเข้ามา

เอ๋อจี้ค่อมเอวค้ำนับแล้วส่งยิ้มให้ลินเจิงโยว "ซือจื่อ เจวียนเอ๋อร์หลิ

ของพวกเรายังมีอาการเหม่อลอยอยู่บ้าง รบรวนชื่อชื่อช่วยดูให้ด้วยเถิด เจ้าคะว่าในร่างนางยังมีพิษปีศาจตกค้างหรือไม่"

เจวียนเอ๋อร์หลีแอบอิงอยู่ข้างกายเอ้อจี สีหน้ายังมีเงาเลือนลอยเล็กน้อย เดิมทีนางมีผิวขาวเนียนดังหยก พอล้มป่วยลงยิ่งให้ความรู้สึกบอบบางดังดอกสาหลียามหยาดฝนพร่างพรम ก่อนมาที่นี้ดูเหมือนตั้งใจแต่งเนื้อแต่งตัวมาด้วย นางเปลี่ยนมาสวมกระโปรงหฐฉินสีเหลืองผลิง*

ลันเจิงโย่วหันไปมองพวกนาง "กีนยาถูกลอนชำระจิตไปแล้วมิใช่หรือ"

เจวียเซ็งกับชี่จื่อก็พลอยสงสัย เจวียนเอ๋อร์หลียังเดินได้พูดได้นอกจากจิตใจยังไม่สดชื่นแจ่มใส ก็มองไม่ออกว่ามีสิ่งใดผิดปกติ พอลุกขึ้นเดินไปสังเกตดู ขนาดดวงตาของเจวียนเอ๋อร์หลียังใสกระจ่าง เห็นได้ชัดว่าไม่เหลือพิษอยู่ในร่างกายแล้ว

เจวียนเอ๋อร์หลีกล่าวอย่างเชินอายว่า "รบรวนท่านนักพรตทั้งสองแล้วความจริงข้าน้อยไม่ได้เป็น..."

เอ้อจี้กลับผลึกเจวียนเอ๋อร์หลีมาอยู่ตรงหน้าลันเจิงโย่วเต็มแรง "ข้าน้อยเพียงรู้สึกว่าคุณที่ถูกละเมิดปีศาจเหมือนกัน คุณชายหวังกลับหายเป็นปกติแล้ว ส่วนเจวียนเอ๋อร์หลีกลับยังอ่อนเพลียเวียนศีรษะมาตลอด ข้าน้อยกลัวว่าจะเป็นเรื่องใหญ่ ดังนั้นถึงได้อยากขอให้ชื่อจื่อตรวจอาการนางอย่างละเอียดอีกครั้งเจ้าคะ"

ลันเจิงโย่วร้องอุทานออกมาคำหนึ่ง "อ้อ ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง เจวียเซ็งชี่จื่อ พวกเจ้าตรวจดูเจวียนเอ๋อร์หลีให้ถี่เล่า ส่วนเจ้าเอ้อต้าเหนียง ข้าดูแล้วเหมือนมีบางอย่างผิดปกตินะ..."

* ผลิง คือผลแอปปริคอต

เอ๋อจี้โบหน้าซีตขาว "ข้าเหนื่อยด้วยหรือ"

"เอายาลูกกลอนชำระจิตให้เอ๋อต้าเหยิงสักสองสามเม็ด"

เจวี่เหิงกับชีจื่อเกาศีระชะแกรกๆ อย่างลำบากใจ ศิษย์ที่จะต้อง
รังเกียจว่าเอ๋อต้าเหยิงทำตัวน่ารำคาญเป็นแน่ ยาลูกกลอนชำระจิตให้
คนที่ถูกพิษปีศาจกินเท่านั้น หากคนปกติกินเข้าไปอย่างน้อยคงต้องเสียไป
หลายวัน

"นักพรตน้อย เอายาให้ข้าเหนื่อยหลายๆ เม็ดเร็วเข้าเถอะ" เอ๋อจี้ฟังคำของ
ลั่นเจิงโย่วแล้วขวัญหนีดีฝ่อขึ้นมาทันที

ชีจื่อหวังดีจะให้ยาเอ๋อจี้เพียงเม็ดเดียว แต่เอ๋อจี้กลับแย่งไปจากมือเขา
หลายเม็ด

เด็กน้อยทั้งสองรีบร้อนจะแย่งกลับคืนมา ก็โดนลั่นเจิงโย่วขวางเอาไว้
"นี่ ก็แค่ยาลูกกลอนชำระจิตไม่กี่เม็ดเองไม่ใช่หรือ เอ๋อต้าเหยิงอยากได้
ก็ให้นางไป เหตุใดพวกเจ้าถึงได้ตระหนี่เช่นนี้"

เอ๋อจี้กินยาทั้งหมดในคราวเดียว แต่ยังคงไม่ลืมความตั้งใจเดิมของตน
นางคลี๋ย้มแล้วตึงเจวี่เยนเอ๋อร์หลีเข้าไปใกล้ลั่นเจิงโย่วอีกครั้ง เอ่ยปาก
อย่างระมัดระวังว่า "ไม่อย่างนั้นชีจื่อตรวจเจวี่เยนเอ๋อร์หลีด้วยตนเอง
ได้หรือไม่เจ้าคะ เมื่อครุ่นนางยังบอกว่าเห็นภาพมายาตรงหน้าอยู่เลย..."

ลั่นเจิงโย่วยืมเย้ยหยัน ขณะกำลังจะเอ่ยตอบกลับมีสีหน้าคล้าย
นิกกะโรบางอย่างขึ้นมาได้ เขาซ่อนสายตามองไปทางเจวี่เยนเอ๋อร์หลี

ความหวังลูกโชนจากส่วนลึกในใจเอ๋อจี้ทันใด แพนตากะพือฟุบพับ
"ชีจื่อ เจวี่เยนเอ๋อร์หลี นาง..."

ทว่าดวงตาลั่นเจิงโย่วกลับมองข้ามพวกนางสองคน ฟุ้งตรงออกไป
นอกประตูห้อง

มุมหนึ่งหน้าประตูสาธตสงด้วยรัศมีสีทองของดวงอาทิตย์ ท่ามกลางแสงสว่างนั้นมีชาวหุรูปางงามสะอิดสะเอ้งผู้หนึ่งยืนอยู่ เป็นเงาวิจิตรอันเอง

"ภาพมายา..." ลิ่นเฉิงโยวมองเงาวิจิตรด้วยสีหน้าครุ่นคิด จู่ๆ ก็กล่าวกับเจวียเซ็งและชี้จั่วว่า "แม่นางเก๋อจินคงตื่นแล้ว พวกเจ้าเข้าไปในห้องนาง ยืนยันเรื่องหนึ่งก่อน"

เงาวิจิตรปล่อยผ้าม่านรทมาลง อาศัยดวงอาทิตย์แรกฉายแสงมองสำรวจกระบี่หยกมรกตในมือ นางมองเห็นมันโปร่งใสและเปล่งประกายจากภายใน พลันรู้สึกจิตใจสดชื่นปลอดโปร่ง

หลังจากเหน็ดเหนื่อยมาตลอดทั้งคืน อย่างน้อยก็ถอนคำสาปได้แล้ว กระบี่เล่มนี้ฤทธิ์เดชไม่ธรรมดา มีมันคอยปกป้องคุ้มครอง นอกจากนางจะไม่ต้องตกอยู่ในฝันร้ายอันยาวนานและน่าสะพรึงกลัวอีก วันข้างหน้าเมื่อพบกับคนประหลาดที่สังหารพวกนางนายบ่าวในชาติก่อนอีกครั้งก็นับว่ามีอาวุธชั้นเยี่ยมที่ทำลายวิชามารนั้นได้แล้ว

"กลับจวนสกุลตู้" นางสั่งกำชับฮั่วชิวอย่างยินดี

ใครจะรู้ว่าไปได้เพียงครึ่งทางรทมากลับหยุดลงกะทันหัน ได้ยินฮั่วชิวเอ่ยขึ้นว่า "คุณชาย นักพรตเจวียเซ็งแห่งอารามชิงอวิ้นมาขอพบขอรับ"

"เจวียเซ็ง?" เงาวิจิตรเลิกผ้าม่านมองออกไป ก็เห็นข้างทางมีรทมาเล็กๆ จอดอยู่ เจวียเซ็งกระโดดลงมาจากรถ วิ่งมาหยุดตรงหน้ารทมาของนางด้วยความดีใจ

"คุณหนูเงิ ข้าขอคุยด้วยสักครู่"

"ขึ้นรถเถอะ"

เจวียเซ็งไปมาหาสู่กับเงาวิจิตรหลายครั้งแล้ว ต่างฝ่ายต่างรู้จักคุ้นเคย

กันดี จึงไม่ใส่ใจกับพิธีรีตองจุกจิก พอขึ้นรถก็กล่าวว่า "ซีจื่อให้ข้าเอายันต์มามอบให้ท่าน"

"ยันต์?"

เจวียเซิงหยิบภาพวาดหนึ่งออกมาจากกระบอกแขนเสื้อ "แม่นางเก๋อจินรู้สึกตัวแล้ว เมื่อครูศิษย์พี่ให้นางยัณยานภาพวาดนี้ เก๋อจินบอกว่านางเคยเห็นบ่อน้ำในภาพมาก่อน ดังนั้นศิษย์พี่คาดเดาได้ถูกต้องแล้ว ปีศาจตนนั้นสามารถใช้ความทรงจำของคนเป็นมาสร้างภาพมายาได้"

เถิงอวี่รับภาพนั้นมาดู เป็นภาพลานกว้างถูกทิ้งร้างที่นางวาดนั่นเอง "สิ่งที่ซีจื่อมองเห็นคือความทรงจำในวัยเยาว์ของเจวียนเอ๋อร์หลี่ คุณหนูเถิง สิ่งที่ท่านมองเห็นคือความทรงจำของเก๋อจิน ตอนท่านเห็นภาพมายาบนชั้นสองนั้นเก๋อจินยังอยู่ในห้องนอนของตน หมายความว่าปีศาจไม่ได้จุดใครไปส่งเดช แต่กำหนดเป้าหมายเอาไว้แต่แรกแล้ว พวกเราคาดเดาว่าภาพมายาเหล่านี้ก็คือลางบอกเหตุล่วงหน้า เริ่มจากการสร้างภาพมายาทำร้ายคน"

เถิงอวี่เข้าใจกระจ่าง "พวกท่านกังวลว่าต่อไปปีศาจตนนั้นจะมาหาข้าหรือ"

เจวียเซิงพยักหน้า "ใช่แล้ว ปีศาจตนนั้นเคยแปลงกายเป็นบุรุษตัดดอกไม้มาใช้พิธีปีศาจกับท่าน ภายหลังยังเปลี่ยนรูปร่างให้เป็นเก๋อจินมาหลอกท่านให้หลงกลจากนอกหน้าต่าง แม้ว่าตอนนี้มันจะหลบหนีไปแล้ว แต่ศิษย์พี่รู้สึกว่ปีศาจตนนี้สนใจท่านมาก ซีจื่อได้ยื่นเข้าก็เป็นห่วง ตั้งใจให้ข้าเอายันต์มามอบให้ท่าน"

เขากล่าวพลางหยิบยันต์ปึกหนึ่งออกมาจากอกเสื้อ "คุณหนูเถิงกลับไปแล้วติดยันต์พวกนี้ไว้ตามประตูหน้าต่าง ปีศาจตนนั้นก็ไม่น่าบุก

เข้าไปแล้ว"

พอกล่าวมาถึงตรงนี้เจวียเซ็งก็หัวเราะแหยๆ ออกมา "อันที่จริง คุณหนูถึงมีกระบี่หยกมรดกคุ้มกาย ปีศาจไม่มีทางมาหาเรื่องท่านง่าย ๆ แต่การพยັນตติตตัวไว้บางอย่างก็ไม่ใช่เสียหาย"

เถิงอวี่อรับยันตนั้นมา "มือที่จื้อที่ได้รับบาดเจ็บยัง..."

เจวียเซ็งโบกมือ "ท่านก็รู้เนี่ย ที่จื้อผู้นั้นสยจู้จี้ขี้บ่น เขาบอกว่า กลัวจะเกิดเรื่องไม่คาดฝันขึ้นนะสิ เพราะฉะนั้นจะต้องวาดยันต์มาให้ คุณหนูถึงเพิ่มอีก แต่ข้าเป็นห่วงมือที่บาดเจ็บของเขาเช่นกัน จึงให้เขาวาด เพียงสองสามแผ่น ส่วนที่เหลือพวกนี้ข้าเป็นคนวาดเอง"

เถิงอวี่อมองเจวียเซ็งอย่างเงิบงัน

ด้านเจวียเซ็งอยู่ดีๆ เห็นนางไม่พูดไม่จา ก็อดอัดทำอะไรไม่ถูก "คุณหนูเถิง..."

เถิงอวี่อหันไปหยิบกล่องขนมสองใบบนโต๊ะน้ำชา "นี่เป็นขนมที่ท่านป้าของข้าทำเมื่อวาน ท่านลองชิมดูสิว่าชอบหรือไม่ ส่วนอีกกล่องให้ท่านนักพรตที่จื้อ ท่านช่วยหิ้วไปฝากเขาแทนข้าด้วย"

เจวียเซ็งมองสำรวจกล่องไม้เคลือบเงาอย่างอดใจไม่อยู่ "...เมื่อครู่ศิษย์พี่ให้พวกเรากินอาหารเข้าแล้ว"

"อาหารเข้าเบาๆ มือหนึ่งจะอึดท้องได้อย่างไร ในกล่องนี้เป็นขนมข้าวเหนียวถั่วบด* เป็นไส้เจเนะ ท่านนักพรตกินอย่างสบายใจได้เลย" เถิงอวี่อเปิดกล่องตรงหน้า กลิ่นหอมอ่อนๆ ฟุ้งกระจายออกมา "หอมหรือไม่"

"หอม" เจวียเซ็งกลืนน้ำลายลงคอ

* ขนมข้าวเหนียวถั่วบด หรือหลังชาฮั่ว เป็นขนมขึ้นชื่อของเมืองฉางอันในสมัยราชวงศ์ถัง มีวัดอุทิศหลักคือ ข้าวเหนียวจากอุซิง (ปัจจุบันคือเมืองหูโจว มณฑลเจ้อเจียง) นำมาหนึ่งให้สุกแล้วปั้นเป็นก้อนกลมอย่างขนมโมจิ แล้วยัดไส้ถั่วบดเข้าไป

เถิงอวี้ไม่พูดพร่ำทำเพลง ก็ยัดเยียดขนมทั้งสองกล่องที่ต่างชนิดกัน ใส่ถ้อยแฉนของเจวียเซิ่ง "หากกินแล้วชอบ วันหน้าข้าจะสั่งคนให้ส่งไปที่อารามชิงอวิ้นเพิ่ม นอกจากขนมข้าวเหนียวถั่วบดและขนมน้ำค้างหยกที่ท่านป่าช้าทำแล้ว แม่ครัวจวนสกุลเถิงเราก็กินขนมอร่อยเช่นกัน"

เจวียเซิ่งดีใจจนใบหน้าเล็กๆ ซบสีแดงระเรื่อ "เช่นนั้นต้องขอบคุณคุณหนูเถิงแล้ว อ้อ จริงลี ฝากขอบคุณผู้สวณแทนข้ากับซีจื้อด้วย"

ทันใดนั้นเถิงอวี้ก็นึกขึ้นมาได้เรื่องหนึ่ง "บาดแผลบนใบหน้าเกอจิน เป็นฝีมือ 'วิญญาณอาฆาต' จริงหรือ"

เจวียเซิ่งส่ายหน้า "ข้ากับซีจื้อรู้สึกว่ามันเหมือนแม่มดน้อย แต่ศิษย์พี่บอกให้คนอื่นรับรู้ว่าเป็นเพราะวิญญาณอาฆาตทำร้าย ข้าเดาว่าเขาพูดเช่นนั้นคงเพราะมีความคิดบางอย่างในใจ คุณหนูเถิง ท่านไม่รู้สิที่ว่าหอโง่เพิ่งมีแต่เรื่องแปลกๆ ตั้งมากมายหรือ ก่อนหน้านั้นสามีภรรยาเจ้าของร้านผ้าไหมก็ตายอย่างน่าสงสัย ปีศาจที่สะกดเอาไว้ในเรือนหลังก็น่าสงสัย เกอจินก็บาดเจ็บอย่างน่าสงสัย มีแต่เรื่องแปลกๆ ทั้งสิ้น ทำให้คนรู้สึกเหลือเชื่อ ศิษย์พี่รายงานหัวหน้าศาลต้าหลี่ไปแล้ว เกรงว่าคงต้องตรวจสอบให้ละเอียด"

"ศิษย์พี่ของท่านเป็นขุนนางอยู่ที่ศาลต้าหลี่?"

เจวียเซิ่งถามอย่างประหลาดใจ "คุณหนูเถิงไม่รู้มาก่อน?"

เถิงอวี้ยิ้มบางๆ นางจำเป็นต้องรู้ด้วยหรือไร

เจวียเซิ่งหัวเราะชอบใจ "เมื่อปีก่อนศิษย์พี่เผลอไปเข้าร่วมการสอบวิชาหมิงจิง เจิงอ๋องกับพระชายาต่างคิดว่าศิษย์พี่ลองสอบเล่นๆ ไม่คิดว่าเขากลับสอบวิชาหมิงจิงได้ที่หนึ่ง ต่อจากนั้นพอผ่านการสอบคัดเลือกของกรมปกครอง ก็ไปเป็นขุนนางอยู่ในศาลต้าหลี่แล้ว เวลานี้ศิษย์พี่เป็น

เจ้าหน้าที่สืบสวนระดับชั้นต่ำที่สุดของศาลต่ำหลิ มักจะออกไปสืบคดีตามตรอกซอกซอยในตลาด"

ถึงอวี่อัยกัณห์น้ำรับรู้ เจ้าหน้าที่สืบสวนของศาลต่ำหลิตำแหน่งขุนนางไม่สูง แต่ตำแหน่งนี้จำเป็นต้องเชี่ยวชาญตำรากฎหมาย การสืบสวนคดีและการพิพากษาลงทัณฑ์ เมื่อสิ้นสุดระยะเวลาทำงานมักจะได้เลื่อนเป็นผู้ตรวจการโดยตรง เนื่องจากตำแหน่งเล็กหน้าที่ยิ่งใหญ่ จึงเป็นตำแหน่งสำคัญที่บุตรหลานชนชั้นสูงแย่งกันอย่างบ้าคลั่งมาแต่ไหนแต่ไร

เจวี่ยเจิงลุกขึ้นยืนแล้วเอ่ยว่า "คุณหนูเจิง จะต้องรีบไปอารามชิงอวี่น โดยด่วน ต้องขอตัวก่อนแล้ว"

เขากล่าวจบก็กระโดดลงจากรถม้า จู่ๆ กลับมุดศีรษะเข้ามาในรถอีกครั้ง "เกือบลืมเรื่องสำคัญที่สุดไปอีกเรื่อง ศิษย์พี่ฝากเข้ามาบอกคุณหนูเจิงว่าหากช่วงนี้ไม่มีเหตุจำเป็นก็อย่าออกไปที่ใด"

พอถึงอวี่อได้ยินอีกฝ่ายเอ่ยถึงลั่นเจิงโยกศีรษะมวดคิ้ว แต่กลับเอ่ยตอบยิ้มๆ ว่า "เข้าใจแล้ว"

หลังเจวี่ยเจิงไปแล้วฮั่วชิวก็เร่งเดินทางต่อ ขณะใกล้จะถึงจวนสกุลตู้ก็มีกลุ่มคนขี่ม้าสวนทางมา

ฮั่วชิววังสายบังเหียนไว้ "เป็นท่านลุงเจิงขอรับ"

ลุงเจิงควมม้าห้อยตะปิงมาถึงตรงหน้า ก่อนจะพลิกตัวลงจากหลังม้า "คุณหนู รุ่งเช้าตอนข้ากลับจวนได้ยินว่าเมื่อคืนคุณหนูติดอยู่ในหอคณิกาแห่งหนึ่งที่ผิงคังฟางโดยไร้เหตุ ตกลงว่าเกิดเรื่องอันใดขึ้นหรือขอรับ"

ถึงอวี่อเล็กฝ่าม่านรถม้าขึ้น เห็นว่าลุงเจิงเร่งมาถึงจนเหงื่อแตกพลั้วท่วมศีรษะ จึงรีบเอ่ยตอบว่า "ข้าไม่เป็นอะไร กลับจวนแล้วค่อยพูดคุยกับพวกเจ้าอย่างละเอียด ทางจวนเงินกั้วกงเล่า มีข่าวคราวอะไรเล็ดลอดมา

หรือไม่"

ลุงเจิงเป็นทหารได้บังคับบัญชาฝีมือเก่งกาจที่สุดของบิดา ชาวไต้ที่สั่งให้เขาไปสืบมา ไม่เคยผิดพลาดเลยสักครั้ง

"ตอนนี้ในฉางอันมีข่าวลือแพร่พรายไม่น้อยแล้ว ว่ากันว่างานมงคลของคุณหนูกับแม่ทัพน้อยตัวนไกล์จะมาถึง" ลุงเจิงกล่าวด้วยสีหน้าเขียวคล้ำ "ตามความเห็นข้าน้อย จวนเจินก็วกกงคงกังวลว่าเรื่องในคืนนั้นจะเล็ดลอดออกไปถึงได้จึงใจปล่อยข่าวลือไปทั่ว หากทำให้พวกท่านแต่งงานกันเร็วกว่าเดิมได้ เรื่องของแม่ทัพน้อยตัวนกับต่งเอ๋อร์เหนียงย่อมไม่มีใครสืบสาวเอาความต่อ ได้ยินว่ารอเพียงผ่านวันเกิดซูหยินผู้เฒ่าจวนสกุลตัวนไป ท่านก็วกงก็จะมาหารือเรื่องการแต่งงานกับนายท่านถึงจวนแล้ว"

เถิงอวี่อี้ยี้มหยัน ดูท่าสกุลตัวนตั้งใจใช้แผนสกรุกกับนาง เพื่ออนาคตของตัวนหนึ่งหยวนสินะ...

นางคิดทบทวนชั่วครู่ ครั้งก่อนหน้าประตูทางเข้าหอจื่ออวี่นตัวนเหวินอินเคยเอ่ยถึงเรื่องงานวันเกิดของซูหยินผู้เฒ่า หลังกลับถึงจวนปัญหาหลายเรื่องประดังประเดเข้ามาจนนางเกือบลืมเรื่องนี้ไปเสียสนิท

"วันนี้นางวันเกิดซูหยินผู้เฒ่าตัวน เรื่องนั้นที่ข้ามอบหมายให้ทำเป็นอย่างไรบ้างแล้ว"

ลุงเจิงหยิบซองห่อหนึ่งออกจากอกเสื้อ "วางใจได้ ข้าน้อยจัดการเรียบร้อยแล้วขอรับ"

เถิงอวี่อี้ยี้มพลางรับห่อแมลงคันคะเยอมา แล้วนำซองอีกห่อหนึ่งที่ซ่อนไว้ในรถม้าส่งให้ลุงเจิง "ข้างในห่อนี้เป็นผงยา เอาไปให้ต่งเอ๋อร์เหนียงที่อยู่ใต้อุคใช้ จำไว้ว่าอย่าทิ้งร่องรอย และอย่าให้ตัวนหนึ่งหยวนสังเกตเห็นเด็ดขาด"

ลุงเจ็งรู้สึกสองจิตสองใจ ในเมื่อต้องการวางยาพิษ เหตุใดยังต้อง
ถอนพิษให้ด้วยเล่า แต่คิดว่าคุณหนูคงมีเหตุผลของนาง จึงรับผยงาห่อนั้นมา

"ได้ขอรับ" ลุงเจ็งหยิบเทียบเชิญแผ่นหนึ่งออกมา "นี่เป็นเทียบเชิญ
ที่จวนสกุลตัวนส่งมาเมื่อสองสามวันก่อน ค็นั้นนอกจากเชิญคุณหนู
ยังเชิญครอบครัวนายท่านผู้ทุกคนด้วย ช้าน้อยเตรียมของขวัญวันเกิดให้
สุหยินผู้เฒ่าตัวนเรียบร้อยแล้ว"

ถึงอวี่อ้อมแล้วพยักหน้ารับ "ค็นนี้ต้องอวยพรวันเกิดสุหยินผู้เฒ่าตัวน
ให้ดีๆ ยามนี้รีบไปบ้านท่านป้ากัน"

เพียงพริบตาเดียวก็มาถึงหน้าประตูจวนสกุลตู้ ฮั่วชิวลงจากรถม้าไป
เคาะประตู

พอป่าวขราเปิดประตูมาเห็นถึงอวี่อ้อม ก็เอ่ยด้วยความยินดีว่า "คุณหนู
มาแต่เช้าเชนนี้ เมื่อค็นกลับไปนอนที่บ้าน หลับสบายดีหรือไม่ขอรับ"

ถึงอวี่อ้อมพยักหน้าตอบ ก่อนรีบเดินเข้าไปข้างใน ดูท่านลุงเขยกับ
ท่านป้าคงเตรียมการไว้แต่แรก เรื่องเมื่อค็นแม้กระทั่งป่าวขราในจวนสกุลตู้
ก็ถูกปิดหูปิดตา

นางแสร้งสั่งกำชับลุงเจ็งว่า "ชนของที่ข้าเอามาจากบ้านเข้าไปด้วยนะ"

ลุงเจ็งกับฮั่วชิวเอ่ยรับคำ "ขอรับ"

ในห้องโถงกลาง ตู้เช่าถึงกำลังเดินย่ำเท้าวนไปวนมาอย่างร้อนรน
พอเงยหน้ามองเห็นถึงอวี่อ้อม ก็รีบวิ่งปรีมาหา ก่อนกล่าวด้วยเสียงแผ่วเบาว่า
"พี่อวี่ ในที่สุดท่านก็กลับมา ท่านพ่อท่านแม่ร้อนใจแทบแย่แล้ว"

ถึงอวี่อ้อมก็ซิงซังอยู่ในใจ หากมิใช่เพราะลั่นเจิงโยวไม่ยอมให้นาง
กลับจวน มีหรือจะทำให้ท่านลุงเขยกับท่านป้าต้องเป็นห่วงมาตลอดทั้งค็น

ตู้เช่าถึงรีบถามต่อ "พี่อวี่ เมื่อค็นไปหอไฉ่เฟิงมาจริงหรือ ตอน

เจิงอ๋องซื้อจื่อให้คนมาส่งจดหมาย พวกเรายังคิดว่าคนผู้นั้นโกหก แต่คนผู้นั้นเป็นบ่าวรับใช้คนสนิทของวังเจิงอ๋อง ทำให้คนอดเชื่อถือไม่ได้ เจิงอ๋องซื้อจื่อบอกว่าท่านดื่มสุราหาความสำราญในหอไฉ่เฟิง ตกกลางเกิดเรื่องอันใดขึ้นกันแน่"

"อธิบายกันสองสามประโยคไม่รู้เรื่องหรอก ท่านลุงเขยกับท่านป้าอยู่ที่ใดเล่า"

"อยู่ในห้องของพี่สาว ท่านแม่ให้ข้ามารออยู่ข้างนอก บอกว่าเห็นท่านกลับมาแล้ว ให้พาไปหาพวกท่าน"

คนทั้งสองเดินมาถึงเรือนหลัง ตู้อวี๋จื่อกับตู้ฮูหยินรออยู่ในห้องอย่างกระวนกระวาย ส่วนตู้ถึงหลันยืนอยู่ใต้ชายคาระเบียงทางเดินหน้าห้อง กำลังมองออกไปด้วยสีหน้ากลัดกลุ้ม

ตู้เซาถึงวังนำเข้าไปก่อน "พี่อวี๋กลับมาแล้ว"

ตู้ถึงหลันเร่งฝีเท้าเดินลงบันไดมาอย่างรวดเร็ว

ตู้ฮูหยินได้ยินเสียงก็โผล่หน้าออกมา "กลับมาก็ดีแล้ว"

จากนั้นพวกเขาก็เดินกลับเข้าห้องไปพร้อมกัน ตู้อวี๋จื่อที่รออยู่ข้างในมองเห็นหนวดครี้มบนใบหน้าเจิงอวี๋อ้อย่างไม่ทันตั้งตัว เขาตกใจจนแทบหงายหลัง "เหตุใดถึงแต่งกายเป็นบุรุษ นี่...นี่มันเหลวไหลสิ้นดี!"

ตู้ฮูหยินก็มีสีหน้าวิตกกังวลกว่าปกติ "เด็กผู้นี้...เมื่อคืนเกิดอะไรขึ้นกันแน่"

เจิงอวี๋รับน้ำอ้อยจากญาติผู้พี่มาดื่มจนหมดเกลี้ยง นางถอนหายใจแล้วเอ่ยว่า "ท่านลุงท่านป้าไม่ต้องกังวล เมื่อคืนเกิดเรื่องขึ้นกะทันหันจริงๆ เจ้าคะ"

นางกล่าวพร้อมหยิบกระบี่หยกมรกตออกมา "กระบี่เล่มนี้ข้าบังเอิญ

เก็บได้ระหว่างทางมาจางอัน ได้ยินว่าเป็นสมบัติล้ำค่าของลัทธิเต๋า สามารถขับไล่วิญญาณกำจัดสิ่งชั่วร้ายได้ ช่วงครึ่งปีมานี้ข้าพบเจอวิญญาณร้ายบ่อยๆ ยามค่ำคืนกินนอนหลับไม่สนิท ตั้งแต่ได้กระบี่เล่มนี้มาวิญญาณร้ายรอบตัวก็หายไปหมด ท่านป้า ครึ่งก่อนตอนอยู่ในหอจื่ออวี่นท่านก็เคยเห็นฤทธิ์เดชของกระบี่เล่มนี้มากับตาแล้วนี่เจ้าคะ"

ตู้ฮุ่ยหนีพยักหน้าอย่างประหลาดใจ "อยากรู้อะไรเรื่องที่มาของกระบี่เล่มนี้กับเจ้านานแล้ว หลายวันที่ผ่านมาก็ยุ่งอยู่ตลอด จนลืมถามไป"

เถิงอวี่อ้อเอ่ยต่อ "วันนั้นไม่รู้เป็นเพราะเหตุใดๆ ตัวกระบี่ก็สูญหายไปเลย ไปสืบข่าวที่อารามตงหมิงดูแล้ว นักพรตในอารามบอกว่ามีเพียงนักพรตอารามชิงอวี่นที่จะช่วยฟื้นคืนพลังวิญญาณให้กระบี่เล่มนี้ได้..."

นางเล่าเรื่องเมื่อคืนจนจบในคราวเดียว แน่แน่นอนว่าเพื่อไม่ให้ท่านลุงเขยกับท่านป้าเป็นกังวล คำบอกเล่าจึงมีการเพิ่มเติมและตัดทอนบางเรื่องไปไม่น้อย

"หากท่านลุงเขยไม่เชื่อ ไปสืบข่าวที่ผิงคังฟางก็จะทราบ เจิงอ๋องซือจื่อคงยังอยู่ที่หอไฉเฟิง เจ้าหน้าที่พวกนั้นก็ยังไม่น่าจะจากไปเช่นกัน"

ตู้ฮุ่ยจื่อลู่บเคราะห์ครุ่นคิด "ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ก่อนเจ้าไปควระบอกกล่าวลุงหรือป้าเจ้าสักคำนะ"

เถิงอวี่อ้อตอบอย่างฉะฉานว่า "ข้าไม่ได้กลับมาจางอันนานแล้ว อยากจะออกไปเที่ยวเล่นจริงๆ เจ้าคะ เดิมทีคิดว่าไปไม่นานประเดี๋ยวก็กลับมีหรือจะอยากเจอเรื่องพรรคนั้น"

ตู้เซ่าถึงกล่าวแทรกอย่างประหม่า "ท่านพ่อ เรื่องนี้จะโทษพ่อวิก็ได้ ท่านพ่อก็รู้จักนิสัยเจิงอ๋องซือจื่อดี หากเขาอยากทำอะไร ไม่มีทาง

เสียเวลาคิดมากเพียงนั้นแน่"

ผู้ถึงหลันเห็นบิดามีสีหน้าผ่อนคลายลงจึงหยิบกระบี่หยกมรกตขึ้นมา ด้วยความอยากรู้ "เป็นอย่างไบบ้าง ถอนคำสาปแล้วหรือยัง"

"ถอนแล้ว" เถิงอวี่อู้ลุบไล่ตัวกระบี่สี่เหลี่ยมมรกต "เอาไว้วันหน้า หากพบเจอปีศาจร้าย ข้าจะฟันปีศาจตนนั้นต่อหน้าให้พี่สาวดู"

ผู้ถึงหลันสะดุ้งโหยง "ไม่จำเป็นฯ เจ้ายังไม่ทันฟันปีศาจ ข้าก็คงหมดสติไปแล้ว อีกอย่างวันข้างหน้าจะต้องอยู่ดีมีสุข จะพบเจอปีศาจร้ายได้อย่างไรกัน"

ผู้เช่าถึงเปิดเข้ามาเอ่ยถาม "พี่อวี่ หอไฉ่เฟิงมีปีศาจจริงฯ หรือ ตอนนั้นท่านก็เห็นใช่หรือไม่ ปีศาจหน้าตาเป็นเช่นใดกัน"

ผู้อวี่จื่อรักษาความน่าเกรงขามไว้ ไม่ยอมเอ่ยปากเช่นเดิม ทว่ามองเห็นภรรยาและบุตรชายบุตรสาวพูดคุยกันอย่างออกรส จึงอดใจไม่ไหว เดินเข้ามาหา ขยับเข้าไปใกล้มือผู้ถึงหลัน เฟิงพินิจกระบี่หยกมรกตด้วยความสนใจ

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3rfedQ9>